

Markku Särelä

Sana on elämän lähde

Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko
www.luterilainem.com

Sana on elämän lähde

Markku Särelä

kansi *Kimmo Pälikkö*

Nettiversio 2007

Painettu kirja: ISBN 951-9318-00-3

1974 STLK

ESIPUHE

Kirja on kokoelma kirjoituksia, jotka vähäisiä poikkeuksia lukuun ottamatta on laadittu Pääkaupunkilehden Sana-palstaa varten ja julkaistu siinä vuosina 1969 – 1973. Kirjoitusten yhteenlaskettu levikki nousi lähes 30 miljoonaan Kiitän myös lukijoita eri tavoin ilmenneestä kannustuksesta. – –

Kirjoitusten luonnetta selittää se, että ne on laadittu jokaiseen kotiin Suur-Helsingin alueella kannettavaa paikallislehteä varten. Aiheiden valinnassa olen pyrkinyt ajankohtaisuuteen ja vaihtelevuuteen unohtamatta sitä evankeliumin julistuksen pääsääntöä, että autuuden tien kirkastamisen tulee olla keskeisellä sijalla. Miten tässä olen onnistunut, jätän lukijan arvosteltavaksi. Kirjoitukset ovat paikostakin lyhyitä. Siitä on etua kiireiselle ihmiselle. Joku voi puolestaan kaivata seikkaperäisempää esitystä. Pyynnöstä olen laatinut asiahakemiston helpottamaan kirjan käyttöä. – –

Lasken kirjan painoon siinä toivossa, että siitä voisi olla lukijoille siunausta.

Tampereella lokakuun 31. päivänä 1974

tekijä

Nettiversiion johdosta

Nettiversioon tekijä on tehnyt vähäisiä, selventäviä muutoksia.

1. SUN ASKELISSAS JEESUS

Vapahtajani, tulen eteesi kurjana ja kelvottomana. Menneenäkin vuonna olen kantanut syntiä harteillesi, piikkikruunun painanut vain syvempään päähäsi, kiihottanut yllesi Jumalan vihan. Jo lähes kaksi vuosituhatta on sovituksen suuresta päivästä, mutta silti tuona päivänä minun tähteni viha ylläsi yltyi.

Mikä olen minä, että Sinä, Jumalan Karitsa, minua muistat, lankeemusten ja laittomuuksien lasta? Sinä jätit taivaan kirkkauden, serafien ja kerubien ylistysvirret. Sinä, lain Herra, tulit jumalattomien sijaan ja täytit lain. Jumalan Poika, Sinut ristille naulittiin, surmattiin; minut, kirouksen lapsi, siunattiin. Minun syntieni sovitus vaati pyhän veresi ja henkesi. Voi minun syntieni suuruutta!

Mutta saan myös sanoa: Oi minun autuuttani! Minut on synneistä päästetty, olen Jumalan lapsi, taivaan perillinen. Miten rakas oletkaan, Vapahtajani! Onneni on olla Sinua lähellä. Olen saanut Sinulta rikkaan, yltäkylläisen elämän. – Mutta kun Sinä minua kutsuit, enkö esittänyt verukkeita, enkö turhia kysellyt? Pelkäsin menettäväni elämäni, ystäväni, kunniani – Sinun seurassasi. Sinä, Jumalan Poika, kutsuit minua; minä, syntinen, häpesin Sinua. Mutta sinä nuhtelit minua synnistäni ja vedit tykösi hyvyydelläsi. Sinä taivutit minua ja niin minä taivuin. Sinä vahvistit minua armollasi ja kannoit käsivarsillasi. Sinä uudistit voimani ja minä juoksin enkä nääntynyt, vaelsin enkä väsynyt. Sinä kannoit ristiäni, kuljit edellä ja tietä viitoit.

Helppoa oli kulku. Luulin jo voivani perässäsi kulkea minne ikinä tahdotkin. Mutta ylpeys oli saanut sijan sydämessäni: omiin voimiini luotin, vaikka kaikki oli ollut Sinun sulaa laupeuttasi ja Sinun käsivartesi voimaa. Et Sinä silti minua hyljännyt, vaan annoit uusia ahdistuksia, uudestaan kysyit, seuraanko Sinua. Miten haluton olinkaan kulkemaan Sinun perässäsi, vaikka en sitä täysin tajunnutkaan. Tosin en halunnut Sinusta luopua ja luulin Sinua seuraavani, vaikka itse olisin tieni valinnut, itse määrännyt ristini painon ja Sinun sanasi unhottanut. Voi minun itsekkyyttäni! Oi Sinun kärsivällisyyttäsi ja rakkauttasi! Sinun armosi on joka aamu uusi. Sinä voitit minut

jälleen seuraamaan itseäsi. Minäkin voitin, minä, kurja viheliäinen maan mato – enhän ihmisen nimeä ansaitse – voitin Sinun seurassasi yhä rikkaamman elämän.

Jälleen kysyt minulta, rakastanko Sinua. Miten toivoisinkaan voivani vastata Sinulle, Autuaaksitekijäni, avoimesti ja intomielin. Mutta kun muistan haluttomuuteni ja heikkouteni, en voi katsettani kohottaa. Mutta kun Sinun rakkautesi muistan, niin sittenkin katson sinua silmiin, anteeksipyytäen. Sinä tiedät kaikki, Sinä tiedät, että olet minulle rakas. Minne tyköäsi menisin, Sinulla on iankaikkisen elämän sanat.

Sinä olet avannut eteeni kilvoituksen polun. Synkältä näyttää korpi, kaidalta tie; vain harva on vaeltaja sillä, niin monen tie vaivaan vie. Oi Jeesus, anna minun kulkea Sinun askelissasi. Anna minun olla Jumalan heikko, että sinä osoittaisit minussa voimasi. Vyötä mieleni kupeet, salli minun kulkea sinne, minne Sinä armossasi viet.

Yhtä Sinulta vielä pyydän: Peitä kasvosi syntejäni näkemästä, pyyhi pois pahat tekoni kaikki tyynni. Luo minuun Puhdas sydän ja uusi, vahva henki, minulle anna. Älä heitä minua pois kasvojesi edestä äläkä ota minulta pois Pyhää Henkeäsi. Amen.

2. UUTTA VAI UUTUUKSIA?

Kristinuskon ennallaan säilyttäminen on ajankohtainen puheenaihe. Toiset ovat varmoja siitä, ettei kristinuskoa voi eikä saa uudistaa. Toiset yrittävät korvata Uuden testamentin uusimmalla testamentilla. Rasittaako kristillistä uskoa vanhenemisen laki?

Jeesus perusti *Uuden* liiton. Samalla hän teki tarpeettomaksi edellisen, joka vain varjokuvan tavoin kuvasi tulevaa, parempaa. Uudessa liitossa Jumala luo uutta sanallaan. Sen voimasta synteihin-sä kuolleesta tulee elävä, uusi luomus. "Siis jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus; se, mikä on vanhaa, on kadonnut; katso, uusi on sijaan tullut" (2 Kor. 5:17). Uusi liitto ei ole uusi vain siksi, että se tuli edellisen sijaan. Se on uusi, koska se ei vanhene eikä kulu käytössä. Uutta uudempaa ei voi olla. Todella uusi on uusintakin uudempi.

Uusi liitto on takeena siitä, että me saamme uskon kautta Jeesukseen vanhenemattomia aarteita. "Jumala... on uudestisyntyttänyt meidät elävään toivoon Jeesuksen Kristuksen kolleistanousemisen kautta, turmeltumattomaan ja saastumattomaan ja katoamattomaan perintöön, joka taivaassa on säilytettyinä teitä varten" (1 Piet. 1:3,4). Tähän Jeesus kehottaa meitä kiinnittämään sydämemme. "Kootkaa itsellenne aarteita taivaaseen, missä ei koi eikä ruoste raiskaa ja missä varkaat eivät murtaudu sisään eivätkä varasta" (Matt. 6:20).

Ajallisiin, kuten ihmisen saamaan kulttuuritehtävään, kuuluu muutos ja edistyksellisyys. Onhan kulttuurimme ja elämämme vanhenemisen rasituksen alaista. Tarvitsemme "jokapäiväisenä leipänä" myös virkistystä ja vaihtelua, ettemme näivettyisi. Mutta kristillinen oppi ei ole muutoksen alaista. Usko on pyhille "kerta kaikkiaan" annettu (Juuda 3). Apostolien sana on niin sitova, ettei taivaan enkeliläkkään ole valtaa sitä muuttaa. Raamattu on näin jyrkkä: "Vaikka enkeli taivaasta julistaisi teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä me olemme teille julistaneet, hän olkoon kirottu" (Gal. 1:8). Arvostamme vanhaa, mikä säilyttää arvonsa. Emmekö sitten antaisi monin verroin suuremman arvon ikivanhalle evankeliumille? Se pysyy uutena. Jumalakin käyttää sitä. Vielä tuomiopäivänäkin (Room.

2: 16). Silloin evankeliumi tuottaa meille häpeän, jos olemme pitäneet sitä vanhanaikaisena.

Jeesus haluaa meidän olevan sellaisia kuulijoita, jotka "säilyttävät" Jumalan sanan (Luuk. 8:15). Jos ajan hengen tai muuttuvan yhteiskunnan innostamina "nykyaikaistamme" kristillistä oppia, olemme itse asiassa taantumuksellisia. Sillä silloin tarjoamme ihmisille vanhenevaa, arvotonta. Kiusaaja kyllä lupaa vanhan tilalle uutta, muttei hän ole ennenkään lupauksiaan pitänyt. Todellisuudessa hän antaisi pysyvän tilalle hetkellistä, ajattoman tilalle vanhenevaa, uudistuksen tilalle taantumusta, elämän tilalle kuolemaa, säilymisen ja pelastuksen tilalle kadotusta.

Nykyinen tilanne kaipaa kyllä muutosta: paluuta Raamattuun, luterilaisen uskonpuhdistuksen renessanssia eli elpymistä, saarnaa risitiinnaulitusta Vapahtajasta, lapsenmielistä luottamusta Jumalan saanaan. Levottomat omattunnot tarvitsevat rauhaa, jonka luottamus sanan ja sakramenttien lupauksiin antaa. Sen tähden on tarpeen pysyä "opinmukaisessa, luotettavassa sanassa" (Tiit. 1:9). "Valvo itseäsi ja opetustasi, ole siinä kestävä; sillä jos sen teet, olet pelastava sekä itsesi että ne, jotka sinua kuulevat" (1 Tim. 4:16).

Kristillinen usko on vanhenemisen laista vapaa, aina uusi. Siitä syystä: ei uutuuksia, vaan uutta.

3. RAIKASTA VETTÄ SAATAVANA

Emme tule toimeen ilman kunnollista vettä. Saastunut vesi ei pidä yllä elämää. Tarvitsemme raikasta vettä.

Jeesus antaa meille vettä, josta lähtee iankaikkinen elämä. Me olemme luonnostamme lähteitä, joista kumpuaa saastunutta vettä. Se tuhoaa elämää, kadottaa. Meille syntiemme taakan painamille kuuluu iloinen sanoma: "Te saatte ilolla ammentaa vettä pelastuksen lähteistä" (Jes. 12:3).

Eikö meistä useinkin tunnu, ettemme ole ollenkaan kelvolliset Jumalan armoon? Emmekä me kelvollisia olekaan. Mutta me helposti ajattelemme, ettemme saisi uskoa syntejämme anteeksi annetuiksi.

Ajattelemme, että olemme niin huonoja. Tällainen ajatus on meissä luonnostamme. Se on vaarallinen ajatus. Siihen sisältyy kaksi kavala harhakäsitystä. Ensiksikin se, että meidän täytyisi ensiksi tulla paremmiksi, ennen kuin saamme syntimme anteeksi. Toiseksi se, että Jumalan armo ei peittäisikään huonojen rikkomuksia, niin huonojen kuin me olemme.

Jumala kutsuu meitä *ilolla* ammentamaan vettä pelastuksen lähteistä. Miksi siis murehtisimme, miksi huokailisimme? Onhan Jumalan kutsu enemmän kuin meidän heikkoutemme. Onhan Jeesuksen veri vuotanut meidän syntiemme edestä. Emme kai voi epäillä, ettei *Jeesuksen* veri voisi puhdistaa meitä synneistämme. Heittäkäämme pois epäuskon ajatukset ja ammentakaamme vain ilolla. Toisin sanoen, uskokaamme Jeesukseen. Hän on "avoin lähde syntiä ja saastaisuutta vastaan".

Pelastuksen lähde ei ole saastunut. Eikä se saastu siitäkään, että syntinen pesee siinä itsensä puhtaaksi, vaan se pulppuaa aina yhtä raikkaana. Sen tähden elämän veden tulee pysyä raikkaana myös juulistuksessa. Jos muutamme evankeliumia maailman mielen mukaan, tarjoamme saastunutta vettä. "Kuin sekoitettu lähde ja turmeltu kivi on vanhurskas, joka horjuu jumalattoman edessä" (Snl. 25:26).

*Mä etsin kauan päästäksein
myrskyn alta suojahan,
mut Jeesus vasta tunnollein
tuotti turvan rauhaisan.
Nyt kalliomme, Jeesus, meitä vahvistaa,
meitä virvoittaa,
tiellä erämaan.
Jeesus, elon lähde, vettä pulppuaa,
ja siitä nytkin juoda saan.*

(SK 1961 nro 236:1).

4. PITÄÄKÖ RAAMATTU PAIKKANSAA?

Eräs kielten professori sanoi luennoillaan tähän tapaan:

"Nuorena uskoin koulukielioppimme pitävän täysin paikkansa, mutta Raamatun olevan täynnä virheitä. Nyt ajattelen päinvastoin. Koulukielioppi ei olekaan niin tarkka. Mitä enemmän taas olen lue-
nut Raamattua, sitä enemmän olen havainnut sen pitävän paikkansa. Jos näin jatkuu, olen kohta täysi uskova."

Ehkä useinkin jokamiehellä on omassatunnossaan käsitys, että usko Jeesukseen on samalla myös uskoa Raamatun erehtymättömyy-
teen. Hänestä saattaa tuntua oudolta joidenkin pappismiesten eriävä käsitys. Läheskään kaikki eivät nimittäin pidä Raamattua erehtymät-
tömänä Jumalan Sanana. Jotkut ajattelevat, että ihminen voi uskoa Jeesukseen, vaikka hän ei uskoisikaan Raamattuun.

Mutta mitä Raamattu itse sanoo?

Jeesus opettaa vuorisaarnassaan: "Älkää luulko, että minä olen tullut lakia tai profeettoja kumoamaan; en minä ole tullut kumoamaan, vaan täyttämään" (Matt. 5:17). Tämä sana toteutui kaikkialla Jeesuksen elämässä. Hänen syntymisestään Raamattu sanoo: "Tämä kaikki on tapahtunut, että kävisi toteen, minkä Herra on puhunut profeetan kautta" (Matt. 1:22). Uusi Testamentti vetoaa tavan takaa siihen, mitä Vapahtajasta oli ennustettu Vanhassa Testamentissa. Oli kirjoitettu, että hän syntyy Beetlehemissä, asettuu asumaan Galileaan, ratsastaa aasilla, hänen kätensä ja jalkansa lävistetään, hänen vaatteensa jaetaan ja hänen puvustaan heitetään arpaa, hänen luitaan ei rikota, hänet pannaan rikkaan hautaan. Raamattu toteutui — ei vain pelastusta koskevilla asioilla — vaan muissakin asioissa. Eihän esimerkiksi aasilla ratsastamisella tai puvun arpomisella ole suoranaista tekemistä pelastuksen kanssa.

Jeesus sanoi alennuksen tilassa ollessaan: "Raamattu ei saata raueta tyhjiin" (Job. 10:35). Jeesuksen alennus ei merkinnyt sitä, että hän olisi ollut erehtyväinen. Korotuksen tilassakin hän suhtautui aivan samoin Raamattuun. Ylösnoussut Vapahtaja sanoi Emmauksen tien kulkijoille: "Oi, te ymmärtämättömät ja hitaat sydämeltä uskomaan kaikkea sitä, minkä profeetat ovat puhuneet! Eikö Kristuksen

pitänyt tätä kärsimän ia sitten menemän kirkkauteensa?" (Luuk. 24:25,26). Tuolloin ylösnoussut Jeesus oli ilmielävänä opetuslastensa keskellä. Silti hän ei vedonnut kirkkauteensa, vaan hän halusi, että häneen uskotaan Raamatun perusteella. "Ja hän alkoi Mooseksesta ja kaikista profeetoista ja selitti heille, mitä hänestä oli kaikissa kirjoituksissa sanottu." Jeesus ja Raamattu kuuluvat erottamattomasti yhteen. Raamatusta me hänet löydämme.

Raamatun sana on elävää sanaa. Se paljastaa syntimme ja osoittaa siten, että me tarvitsemme Vapahtajaa. Synnintuntoinen saa iloksansa lukea: Jeesus "on meidän syntiemme sovitus eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien" (1 Joh. 2:2). Löytäessämme Raamatun Jeesuksen meidän käy samoin kuin Emmauksen tien kulkijoiden. He sanoivat: "Eikö sydämemme ollut palava, kun hän puhui meille tiellä ja selitti meille kirjoitukset?" (Luuk. 24:32).

Ajattele, voiko tämän Jeesuksen seurassa epäillä Raamatun paikkansapitävyyttä! Ei voi. Jos jotkut teologit ovatkin epäuskoisia ja pitävät Raamattua erehtyvänä, ei se ole ainutlaatuista. Jeesuksen ajan sattuukset olivat johtavia pappeja eivätkä uskoneet ruumiin ylösnousemukseen. Heille Jeesus sanoi: "Te eksytte, koska te ette tunne kirjoituksia ettekä Jumalan voimaa" (Matt. 22:29).

Ei aina ole oikein se, mitä teologit sanovat. Mutta se pitää aina paikkansa, mitä Raamattu sanoo.

5. PRESIDENTIN ARMAHDUS — JUMALAN ARMO

Hallitusmuotomme antaa presidentille oikeuden armahtaa rikoksentekijää harkintansa mukaan. Silloin tällöin kuulemme uutisia, joiden mukaan presidentti on käyttänyt tätä oikeutta. Jumalakin armahtaa. Ymmärtääksemme paremmin, mitä Jumalan armo on, vertaamme sitä presidentin armahdukseen.

Kun presidentti armahtaa, ei tuomitun tarvitse kärsiä lain hänelle määräämää rangaistusta. Se ei merkitse sitä, että oikeuden päätös kumottaisiin tai muutettaisiin. Rikolliseksi tuomittu pysyy lain edes-

sä rangaistuksen ansainneena. Armahduspäätöksen mukaan ei siis panna täytäntöön sitä rangaistusta, jonka rikollinen on lain mukaan ansainnut. Presidentti voi armahtaa vasta sitten, kun hän on saanut korkeimman oikeuden lausunnon, vaikka hän ei ole sen mielipiteeseen sidottu.

Kun Jumala julistaa meille armonsa, hänkin lähestyy syyllisiä, niitä, jotka hänen lakinsa edessä ovat ansainneet rangaistuksen. Jumalakin vapauttaa meidät ansaitsemastamme kärsimyksestä. Presidentin armahtaessa rangaistus jää kärsimättä. Mutta kun Jumala armahtaa, hän pysyy Jumalana, joka ei tingi lakinsa vaatimuksista. Jumalan vihan malja piti juotaman pohjaan saakka. Sen teki Kristus meidän puolestamme. "Ilman verenvuodatusta ei tapahdu syntien anteeksiantamusta" (Hebr. 9:22). Jumala on armahtanut meitä siten, että hän lähetti oman Poikansa maailmaan, joka meidän sijastamme kärsi meidän rikkomustemme rangaistuksen. Presidentti armahtaa niin sanoaksemme "tyhjän päälle", Jumala armahtaa tämän nojalla: "Se on täytetty!" Kaikki on jo tehty meidän edestämme. Kerta kaikkiaan!

Presidentti pyrkii varmaan löytämään armahduspäätökselleen perusteluja, vaikkei hän lain mukaan voi julistaa syyllistä syyttömäksi. Jumalakin tutkii meitä. "Herra katsoo taivaasta ihmislapsiin nähdäkseen, onko ketään ymmärtäväistä, ketään, joka etsii Jumalaa" (Ps. 14:2). Mutta mitä Jumala löysi? "Kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet; ei ole ketään, joka tekee sitä, mikä on hyvää, ei yhden yhtäkään" (Ps. 14:3). Perusteluja ei siis löytynyt. Ei sekään käy perusteesta, että Jumala on luonut meidät. Sillä Jumala loi meidät hyviksi, mistä tilasta ihminen omasta syystä lankesi. Jumalan armon perusta on hänen sydämessään, rakkaudessa. "Mutta Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus, kun me vielä olimme syntisiä, kuoli meidän edestämme" (Room. 5:8).

Kun yhteiskunnassa rikoksentekijä tai joku muu hänen puolestaan anoo armoa presidentiltä, hän ei voi olla varma tuloksesta. Hän joutuu odottamaan päätöstä epävarmuudessa. Asia kulkee tässä järjestyksessä: ensin anomus, sitten päätös. Kun me anomme syntejämme Jumalalta anteeksi, meidän ei tarvitse esittää pyyntöämme epävarmuudessa. Jumala on jo meitä armahtanut. Saamme päivittäin

pyytää anteeksi syntejämme sen nojalla, että armo on jo olemassa. Jumala on armahtanut meitä jo ennen, kuin edes osasimme sellaista pyytää. Nyt rukoilemme sen tähden, että Jumala on jo armollinen; emme sen tähden, että Jumala tulisi armolliseksi. Järjestys Jumalan valtakunnassa on tämä: ensin armo, sitten meidän rukouksemme. Anomus voi hellyttää tasavallan päämiehen armahtamaan, meidän rukouksemme ei hellytä Jumalaa anteeksi antamaan, vaan sen on jo tehnyt Kristuksen uhri ja hänen esirukouksensa.

Presidentti tarvitsee lausunnon korkeimmalta oikeudelta. Jumala ei tarvitse lausuntoa keneltäkään. Presidentti on lain alla. Jumala on täysin vapaa ja kaiken yläpuolella. Kun presidentti vapauttaa rikollisen, siitä voi kansa nostaa melun, jos se ei sitä hyväksy. Kun Jumala on meidät armahtanut, siihen ei ole kenelläkään mitään sanomista. Luontomme on kyllä sellainen, ettei se soisi suuren syntisen kääntyvän ja uskovan syntejään anteeksi Jeesuksen veressä. Maailman puheista huolimatta jokaisella on oikeus — ei itsensä, vaan Jumalan nimen tähden — syntiensä anteeksisaamiseen uskon kautta Kristukseen. Valitettavasti vain niin monet hylkäävät Jumalan armon. Syntien suuruus ei poista armoa, vaan "missä synti on suureksi tullut, siinä armo on tullut ylenpalttiseksi". (Room. 5: 20).

Tasavallan päämies tuskin voi armahtaa kovin usein. Valtakunnan sisäinen lujuus ja lain kunnioitus voi joutua vaaraan. Jumalan valtakunta on aivan toisenlainen. Jumala voi armahtaa seitsemänkymmentä kertaa seitsemän kertaa, määrättömästi, toistuvasti, alinomaa. Tavallisella järjellä ajatellen luulisi kaiken sortuvan ja pahuuden saavan vallan. Apostolit joutuivat kyllä valittamaan sitä, että jotkut käyttivät armoa väärin ja evankeliumin vapautta pahuuden verhona. Mutta armo ei sitä saanut aikaan, vaan armon uskomatta jättäminen. Apostoli Paavali osoittaa, mitä seuraa armon oikeasta käytöstä: "Sillä Jumalan armo on ilmestynyt pelastukseksi kaikille ihmisille ja kasvattaa meitä, että me hyljäten jumalattomuuden ja maailmalliset himot, eläisimme siveästi ja vanhurskaasti ja jumalaisesti nykyisessä maailmanajassa" (Tiit. 2: 11,12).

6. "RAKAS LÄÄKÄRI"

Välistä meitä koetellaan sairaudella. Toista kovemmin, toista lievemmin. Sairaus samoin kuin otsansa hiessä raataminen kuuluu syntiinlankeemuksen seurauksiin. Kaikki kärsivät niistä jollakin tavalla, mutteivät kuitenkaan yhtä suuressa määrässä. Se, joka kärsii enemmän, ei ole muita syntisempi Jumalan edessä. Tosin ihminen voi synneillään hankkia itselleen kärsimyksiä, mutta on paljon sairautta, joka ei johdu jostakin erityisestä synnistä. Jeesus sanoi eräästä sokeana syntyneestä: "Ei tämä tehnyt syntiä eivätkä hänen vanhempansa, vaan Jumalan tekojen piti tuleman hänessä julki" (Joh. 9:3).

On paljon pohdittu, miksi ihminen joutuu joskus tavattomiin kärsimyksiin. Jotakin voimme siihen vastata, mutta vain jotakin. Sairaudenkin kautta Jumala haluaa vetää meitä lähemmäksi itseään. Niin on moni nähnyt ajallisen turhuuden ja katoavaisuuden, mutta löytänyt iankaikkisen aarteiden Kristuksessa. Sairaitten kärsimys puhuttelee terveitä ja koettelee heidän rakkauttaan. Meidät on kutsuttu lievittämään kärsimystä ja säilyttämään elämää. Siihen velvoittaa viides käsky: Älä tapa! Ihmisarvon mitta ei ole se hyöty, jonka ihminen voi antaa yhteiskunnalle. Ihmisellä on oikeus elää, ja se on arvo sinänsä. Todellinen rakkaus on pyyteetöntä.

Jumalan toimintatapoihin kuuluu käyttää välikappaleita. Hän antaa meille ruokaa, lämpöä, suojaa, lääkkeitä ym. Tietenkään hän ei pudota näitä suoraan taivaasta, vaan hän haluaa, että me teemme työtä, käytämme hyväksemme tätä luomakuntaa ja toimimme järkevästi. Hän on siis jo luomisessa antanut meille lahjoja, joita hän tahtoo meidän käyttävän. On vastoin Jumalan tahtoa hylätä nämä jo saadut lahjat ja vain rukoilla ihmettä. Apostoli Paavali kehotti Timoteusta nauttimaan vähän viiniä vatsavaivoihin (1 Tim. 5:23). Trofimusta hän ei parantanut, vaan jätti hänet Miletoon sairastamaan, siis sairaalomalta (1 Tim. 4:20). Luukasta Paavali nimittää "rakkaaksi lääkäriksi" (Kol. 4:14), ei siis entiseksi lääkäriksi. Tämän Paavali kirjoitti kolossalaisille, joita hän samalla varoitti eräästä harhaopista. Sen edustajat "pöyhkeilivät näyistään", vaativat vanhatestamentillisiä menoja, kuten sapattia, ja kielsivät käyttämästä hyväkseen Jumalan

luomaa maailmaa. He sanoivat: "Älä maista, älä koske, älä tartu" (Kol. 2:21). Kolossalaiskirje luettiin myös Laodikean seurakunnassa. Heidän kaupungissaan oli lääkärikoulu. Varmaan sieltä valmistuvia lääkäreitä alkoi kristillinen usko kiinnostaa, kun he kuuluivat sen kannattajiin kuuluvan "rakkaan lääkärin".

Lääkkeet ja lääkärit ovat elämän ylläpitämistä varten. Kristitty rukoilee lääketieteelle Jumalan siunausta ja käyttää kiitollisena hyväkseen sen palveluksia. On Jumalan kiusaamista hylätä ne ja odottaa ihmeitä.

Raamattu puhuu kyllä ihmeistäkin. Niitä Jumala on antanut erityisinä murrosaikoina. Jeesusken ihmeet osoittivat hänet Jumalan Pojaksi. Apostolien ihmeet vahvistivat heidän sanansa Jumalan sanaksi (Mark. 16:20). Ihmeiden tarkoitus oli siis johdattaa ihmiset pysymään Jumalan sanassa eikä suinkaan viedä heitä siitä pois. Ihmeet eivät ole ilman muuta oikean uskon tuntomerkki, koska niitä esiintyy myös "Kristuksen vastustajan" valtakunnassa. (2 Tess. 2:9).

Kaikkea voidaan yleensä käyttää väärin, myös lääketiedettä: rakaudettomuuden, itsekkyyden ja himojen palvelukseen. Se on tuomittava synniksi. Väärinkäyttö ei kuitenkaan tee mahdottomaksi oikeata käyttöä, vaan vahvistaa sen.

7. OMATUNTO

Meillä jokaisella on omatunto. Olemmeko pysähtyneet miettimään, mikä se on?

Raamattu puhuu paljon omastatunnosta. Toisinaan siitä käytetään sanaa sydän. Raamattu kehottaa uskovia "pitämään hyvän omantunnon" (1 Piet. 3:16). Useilla ihmisillä on kuitenkin paha omatunto, joka syyttää heitä Jumalan edessä. Sellaisesta taakasta pääsee eroon uskon kautta Jeesusken. Omatunto tarvitsee jatkuvaa hoitoa. Jotta voisimme sitä oikein hoitaa, meidän täytyy tietää, mikä omatunto on.

Omatunto on tuomari. Se todistaa, mikä on oikein ja mikä väärin. Omantunnon tuomiot eivät ole aina kuitenkaan oikeita. Sen näkee jo siitä, että toisen omatunto voi antaa samasta asiasta erilaisen tuomion kuin toisen omatunto. Sen tuomiot ovat riippuvaisia siitä tiedosta, mikä ihmisellä on oikeasta ja väärästä. Suomen kielessä '**omatunto**' on erinomainen sana. Omatunto todistaa nimittäin kunkin oman tuntemisen mukaan. Jos tietomme ovat oikeita, omatunto tuomitsee oikein. Jos tietomme ovat väärää, omatunto toimii harhaavasti. On siis ensiarvoisen tärkeätä, että saamme oikeita tietoja oikeasta ja väärästä. Kristitty ottaa Raamatun omantuntonsa ojennusnuoraksi. Jumala on omantunnon yläpuolella. Jos meille on opetettu Jumalan tahto, niin meidän omantuntonne yhtyy Jumalan ääneen. Itsestään selvää se ei kuitenkaan ole. Siitä syystä tulee jatkuvasti tarkistaa, ettemme ole luisuneet pois Jumalan Sanan pohjalta.

Omantunnon ääntä emme voi samaistaa Jumalan ääneen. Vieläkin kyllä jotkut opettavat, että omatunto olisi Jumalan ääni ihmisessä. Raamattu ei kuitenkaan niin sano. Myöskään Lutherilla ei ole sellaista määritelmää, vaan se on myöhemmän ajan perua. Jos omatunto olisi Jumalan ääni, se toimisi kaikilla samalla tavalla. Niin se ei tunnetusti tee. Opetuksella, että omatunto olisi Jumalan ääni, on ollut kauaskantoisia seurauksia. Jotkut ovat toimineet "sisäisen valonsa" mukaan tarkistamatta, ovatko heidän käsityksensä Raamatun mukaisia. Siten Raamattu on joutunut syrjään. Tiedon puutteesta omatunto on joillakuilla surkastunut, ja siten sen toiminta-alue on kaventunut. Omatunto ei lausu monesta asiasta juuri mitään, vaikka syytä olisi. "Sisäiseen valoon" tyytyminen on johtanut myös omantunnon harhautumiseen: pidetään oikeana sellaista, mikä on väärää, ja vääränä sellaista, mikä on oikeata. Sen tähden meillä tulee olla "arka tunto Jumalan sanan edessä" (Jes. 66:2), ettemme vain menisi harhaan.

Omatunto voi siis erehtyä. Mutta silti ihminen ei saa tehdä vastoin omaatuntoaan. Sillä jos ihminen toimii vastoin parempaa tietoaan, hän tekee syntiä, vaikka ulkonainen teko olisi oikea. Ottakaamme esimerkki. Joku saattaa pitää lihan syömistä syntinä. Raamatun mukaan kaikki ruoat ovat puhtaita, ja me saamme syödä lihaa hyvällä omallatunnolla. (Mark. 7:19). Mutta se, jolla ei ole tätä tietoa ja

joka syö vastoin omaatuntoansa, tekee syntiä. Samoin tekee syntiä se, joka pakottaa toisen toimimaan vastoin omaatuntoaan, vaikkei hän vääryyteen pakottaisikaan. Tämä johtaa omantunnon vapauden periaatteeseen. Kristillinen usko puolustaa omantunnon vapautta.

Herättäköön Jumala meistä vakaita omantunnon ihmisiä. Jeesus on sovittanut syntimme. Hänen anteeksiantonsa puhdistakoon omantuntonne ja saattakoon meidät palvelemaan häntä kaikilla hyvillä teoilla.

8. AUTTAVATKO TEOT TAIVAASEEN?

Apostoli Paavali korostaa kirjeissään voimakkaasti, että pelastuksemme perustuu yksin siihen, mitä Kristus on tehnyt meidän edestämme. Hän sanoo mm. näin: "Armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta — se on Jumalan lahja — ette tekojen kautta, ettei kukaan kerskaisi." "Te olette joutuneet pois Kristuksesta, te, jotka tahdotte lain kautta tulla vanhurskaiksi; te olette langenneet pois armosta." "Kristus on lain loppu, vanhurskaudeksi jokaiselle, joka uskoo." "Niin päätämme siis, että ihminen vanhurskautetaan uskon kautta ilman lain tekoja!" "Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus, kun me vielä olimme syntisiä, kuoli meidän edestämme." "Jumala vanhurskauttaa jumalattoman." Moninaiset ovat ne kohdat, joissa apostoli Paavali sulkee pois meidän tekomme pelastuksen asiassa.

Raamattu on yhtenäinen. Jos Paavali sulkee pois teot, sulkevat toisetkin apostolit. Jotkut ihmiset kuitenkin horjuvat tässä asiassa, kun eivät ole ymmärtäneet oikein Jaakobin kirjeen sanoja. Jaakob sanoo: "Te näette, että ihminen tulee vanhurskaaksi teoista eikä ainoastaan uskosta" (Jaak. 2:24). Ristiriita näyttää hyvin selvältä ja kuitenkin ristiriitaa ei ole. Kuinka niin? Paavali puhuu siitä, miten meidän vanhurskautetaan Jumalan edessä eli miten me kelpaamme Jumalalle. Se tapahtuu armosta ilman tekoja. Jaakob puhuu siitä, miten me osoitaudumme vanhurskaiksi ihmisten edessä. Koska me emme voi nähdä uskoa, se tapahtuu uskon hedelmistä eli teoista. Kir-

joittaaahan Jaakob: "Näytä sinä minulle uskosi ilman tekoja, niin minä teoistani näytän sinulle uskon." On siis aivan selvästi kysymys vanhurskaaksi osoittautumisesta ihmisten edessä. Paavali ja Jaakob puhuvat siis eri asiasta, vaikka sanat ovatkin samankaltaisia. Paavali torjuu niitä, jotka omilla teoillaan yrittävät ansaita itselleen taivasta. Jaakob torjuu niitä, jotka luulottelevat omistavansa autuuden armosta ja uskovansa, vaikka heidän tekonsa ovat selviä epäuskon tekoja. Heille Jaakob korostaa: 'Sinun uskosi on aivan kuollut. Todellinen usko synnyttää rakkautta. Ei pelastava usko ole pelkkää totena pitämistä, se on pelastuksen sanaan turvaamista. Ei kaiketi kuollut, olematon usko pelasta.' Me pelastumme sellaisen uskon kautta, joka vaikuttaa tekoja, mutta emme sen tähden, että uskolla on tekoja. Pelastus on yksin armosta Kristuksen tähden.

Me tarvitsemme molempia saarnoja. Tarvitsemme armon evankeliumia. Lohdituksen omalletunnolle voimme saada vain siitä, että Kristus oli jo tehnyt kaikki meidän edestämme ja että pelastus on armosta uskon kautta ilman tekoja. Mutta tarvitsemme myös varoitusta. Meidän tulee koetella, olemmeko uskossa vai olemmeko ehkä luisuneet valvomattomuuteen. Tämä on Jaakobin kirjeen tarkoitus. Hän sanoo lopuksi: "Veljeni, jos joku teistä eksyy totuudesta ja hänet joku palauttaa, niin tietäkää, että joka palauttaa syntisen hänen eksymyksensä tieltä, se pelastaa hänen sielunsa kuolemasta ja peittää syntien paljouden" (Jaak. 5:19,20).

9. MIHIN MIEKKAAN PIETARI OLISI HUKKUNUT?

Jumalalla on kaksi valtapiiriä. Toinen on maallinen valta eli valtiovalta. Se huolehtii kansalaisten maallisesta hyvinvoinnista ja pyrkii takaamaan heille ulkonaista rauhaa ja järjestyneitä oloja. Toinen on hengellinen valta eli kristillisen seurakunnan avaintenvalta. Seurakunnan asiana on julistaa evankeliumia, päästää katuivat synneistä ja sitoa katumattomat synteihinsä sekä tehdä hyvää. Sitä varten seurakunnalla on sana ja sakramentit, mutta maallista valtaa, voimakei-

noja, Jumala ei ole sille antanut. Maalliselle vallalle Jumala on sen sijaan antanut oikeuden käyttää tehtävänsä täyttämässä tarpeen mukaan voimakeinoja, joita on tapana nimittää esivallan miekaksi. "Ei ole esivaltaa muutoin kuin Jumalalta... Se ei miekkaa turhaan kanna, koska se on Jumalan palvelija, kostaja sen rankaisemiseksi, joka pahaa tekee" (Room. 13). Kun esivalta käyttää miekkaa, se ei riko viidettä käskyä. Jumala on nimittäin käskyjen yläpuolella ja hänellä on oikeus rangaista pahantekijöitä. Esivalta rangaistessaan ainoastaan toteuttaa Jumalan tahtoa.

Esivallan oikeus käyttää miekkaa ulottuu myös valtakunnan vihollisiin, jotka sodalla ahdistavat ja joita voimme verrata varkaisiin ja murhamiehiin. "Taistelkaa veljienne, poikienne ja tyttärenne, vaimojenne ja kotienne puolesta" (Neh. 4:14). Jeesus seurusteli paljon sotilaiden kanssa, mutta koskaan hän ei käskenyt heitä luopumaan ammatistaan. Johannes Kastaja sanoi sotilaille: "Tyytykää palkkaanne!" Kristitty voi siis toimia esivallan palveluksessa ja käyttää "esivallan miekkaa" hyvällä omallatunnolla.

Vaikka nämä periaatteet ovat Raamatussa selvät, tämä asia on tuottanut monille ahdistusta. He muistavat Jeesuksen sanat: "Pistä miekkasi tuppeen, sillä kaikki, jotka miekkaan tarttuvat, ne miekkaan hukkuvat" (Matt. 26:52). Ns. omantunnonarat luulevat Jeesuksen evänneen esivallalta miekan. Tämä vaikeus poistuu, kun hieman syvennymme Jeesuksen sanoihin. Ketä Jeesus kielsi käyttämästä miekkaa? Esivaltaako? Ei, sillä Jeesus alistui samaansa väärään kohteluun eikä käskenyt sotilaita panemaan pois keihäitään ja seipäitään. Vaan Jeesus sanoi nuo sanat Pietarille, joka ryhtyi kapinaan esivaltaa vastaan. Mihin miekkaan sitten Pietari olisi hukkunut? Tietenkin esivallan miekkaan. Ei Jeesus siis ottanut esivallalta miekkaa, vaan säilytti sen sillä! Mutta apostolilta ja kirkolta hän otti sen pois. Vanhan liiton seurakunnalla oli Mooseksen lain mukaan oikeus käyttää miekkaa harhaoppisia vastaan. Surmasihan Eliakin Baalin profeetat (katso 5 Moos. 13:5). Nyt ei niin enää ole. Siitä Pietari sai havainnollisen opetuksen.

Ajat, jolloin esivalta joutuu paljon käyttämään miekkaansa, ovat raskaita aikoja, ei vain kansakunnalle, vaan myös Jumalan seurakunnalle. On syytä ottaa vakavasti Raamatun kehoitus: "Minä kehotan..."

rukoilemaan... kaiken esivallan puolesta, että saisimme viettää rauhallista ja hiljaista elämää kaikessa jumalisuudessa ja kunniallisuudessa. Sillä se on hyvää ja otollista Jumalalle, joka tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuisivat" (1 Tim. 2:1–4).

10. MISTÄ VOIMAA PYHITYKSEEN?

Monelle ihmiselle on hänen oma vaelluksensa arka asia. Hän soisi olevansa parempi ihminen kuin on. Sellainen oli myös Herran suuri ase, apostoli Paavali! Hän joutui sanomaan: "Mitä minä vihaan, sitä minä teen" (Room. 7:15). Ei tässä ollut oman pyhyden tuntoa, vaan synnin tuntoa. Vaikka Paavali näin tunnusti, hän ei vaeltanut karkeissa synneissä. Perisyynnistä, siitä pahasta "vanhasta aatamista", hän kärsi.

Ihmisen turmelusta voimme verrata jäävuoreen, josta meren pinnan yläpuolella näkyy vain murto-osa. Samoin ihmisen pahuudesta tulee pahoina tekoina ja sanoina näkyviin vain osa. Meistä ei tule pyhiä sillä, että teemme parannusta ulkonaisista paheista, kuten murhista, kavalluksista, avion rikkomisesta ja juopottelusta. Se suuri synnin jäävuori jää vielä sydämeen ja osoittaa olemassaolonsa aika ajoin tekosynteinä, joskus karkeinakin. Syntii vastaan meidän tulee taistella. Ei sovi, että me vaellamme karkeissa synneissä sen paremmin kuin sekään, että olemme ulkonaisesti kunniallisia, mutta sydämessämme hellimme pahoja ajatuksia. Mutta mistä saamme voiman?

Paljon on raskautettu omiatuntoja sillä, että ihmiset on ensiksi pantu parantamaan elämäänsä ja sitten vasta heille on annettu lupa käydä uskovasta. Rehellinen omatunto ei ole voinut sillä tiellä löytää rauhaa. Raamatun järjestys on toinen: ensin usko, sitten teot. Paavali vihasi sitä pahaa, mikä hänessä asui, mutta hän ei jäänyt toivotto-muuteen. Hän sanoo: "Niin nyt ei siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat" (Room. 8:1). Hän pakeni Kristuksen turviin. Hän luotti siihen, että Jumala "vanhurskauttaa jumalattoman". "Mutta Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus, kun me vielä olimme syntisiä, kuoli meidän edes-

tämme" (Room. 5:8). Tästä mekin löydämme rauhan. Jumala on sovittanut Kristuksessa meidän syntimme. Ne on anteeksiannettu. Tämän saamme uskoa aivan sellaisina kuin olemme, syntisinä, jumalattomina, heti kohta, ilman edellä käyvää parannusta aivan kuin ristin ryöväri.

Silloin tapahtuu kummia. "Jumalan armo on ilmestynyt pelastukseksi kaikille ihmisille ja kasvattaa meitä, että me, hyljäten jumalattomuuden ja maailmalliset himot, eläisimme siveästi ja vanhurskaasti ja jumalaisesti nykyisessä maailmanajassa" (2 Tim. 2:11,12). Armo antaa voimaa parempaan elämään. Siis mitä lujemmin tartumme armoon ja uskomme syntimme anteeksi annetuiksi, sitä paremmin armo voi meitä kasvattaa. Jos uskomme syntimme anteeksi annetuiksi, emme voi enää vaeltaa julkipaheissa. Jos niissä vaellamme, emme usko, vaikka niin väittäisimme. Samalla armo kasvattaa meistä nöyriä. Tunnemme itsessämme perisyynnin mahdin. Valitamme sitä apostolin tavoin. Ymmärrämme niitä, jotka ovat langenneet, ja tahdomme heitä Jumalan armon avulla nostaa. Saamme sanoa sekä itsellemme että toisille: "Missä synti on suureksi tullut, siinä armo on tullut ylenpalttiseksi" (Room. 5:20).

11. RAUHA – MIEKKA

"Rauhan minä jätän teille: minun rauhani – sen minä annan teille. En minä anna teille niin kuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olko murheellinen älköönkä peljätkö" (Joh. 14:27).

Kristitylle on tärkeätä, että hänellä on sydämessään Kristuksen rauha. Kristus on hankkinut sovinnon Jumalan ja meidän välillemme, kun hän sovitti syntimme. Kristuksen kertakaikkiseen tekoon perustuu anteeksiantamuksen rauha, jonka uskolla omistamme.

Mutta tuo rauha menetetään helposti. Kaikkein kavalin vaara on penseys. Jos nimittäin uskova lankeaa pahaan julkisyntiin, hänen omatuntonsa todistaa häntä vastaan ja hän tietää menettäneensä rauhan. Hän tietää, että hänen täytyy nousta katumuksen ja uskon kautta. Mutta kun ihminen lankeaa penseyteen, hänen omatuntonsa ei

aisti mitään. Se kuulee Jumalan sanaa, mutta ei laske sitä itseään sauttamaan eikä siis osaa myöskään synnistä soimata. Kun tällainen penseä henkilö kuuntelee saarnaa, hän ei saa siitä mitään, koska hän luulee, ettei hänessä ole mitään vikaa. Penseys vie toiseen syntiin: hän alkaa erotella sananpalvelijoita; hän ei kysy oppia, vaan ulkonaisia asioita. – Penseä luulee paatumuksen tilaa rauhan tilaksi!

Penseys johtaa pitemmälle. Se taittaa tunnustukselta kärjen. Penseä ihminen luulee, että hänen tulee kaikessa sovittelua eikä ottaa jyrkkää ja ehdotonta kantaa Jumalan Sanan asioissa. Näin hän luulee olevansa evankeliumin asialla. Mutta Jumalan Sana on jyrkkä ja ehdoton. Jumalan Sana ei ole monenlainen, vaan se on muuttumaton, iankaikkinen, aina sama.

Kristus on antanut omillensa rauhan, niin että he luottaisivat hänen herruuteensa, armoonsa ja johdatukseensa. "Älköön teidän sydämenne olko murheellinen älköönkä peljätkö." Ei Kristus ole antanut meille rauhaansa sitä varten, että me tekisimme siitä verukkeen ja ryhtyisimme toimimaan ihmisten mieliksi, pelkäisimme tunnustaa hänen nimeänsä, kaventaisimme Jumalan Sanan tai tekisimme muuta kauhistuttavaa.

Vaan Kristus on antanut meille rauhansa, että me rohkeudella ja ilolla taistelisisimme Kristuksen riveissä. Penseä luulee, että Kristus on tuonut rauhan maan päälle. Mutta hänelle Kristus sanoo: "Älkää luulko, että minä olen tullut tuomaan rauhaa maan päälle; en ole tullut tuomaan rauhaa, vaan miekan" (Matt. 10:34). Jos haluamme olla kristittyjä, emme voi olla ilman ristiä. Jos emme kannu ristiämme, emme voi säilyttää rauhaa omassatunnossa, vaan elämme paatumuksen luulorauhassa.

Varokaamme siis penseyttä! Taistelkaamme rohkeudella ja ilolla Kristuksen riveissä!

12. MIKSI OPETUSLAPSET TEKIVÄT IHMEITÄ?

Ilotulitus värjää taivaan hetkeksi kauniisiin kuvioihin. Se saa meidät unohtamaan lukemattomien tähtien tuikkeen. Ilotulitus antoi hetkellisen ilon, mutta taivaan tähdet loistavat yhä.

Raamattu kertoo Jeesuksen 70 opetuslapsesta, jotka olivat joutuneet äkinäisen innostuksen ja ilon valtaan. Jeesus oli antanut heille voiman tehdä ihmeitä samalla, kun hän oli käskenyt heitä saarnaamaan: "Jumalan valtakunta on tullut lähelle" (Luuk. 10:9). Nyt he palasivat tehtävänsä suorittamasta ja sanoivat: "Herra, riivaajatkkin ovat meille alamaiset sinun nimesi tähden."

Miksi opetuslapset tekivät ihmeitä?

Opetuslapsilla oli silloin aivan erityinen sanoma. Kun Johannes Kastaja oli joutunut Herodeksen käsiin, nämä 70 toimivat Jeesuksen edelläkävijöinä. Heidän asiansa oli kuuluttaa, että luvattu Messias oli tullut. Sitä tarkoitti Jumalan valtakunnan tuleminen lähelle. Tällainen valtava tapahtuma tarvitsi todisteita. Opetuslapset paransivat Jeesuksen nimessä ja toimivat hänen käskyläisinään. Se osoitti todeksi heidän saarnansa. Jos Jeesus olisi ollut pelkkä ihminen, hänen nimessään ei olisi voitu ketään parantaa. Ihmeiden tarkoitus oli, että kuulijat uskoisivat Jeesuksen Jumalan Pojaksi ja syntisten Vapahtajaksi ja kuuntelisivat opetuslasten saarnaa.

Jumala on antanut erityisinä murrosaikoina ihmeitä. Koskaan ne eivät ole olleet itsetarkoitus, vaan niillä on ollut palveleva tehtävä. Jumala vahvisti Uuden testamentin sanan ihmeillä (Mark. 16:20). Kun nyt meillä on vahvistettu Jumalan sana, emme tarvitse enää ihmeitä. Jeesuksen opetuslapset käänsivät innoissaan asian aivan päällelleen. Mutta onneksi he tulivat Jeesuksen tykö, ja Jeesus palautti heidät oikealle tielle. He olivat menneet sanasta ihmeisiin ja autuuden ilosta voimallisten tekojensa ihastelemiseen. Heidän olisi tullut mennä ihmeistä sanaan, omista teoistaan Jeesukseen ja toimia kiitolisina, koska heillä on autuus. Tässä on terveen ja hurmahenkisen kristillisyyden ero. Jeesus sanoo: "Älkää kuitenkaan siitä iloitko, että

henget ovat teille alamaiset, vaan iloitkaa siitä, että teidän nimenne ovat kirjoitettuna taivaassa."

Ilotulitus sammuu, tähdet loistavat. Ihmeet ovat murrosaikoja varten ja lakkaavat, mutta Sana pysyy ja me kestämmme sen varassa.

13. "VALTA TALLATA KAIKKEA VIHOLLISEN VOIMAA"

Opetuslapset olivat tehneet ihmeitä Jeesuksen käskystä. Jeesus vahvisti heidän ihmeensä oikeiksi sanomalla: "Minä näin saatanan lankeavan taivaasta niin kuin salaman" (Luuk. 10:18). Opetuslasten parannusihmeet olivat isku kiusaajan valtaa vastaan. Riivatun parantumisen merkitsi enemmän kuin vain vapautumista pahan hengen vallasta. Oli kysymys suunnattomasti suuremmasta asiasta. Messias oli tullut, hän, joka oli polkeva rikki käärmeen päin. Opetuslapset tekivät ihmeensä sen nimessä, joka kävi taistelua kaikkea kiusaajan valtaa vastaan ja joka oli saattava taistelunsa voitokkaaseen päätökseen ristin kuolemallaan ja ylösnousemuksellaan. Sitähän opetuslasten tuli julistaa, että Jumalan valtakunta oli tullut lähelle. Ihmeet olivat todisteita Jeesuksen voitosta. Niin Jeesus osoitti ihmeistä paljon valtavamman asian kuin ulkonaisen parantumisen: "Minä näin saatanan lankeavan taivaasta niin kuin salaman."

Sitten Jeesus lisäsi: "Katso, minä olen antanut teille vallan tallata käärmeitä ja skorpioneja ja kaikkea vihollisen voimaa, eikä mikään ole teitä vahingoittava." Käärmeet ja skorpionit kuvaavat tässä kiusaajaa ja hänen joukkojaan, kuten sanoista "ja kaikkea vihollisen voimaa" näkyy. Järjen mukaan Jeesuksen sana ei ollenkaan pidä paikkaansa, mutta uskolle se kirkastuu. Monet apostolit kärsivät marttyyrikuoleman ja joutuivat maailman silmissä häviölle. Paavali jätti rakkaan matkakumppaninsa Trofimuksen Miletoon sairastamaan (1 Tim. 4:20) eikä parantanut häntä ihmeellä. Kuitenkin hekin tallasivat kaikkea vihollisen voimaa. Miten?

Sairas, joka uskoo Jeesukseen, tulee perille iankaikkiseen autuuteen sairaudestaan huolimatta. Vaikka Jeesus paransi sairaita, täy-

tyi heidän kumminkin kerran sairastua ja kuolla. Vain se, joka uskoo, omistaa elämän. Jos olemme toipuneet sairaudesta, emme ole sillä kuolemaa voittaneet. Vaikka emme näkisi tervettä päivää, Jeesukseen turvaavina nousemme kerran kuolleista ilman syntiä ja sairautta. Kun julistamme evankeliumia, tallaaamme kaikkea vihollisen voimaa siellä, missä sana uskotaan. "Evankeliumi on Jumalan voima itse kullekin uskovalle pelastukseksi." Kuoleman ota on katkaistu, sillä Kristus on sovittanut syntimme.

Tallaa sinäkin kaikkea vihollisen voimaa uskomalla Jeesukseen.

14. "ILOITKAA AINA HERRASSA"

Oikea ilo on kallis lahja. Usko tuo mukanaan iloa. Tiedä sitten, onko loppujen lopuksi sellaisia ihmisiä kovinkaan paljon, jotka luulevat uskoa Jeesukseen ilon esteeksi ja ikäväksi, kartettavaksi asiaksi. Jotkut sanovat, että sellaisia luulijoita on. Mutta voin vakuuttaa, ettei usko estä iloa, vaan se synnyttää sitä. Apostoli kehottaa: "Iloitkaa aina Herrassa! Vieläkin minä sanon: iloitkaa!" (Fil. 4:4).

Maailma tarjoaa monenlaista iloa: harmitonta, harmillista ja harmittavaa. Usko Jeesukseen tarjoaa aitoa iloa, jonka Pyhä Henki synnyttää sydämessä. Etkö iloitsisi, jos joku olisi käynyt pankissa maksamassa velkasi puolestasi ja saisit siitä tiedon? Miksi et sitten iloitsisi siitä, että Jeesus on maksanut kaikki sinun syntivelkasi puolestasi? Kaiken sen, mikä harmittaa, nolottaa ja painaa tuntoa, Jumala on antanut anteeksi Jeesuksen tähden. "Niin kaukana kuin itä on lännestä, niin kauas hän siirtää meistä rikkomuksemme" (Ps. 103:12), Tästä iloitseminen on Herrassa iloitsemista. Jos uskomme syntimme anteeksiannetuiksi, meidän ei tarvitse teeskennellä iloa. Saamme myös iloita vapaasti kukin oman luonteenlaatumme mukaan: hiljainen ihminen sydämensä kätköissä; pursuvampi luonne niin, että kaikki sen näkevät.

Saamme iloita paitsi hengellisistä asioista myös kaikesta siitä, minkä Jumala on luonut käytettäväksemme. Väärinkäyttöä Jumala ei ole tietenkään luonut eikä käsenyt. "Sillä kaikki, minkä Jumala on

luonut, on hyvää. eikä mikään ole hyljättävää, kun se kiitoksella vastaanotetaan: sillä se pyhitetään Jumalan sanalla ja rukouksella" (1 Tim. 4:4,5).

Olkoon meillä tällainen asenne ja pohjavire sydämessämme: "Haureutta ja minkäänlaista saastaisuutta tai ahneutta älköön edes mainittako teidän keskuudessanne – niin kuin pyhien sopii – älköön myöskään rivoutta tai tyhmää lorua tai ilvehtimistä, jotka ovat sopimattomia, vaan paremmin kiitosta... kaikki, mikä on totta, mikä kunnioitettavaa, mikä oikeaa, mikä puhdasta, mikä rakastettavaa, mikä hyvältä kuuluvaa, jos on jokin avu ja jos on jotakin kiitettävää, sitä ajatelkaa." Ef. 5:3–4; Fil. 4:8).

15. ONKO PYHÄTYÖ SYNTIÄ?

On monia, jotka joutuvat kutsumustyössään tekemään työtä sunnuntaisin. Eräs sellainen halusi kerran puhella kanssani siitä, onko pyhätyö syntiä. Lopuksi hän pyysi minua siitä kirjoittamaan. Hän arveli, että moni omatunto voisi päästä turhasta taakasta.

Jumala määräsi Israelille seitsemännen päivän eli sapatin lepopäiväksi. "Muista pyhittää lepopäivä!" Työnteko oli ankarasti kielletty. Kuitenkin silloinkin sallittiin tehdä välttämättömiä askareita. Kaivon pudonnut härkä autettiin ylös jne. Sapatin päätarkoituksena oli Jumalan sanan kuuleminen. Sapatilla oli esikuvallinen merkitys. Se viittasi siihen omantunnon lepoon ja taivaan rauhaan, jonka Kristus meille ansaitsi. "Niin on Jumalan kansalle sapatinlepo varmasti tuleva" (Hebr. 4:9). Sapatti kuului seremonialakiin, joka Uuden liiton alkaessa lakkasi olemasta voimassa.

Apostoli Paavali kirjoittaa: "Älköön siis kukaan teitä tuomitko... minkään juhlan, uudenkuun tai sapatin johdosta" (Kol. 2:16). Sapatti on ollut "tulevaisten varjo, mutta ruumis on Kristuksen". Toisin sanoen: niin kauan kuin me näemme rakennuksen takaa tulevasta henkilöstä vain hänen varjonsa, me katselemme sitä. Mutta heti, kun henkilö itse tulee näkyviin, me unohdamme varjon ja katsomme hän-

tä itseään. Niin meitä Uuden liiton aikana ei ole sidottu enää esikiviin, varjoihin, vaan me näemme Jumalan sanasta itse Jeesuksen.

Jeesus ei asettanut mitään sapatin tilalle. Kristityt ottivat vapaehtoisesti järjestyksen vuoksi sunnuntain lepopäiväkseen, koska silloin Jeesus oli noussut kuolleista. Nyt ei ole olemassa mitään Jumalan säädöstä, joka määräisi jonkin viikonpäivän muista erotettavaksi. ”Toinen pitää yhden päivän toista parempana, toinen pitää kaikki päivät yhtä hyvinä; kukin olkoon omassa mielessään täysin varma” (Room. 14:5). Kun lakihenkiset juutalaiskristityt vaativat sapatia pidettäväksi, Paavali sanoi sen kuuluvan alkeisvoimiin eli sellaiseen alkeellisuuteen, joka vie pois Kristuksen armosta (Gal. 4 ja 5). Siis ehdonvallan asiaksi sapatit ja sunnuntai sopivat, mutta eivät enää jumalalliseksi käskyksi tai autuuden ehdoksi.

Mutta mitä sitten kolmas käsky vaatii? Lutherin selitys on erinomainen: ”Meidän tulee pelätä ja rakastaa Jumalaa, niin ettemme halveksi saarnaa ja Jumalan sanaa, vaan pidämme sen pyhänä, sitä mielellämme kuulemme ja opimme.” Ei mitään puhetta työnteosta eikä mistään erityisestä päivästä! Mutta mitä hän teroittaa? Jumalan sanan viljelyä ja kuulemistä. Isossa katekismuksessa Luther sanoo, että meidän on joka päivä oltava Jumalan sanan parissa ja kuljetettava sitä mukanaamme sekä sydämessä että huulilla.

Jumalan sanan puolesta voimme siis aivan hyvällä omallatunnonla tehdä työtä sunnuntaisin, kunhan emme sen varjolla jätä Sanan kuuloa ja tutkistelua. Luterilaiset tunnustuskirjat sanovat: ”Henkilö, päivä ja teko pyhitetään siis aina, milloin vain Jumalan sanaa käsitellään, saarnataan, kuullaan, luetaan tahi mieliin kätetään, ei teon ulkonaisen suorittamisen tähden, vaan sanan tähden, joka meistä kaikista tekee pyhiä.”

16. MITEN PÄÄSEMME EROON SUURIMMASTA SYNNISTÄ?

Mikä on suurin synti? Onko se raaka murha vai leivän vieminen vähäosaisten suusta vai jokin muu karkea synti? Ne ovat kyllä suuria syntejä, mutta eivät suurimpia. Suurin synti on epäusko ja suurimpia syntisiä ovat epäuskoiset. Paavali tunnusti itsensä suurimmaksi syntisistä, koska hän oli vainonnut Jumalan seurakuntaa. Mutta hän lisää: "Minä sain laupeuden, koska olin tehnyt sitä tietämättömänä, epäuskossa." Epäusko oli hänenkin syntinsä syvin syy. Niinpä me kaikki olemme luonnostamme noita suurimpia syntisiä Jumalan edessä. "Ei ole ketään vanhurskasta, ei ainoatakaan." Ajatelkaamme, että kaikki kunnialliset ja kunniaattomat pannaan samaan riviin ja Jumala osoittaa juuri meitä itse kutakin ja sanoo: sinä olet suurin syntinen.

Miten sitten pääsemme eroon tuosta suurimmasta synnistä, epäuskosta? Sitä varten on Jumala antanut Pyhän Hengen. Jeesus sanoo: Pyhä Henki näyttää maailmalle todeksi synnin, koska he eivät usko minuun. (Joh. 16). Mutta Pyhä Henki näyttää myös vanhurskauden. Tällä Jeesus tarkoittaa sitä, että hän antoi itsensä meidän edestämme kuolemaan. Jeesus on sovittanut meidän syntimme. Jumala on hyväksynyt hänen uhrinsa riittäväksi maksuksi. Pyhä Henki osoittaa meille Jumalan sanasta Jeesusta, joka on täysin pyhä ja vanhurskas. Kun meidän hyväksemme luetaan hänen pyhyytensä ja vanhurskautensa, me kelpaamme Jumalalle.

Tämä tapahtuu, kun uskomme Jeesukseen. Usko Jeesukseen tarkoittaa sitä, että turvaamme häneen, luotamme siihen, että Jumala on meille Jeesuksen tähden armollinen ja on antanut syntimme anteeksi. "Jumala lukee vanhurskauden ilman tekoja: Autuaat ne, joiden rikokset ovat anteeksiannetut ja joiden synnit ovat peitetyt" (Room. 4:6–7). Me pääsemme eroon suurimmasta synnistämme, kun meille kirkastuu, että Jeesus on jo sovittanut meidät Jumalan kanssa. Senkin jälkeen epäuskoa jää vielä syntiseen luontoomme, mutta uuden ihmisen puolesta uskomme. Rukoilemme nöyrästi: "Herra, minä uskon, auta minun epäuskoani."

Kun Pyhä Henki kirkastaa autuuden Jeesuksessa, hän myös varoittaa meitä. "Tänä päivänä, jos te kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydämiänne." Ottakaa vaarin tästä varoituksesta. Kunpa ensimmäisen helluntain raikkaat tuulet alkaisivat puhalttaa, että ihmiset kääntyisivät epäuskostaan Jumalan tykö, iloitsisivat autuudestaan ja ohjaisivat muitakin siitä iloitsemaan.

17. ATEISTIT, KÄSI SYDÄMELLE

Elämä on ihmeitä täynnä. Ne ympäröivät yhä meidän elämäämme, vaikka Rousseau haaveilema paluu luontoon olisikin kaukana arkisesta elämästämme, varsinkin nykyaikaisessa kaupunkikulttuurissa. Sanoimmepa uskovamme Jumalaan tai emme, koemme näitä ihmeitä joka päivä.

Mitä kertookaan odottavalle äidille hänen kohdussaan varttuva lapsi? Voimmeko vakuuttaa hänelle, että kaikki ne monet tekijät, joista lapsen elämä ja kehitys riippuvat, ovat pelkkää sattumaa? Tiedämme, että on äitejä, jotka eivät usko Jumalaan, mutta ovatko he rehellisiä? Mutta äiti, joka uskoo, ihmettelee Jumalan suurta viisautta ja tarkoituksenmukaisuutta. Hän taas ei voi mitenkään uskoa, että kaikki olisi pelkkää sattumaa. Luojan täytyy olla olemassa.

Tekniikkaa on joskus pidetty kylmän järjen alueena, jossa uskolle ei ole sijaa. Mutta mitä kertovat luonnonlait teknikolle, joka käyttää niitä hyväkseen; mitä fyysikolle atomeissa vallitseva järjestys ja pieneen tilaan ahdettu valtava voima; mitä tähtitieteilijälle mittamattomat linnunratajärjestelmät; mitä kuussa kävijöille heidän kokemuksensa koskemattomasta luonnosta, tekniikan, tähtitieteen ja ihmisjärjen saumattomasta niveltymisestä toisiinsa? Ne kertovat kaikki sitä, että Jumala on luonut tämän maailmankaikkeuden, että hän on kaikkivaltias ja kaikkietävä.

Jo Pasteur totesi: *ex nihilo nihil* (tyhjästä ei synny mitään), ja keksi bakteerit. Tätä samaa oivallusta käyttäen voimme mekin tehdä keksinnön: maailma ei ole syntynyt omia aikojaan, sillä täytyy olla tekijä, Luoja. En ole tavannut vielä jumalankieltäjää, joka olisi väit-

tänyt esimerkiksi auton syntyneen itsestään. Sellainen ajatus ei sovellu terveeseen järkeen. Siihen tarvittaisiin aivan liian paljon sattumia. Yksi auto maailmankaikkeudessa on kuitenkin kuin ei mitään. Miten maailmankaikkeus olisi voinut syntyä itsestään? Niin pankaa käsi sydämellenne, ateistit, ja vastatkaa tähän omassa sisimmässänne samalla, kun muistelette elämän ihmeitä.

Raamattu sanoo Jumalasta: "Hänen näkymätön olemuksensa, hänen iankaikkinen voimansa ja jumalallisuutensa ovat, kun niitä hänen teoissansa tarkataan, maailman luomisesta asti nähtävinä, niin etteivät he voi millään itseään puolustaa" (Room. 1:20).

Luomisteoista voimme päätellä Jumalan olevan olemassa, mutta niistä emme opi vielä tuntemaan hänen armoansa langenneita kohtaan. Siihen hän on antanut erityisen ilmoituksen, Raamatun sanan.

18. "AVUKSESI HUUDA MINUA HÄDÄN PÄIVÄNÄ!"

Joskus meitä kohtaavat kovat ahdistukset. Saatamme tuntea, ettemme jaksaisi askeltakaan eteenpäin. Muistakaamme silloin Jumalan kehotusta: "Avuksesi huuda minua hädän päivänä, niin minä tahdon auttaa sinua ja sinun pitää kunnioittaman minua" (Ps. 50:15). Viekäämme siis kaikki huolemmen ja murheemme Jumalan tykö. Hän on antanut oman Poikansa meidän syntiemme tähden, eikö hän kuulisi lastensa huutoa ja näkisi heidän hätäänsä? Aivan varmasti. Saamme siis Jeesuksen nimessä kääntyä taivaallisen Isämme puoleen.

Usein meitä painaa se, ettemme osaa rukoilla. Sydämen syvä huokauskkin Jumalan puoleen on rukousta ja jopa joskus aidompaa kuin sanoiksi puettu.

Kun Mooses joutui Israelia johtaessaan umpikujaan takanaan Egyptin joukot ja edessä meri, puhui hän tyynnyttävästi kansalle: "Herra sotii teidän puolestanne, ja te olkaa hiljaa." Mutta sydämesään hän pyysi apua Jumalalta. Jumalan korvissa Mooseksen äänetön rukous kaikui valtavana huutona. "Miksi huudat minulle!", sanoi

Herra Moosekselle. "Sano israelilaisille, että he lähtevät liikkeelle" (2 Moos. 14:15).

Samoin mekin saamme vaikeuksien kohdatessa lähteä liikkeelle eli jatkaa matkaamme Jumalan meille antamassa elämänosassa, pan-na turvamme häneen ja luottaa siihen, että hän antaa meille avun. Jumala ei kyllä aina auta meitä niin kuin me tahdomme. Mutta hän on luvannut kuulla rukouksemme omalla tavallaan ja ajallaan. Se onkin parempi, sillä Jumala on meitä viisaampi.

Aina meillä ei ole kuitenkaan erityisiä vaikeuksia. Jos niin on, olkaamme sangen kiitollisia. Muistakaamme samalla teossa ja rukouksessa niitä, joita murhe on kohdannut. Ennen kaikkea rukoilkaamme, että Kristuksen armo kirkastuisi monen ahdistetun sydämen iloksi.

19. LAPSIKASTE PERUSTUU RAAMATTUUN

Jeesus antoi kastekäskyn: tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni kastamalla heitä... " (Matt. 28:19). Tämä käsky vastaa kysymykseen, keitä on kastettava. Uudestikastajat vetoavat lauseeseen: "Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu." Tämä lause ei vastaa kysymykseen, keitä on kastettava, vaan kuka pelastuu. Jeesus ei kastekäskyssään rajoita kastettavien ikää. Tästä syystä ei ole oikein evätä kastetta lapsilta. Uudestikastajat tekevät ratkaisevan virheen, kun he yleisen käskyn lisäksi etsivät vielä erityistä käskyä kastaa lapsetkin. Koska on yleinen kaikkia koskeva käsky, uudestikastajien pitäisi löytää sellainen kohta, joka kieltää lasten kasteen. Raamattu ei kuitenkaan missään kiellä kastamista lapsia. Uudestikastajat menettelevät tilanhoitajan tavoin, joka sai omistajalta määräyksen kylvää koko vainion. Koska omistaja ei pitänyt tarpeellisena erikseen käskää kylvämään myös vainion pieniä, mutta hedelmällisiä sarkoja, tilanhoitaja jätti ne kylvämättä.

Apostoli Paavali vertaa kastetta ympärileikkaukseen, joka tehtiin lapselle 8 päivän vanhana (Kol. 2:11–12). Apostoli Pietari sanoo: "Ottakoon kukin teistä kasteen Jeesuksen Kristuksen nimeen syn-

tiene anteeksisaamiseksi, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan. Sillä teille ja teidän *lapsillenne* tämä lupaus on annettu... " (Apt. 2:37–38). Raamattu kertoo kastetun kokonaisia perhekuntia, mutta ei sano, että lapset olisi jätetty kastamatta. Kaikki tämä puhuu selvää kieltä lapsikasteen puolesta.

Uudestikastajat vaativat uudestisyntymistä, mutta hylkäävät sen välineen, jolla lapsetkin uudestisyntytään. "Jos joku ei synny *vedestä* ja Hengestä, ei hän voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan" (Joh. 3:3). "*Kasteessa...* te myös olette herätetyt hänen kanssaan *uskon* kautta, jonka vaikuttaa Jumala" (Kol. 2: 12). – Uudestikastajat sanovat, että lapsia pitää vain siunata. Mutta he hylkäävät sen, missä Jeesus nyt lapsia siunaa, nimittäin kasteen. "Sillä kaikki te, jotka olette Kristukseen kastetut, olette Kristuksen päällemme pukuneet " (Gal. 3:27). Kasteessa lapset saavat Jeesuksen aivan ikiomaksi puvukseen, jossa he kelpaavat taivaaseen.

Uudestikastajat perustavat kasteen uskolle kastekäskyn sijasta. He väittävät, ettei pieni lapsi voi uskoa. Jeesus sanoo: "Joka viettelee yhdenkin näistä pienistä, jotka *uskovat* minuun... " (Matt. 18:6). Jeesuksen mukaan jopa imeväiset (Matt. 21:16) ovat parempia uskovia kuin aikuiset ja heille esikuvia. Kun kerran uskovia tulee kastaa, niin silloin lapset aivan ensimmäisinä! On totta, ettei kaste ilman uskoa pelasta, muttei kaste silti perustu uskoon, vaan usko perustuu kasteeseen.

Miksi sitten uudestikastajat eivät usko Raamattua tässä kohden? Syy on varmaan syvällä. Heillä on nimittäin se oppi, ettei ihminen ole hengellisesti kuollut synteihinsä, vaan hän voi myötävaikuttaa kääntymiseensä ja uudestisyntymiseensä. Niin he tuovat Jumalan armon rinnalle omat tekonsa ja tekevät kasteesta ihmisen teon Jumalalle. Luterilaisille kaste on Jumalan teko, jossa Jumala antaa meille synnit anteeksi ja uudestisyntyttää. Tämän kaste antaa meille aikuisinakin siihen turvatessamme, sillä Jumalan rauhanliitto ei horju.

Ensin täytyy tulla synnintunnon, sitten lapsena saadun kasteen armo kelpaa.

20. ONKO RISTIÄ KARTETTAVA?

Kuinka moni onkaan kieltänyt Kristuksen armokutsun sen tähden, että hän ei ole halunnut ottaa ristiä kannettavakseen.

Joku on saattanut rakentaa elämänsä petollisen liiketoiminnan varaan. Hän ymmärtää, ettei hän kristittynä voisi enää pettää ihmisiä, vaan hänen täytyisi palauttaa takaisin petoksella anastamansa. Jos hän niin tekisi, ihmiset huomaisivat, minkälainen hän on ollut, hänen elintasonsa laskisi, hänen täytyisi luopua monista mukavuuksistaan, vieläpä monista ystävistään. Sen tähden hän hylkää Kristuksen eikä halua ottaa ristiä kannettavakseen. Mutta samalla hän, vaikka ihmisten silmissä ehkä onkin menestyvä ja kunniallinen, on kerran menettävä kaikki ja saava osakseen iankaikkisen häpeän.

Toiset hylkäävät Kristuksen, koska he eivät perheenjäsentensä vastustuksen tähden halua kantaa ristiä. Omaisten suosio on rakkaampi kuin Kristus. Kuitenkin siten menetellen he vihaavat rakkaimpiensa syvimmin. He kieltävät sanoillaan ja vaelluksellaan todistamasta hänestä, joka voi sielun ja ruumiin pelastaa iankaikkisesta kärsimyksestä.

Joku hylkää Kristuksen sen tähden, ettei hän halua ottaa sitä ristiä, mikä tulee Jumalan sanassa pysymisestä ja sen seuraamisesta. Kun totuus kirkastuu eikä sitä silloin noudateta, vaan siitä tingitään, väistyy autuuden ilo hiljalleen, uskon liekki alkaa lepattaa ja vihdoin sammuu. Voitoksi jää paha omatunto.

Onko ristin kantamista kartettava? Totisesti ei. Sillä silloin ihminen syöksee itsensä ja lähimmäisensä turmioon. Jeesus sanoo: "Joka rakastaa isäänsä tai äitiänsä enemmän kuin minua, se ei ole minulle sovelias; ja joka rakastaa poikaansa tai tytärtänsä enemmän kuin minua, se ei ole minulle sovelias; ja joka ei ota ristiänsä ja seuraa minua, se ei ole minulle sovelias" (Matt. 10:37,38).

Katsokaamme siis, ettemme käänny Kristuksen askelista seuraamaan maailmaa. Muista Lootin vaimoa, joka kääntyi katsomaan Sodomaa ja Gomorraa, ja ne olivat jo tuomion tulessa. Kun Kristusta seuraat, älä kysy lihasi mieltä, sillä se kuoletetaan. Älä kysy maailman mieltä, sillä sitä odottaa tuho. Älä kysy rikkautta, sillä tämä

maailma on talletettu tulelle. Älä kuuntele kiusaajan kuiskauksia, sillä hän on ollut murhaaja alusta asti. Vaan seuraa yksin Kristusta, joka on sinut lunastanut ja ansainnut sinulle iankaikkisen elämän.

Niin, miksi karttaisit ristiä? Kristuksen ristihän on siunaava risti. Tosin "vanhurskaalla on monta kärsimystä, mutta Herra vapahtaa hänet niistä kaikista" (Ps. 34:20). Jokaisella kristityllä on ristinsä, mutta jokaiselle Jeesus sanoo: "Minun ikeeni on sovelias, ja minun kuormani on keveä" (Matt. 11:30). Jos risti tuntuisikin raskaalta, Raamattu kehottaa iloitsemaan: "Rakkaani, älkää oudoksuko sitä hellettä, jossa olette ja joka on teille koetukseksi, ikään kuin teille tahtaui jotakin outoa, vaan iloitkaa sitä myöten kuin olette osallisia Kristuksen kärsimyksistä, että te myös hänen kirkkautensa ilmestymisessä saisitte iloita ja riemuja. Jos teitä solvataan Kristuksen nimen tähden, niin te olette autuaat, sillä kirkkauden ja Jumalan Henki lepää teidän päällänne" (1 Piet. 4:12–14).

Kaikessa voimme luottaa Herraan – ristiäkin kantaessamme. Meidän ei tarvitse pelätä ristiä eikä taisteluita. Ne vain siunaavat meitä. Ne ohjaavat meitä syvemmälle Jumalan sanaan, hartaampaan rukoukseen ja yhä enemmän etsimään kaikessa apua Jumalalta. Mutta yhtä pelätkäämme: "Älköön näet kukaan teistä kärsikö murhaajana tai varkaana tai pahantekijänä tahi sen tähden, että sekaantuu hänelle kuulumattomiin" (1 Piet. 4:15).

Kristittyinä meidät on kutsuttu seuraamaan Kristusta ja kantaamaan hänen ristiänsä. Sen tähden jos joku meistä "kärsii kristittynä, älköön hävetkö, vaan ylistäköön sen nimensä tähden Jumalaa" (1 Piet. 4:16).

21. MITÄ NIMEÄ JEESUKSESTA?

Sain kerran kirjeen. Kirjoittaja oli kiinnittänyt huomionsa siihen, että eräässä kirjoituksessani olin käyttänyt sanaa Kristus, mutta en lainkaan sanaa Jeesus. Hän sanoi: "Ei ole uskovan sydämelle lainkaan sama, jos sanotaan Kristus tai Vapahtaja tai Herra. Kaikki ne kuulostavat korvikkeelta Jeesus -sanan rinnalla." Niin, mitä nimeä meidän tulee käyttää Jeesuksesta? Vastamme heti: samaa mitä Raamattukin.

Raamattu käyttää Jeesuksesta useita nimiä, joista jokainen kertoo jotakin erityistä Jeesuksesta.

Jeesus. Tämä nimi on tavallisin. Laulamme eräässä laulussakin: "On Jeesus -nimi suloisin." Ei suinkaan vastakohtana Jeesuksen muille nimille, vaan kaikille muille ihmisille. Miksi se on suloisin? Sen tähden, että Jeesus merkitsee *Vapahtajaa*. "Sinun on annettava hänelle nimi Jeesus, sillä hän on *vapahtava* kansansa heidän synneistensä" (Matt. 1:21).

Kaikki eivät kuitenkaan tunteneet Jeesusta Vapahtajaksi tämän nimen nojalla, sillä Jeesus oli yleinen nimi. Hebrealainen nimi Jeesus on kreikaksi Jeesus. Nimi Jeesus esiintyy muistakin kuin Vapahtajasta: Elieserin pojasta (Luuk. 3:29), Justuksesta (Kol. 4:11) ja alkukielessä myös Joosuasta (Apt. 7:45; Hebr. 4:8). Siitä syystä tarvittiin toinen nimi, joka poisti epäselvyydet ja ilmaisi heti, että tarkoitettiin luvattua Vapahtajaa. Tämä nimi oli

Kristus. Se on suomeksi *Voideltu* ja sitä vastaava heprealaisperäinen sana on *Messias*. Tämä nimi ilmoittaa, että Jeesus, neitsyt Marian poika, on Vanhassa testamentissa luvattu syntiemme sovittaja, Jumalan Poika. Jeesus kysyi kerran opetuslapsiltaan: "Kenenkä te sanotte minun olevan?" Silloin Pietari vastasi: "Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika" (Matt. 16:15,16). Tämän nimen Jeesus hyväksyi ja sanoi: "Autuas olet sinä, Simon, Joonaan poika, sillä ei liha eikä veri ole sitä sinulle ilmoittanut, vaan minun Isäni, joka on taivaissa." Autuas on nytkin se, joka on tullut tuntemaan Jeesuksen Kristukseksi, Jumalan Pojaksi, häneksi, joka meidän autuutemme tähden tuli ihmiseksi.

Ihmisen Poika ja Jumalan Poika. Monastikaan lukija ei kiinnittä huomiota näiden nimien merkityseroon. Mutta kun niin teemme, meille avautuu Raamatusta ihmeellisiä, käsittämättömiä syvyyksiä. Ihmisen Poika kertoo meille Jeesuksesta *inhimillisen* luonnon puolesta, Jumalan Poika *jumalallisen* luonnon puolesta.

Opimme, että Jeesuksen veri on Jumalan Pojan veri. "Jeesuksen Kristuksen, hänen (Jumalan) Poikansa veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä" (1 Joh. 1:7). Kallis hinta on maksettu meidän syntiemme hyvittämisestä. Mutta silloin se myös riittää, riittää sinulle ja minulle, suurimmallekin syntiselle. Herran pyhä ehtoollinen tulee arvoonsa, koska saamme siinä Jumalan Pojan ruumiin ja veren. Kun tunnemme Jeesuksen Jumalan Pojaksi, emme voi autuuttamme epäillä.

Nöyrästi saamme tunnustaa ymmärtämättömyytemme, kun ajatteleamme nimeä Ihmisen Poika. Jeesus keskustellessaan Nikodeemuksen kanssa sanoi: "Ei kukaan ole noussut ylös taivaaseen paitsi hän, joka taivaasta tuli alas, Ihmisen Poika, joka on taivaassa" (Joh. 3:13). Käsitämmekö tämän: Jeesus on Ihmisen Poikanakin samalla kertaa sekä puheissa Nikodeemuksen kanssa että taivaassa? Varmasti emme. Se on uskon asia. Mutta kun meillä on näin ihmeellinen Jeesus eli Vapahtaja, niin emmekö häntä mielellämme kuulisi ja uskoisi, vaikka emme käsittäisi kaikkea järjellämme, mitä hän sanoo! Onhan hänellä myös nimi Ihmeellinen.

Jeesuksella on muitakin nimiä Raamatussa. Käyttäkäämme niitä kaikkia. Ne kertovat, miksi Jeesus -nimi on kaikkein suloisin, suloisempi kuin kenenkään muun nimi.

22. RAAMATUN ASUNTOPOLITIikkaA

Kaiken Herra ja Luoja alentui. Jeesus "vaikka oli rikas, tuli teidän tähtenne köyhäksi, että te hänen köyhydestään rikastuisitte" (2 Kor. 8:9). Jumala oli määrännyt hänelle alennuksen tien, jotta hän lunastaisi meidät. Siihen liittyi äärimmäinen köyhyys: "Ketuilla on luolat ja taivaan linnuilla pesät, mutta Ihmisen Pojalla ei ole, mihin hän päänsä kallistaisi" (Matt. 8:20). Paikka, jolle Jeesuksen katsottiin voivan päänsä kallistaa, oli risti. Siellä hän "kallisti päänsä ja antoi henkensä".

Tämä on ensimmäinen luku Raamatun asuntopoliitikassa. Ilman sitä emme ymmärrä toista lukua.

Kerran Jeesus puhui opetuslapsillensa näin: "Älköön teidän sydämenne olko murheellinen. Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun. Minun Isäni kodissa on monta asuinsijaa. Jos ei niin olisi, sanoisinko minä teille, että minä menen valmistamaan teille sijaa? Ja vaikka minä menen valmistamaan teille sijaa, tulen minä takaisin ja otan teidät tyköni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen. Ja mihin minä menen – tien sinne te tiedätte" (Joh. 14:1–4). Jeesus ilmoitti opetuslapsillensa, että taivaassa on monta asuinsijaa. Siellä ei vallitse asuntopulaa. Päinvastoin Jeesus haluaa sinne mahdollisimman paljon väkeä. Hän on "valmistanut" taivaan asuinsijat. Toisin sanoen hän on pannut ne täyteen asumiskuntoon. Taivaassa ei ole riisuttuja asuntoja. Jeesus kunnosti ne tulemalla asunnottomaksi ja kallistaessaan päänsä ristillä.

Me emme olleet soveliaita taivaan kodikkaisiin majoihin. Me olisimme synneillämme ne liianneet, ja elämä siellä olisi ollut samaa toraa, riitaa ja saastuttamista kuin täälläkin. Siitä syystä Jeesus puhdisti meidät sovitamalla syntimme. Kun syntimme ovat anteeksiantetut, olemme taivaskelpoisia. Usko Jeesukseen tuo meille anteeksiannon. "Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut." Sen tähden Jeesus sanoo: "Uskokaa minuun." Mutta hän sanoo myös: "Älköön teidän sydämenne olko murheellinen." Vaikka olisimme rutiköyhiä, on meille varattu taivaassa iankaikkiset asunnot ja riemu, kun saamme katsella Karitsaa kasvoista kasvoihin. Tai vaikka olisimme oppo-

rikkaita, niin meillä olisi parempi "sijoitus" taivaassa. Tämä on Raamatun asuntopoliitiikan toinen luku.

Jerusalemiin kristityt, joilla oli maatiloja ja taloja, myivät ne. He toivat myytyjen hinnan ja panivat apostolien jalkojen juureen. Siitä jaettiin jokaiselle sen mukaan, kuin hän tarvitsi. Pidettiin huolta köyhistä. Huolehdittiin apostoleista, niin ettei heidän tarvinnut sekaantua elatuksen toimiin. Se olikin viisasta sijoittamista, sillä 40 vuoden kuluttua Jerusalem hävitettiin. Tämä rakkauden työ oli kaikki täysin vapaaehtoista. Kaikki eivät kuitenkaan myyneet kaikkea, mitä omistivat. Seurakunta, jossa oli 5000 miestä ja joka kokoontui ahkerasti, tarvitsi tiloja. Monet luovuttivat talonsa oman asumisensa ohella seurakunnan kokoontumispaikaksi, mikä tapa oli yleinen muissakin seurakunnissa. Kodeissa seurakunta nautti ehtoollistakin. Markuksen äidin koti mainitaan paikkana, johon kokoonnuttiin ruokomaan (Apt. 12:12).

Tämä on Raamatun asuntopoliitiikan kolmas luku: Omaisuutta on annettu meille sitä varten, että me sillä palvelisimme lähimmäisiämme ja panisimme sen evankeliumin levitystyöhön. Jerusalemien hävitys on maailmanlopun esikuva. Viimeisenä päivänä omaisuutemme menettää arvonsa. Emme voi viedä sitä mukanaamme, vaan se on vihitty tulelle. Jerusalemien seurakunta on oikean paikallisseurakunnan ihanne. Alkukristityt investoivat omaisuutensa evankeliumin levittämiseen, että mahdollisimman moni saisi asunnon taivaassa. Heidän sijoituksensa on mahdollistanut meillekin evankeliumin kuulemisen.

Millaista asuntopoliitiikkaa me harrastamme?

23. KAPINOIVA SYDÄN

Monesta kristillinen usko tuntuu vastenmieliseltä. Sydän nousee kapinaan Jumalaa vastaan. Ihminen panee omat vikansa Jumalan syyksi. Niin teki jo Aadam, emmekä me ole parempia. Kun Jumalan laki näyttää tunnollemme todeksi synnin, me tulemme katkeriksi. "Laki saa aikaan vihaa" (Room. 4:15). Jumala vaatii meiltä tahtonsa täydellistä täyttämistä. Hänelle ei riitä puolinaisuus. Jos meille puhutaan vain siitä, mitä Jumala vaatii, seurauksena on katkera viha Jumalaa kohtaan.

Me tarvitsemme kyllä lakia, että "jokainen suu tukittaisiin ja koko maailma tulisi syylliseksi Jumalan edessä... Lain kautta tulee synnin tunto" (Room. 3:19,20). Kun näin on käynyt, laki on tehnyt tehtävänsä. Silloin on sen aika vaieta ja evankeliumin aika puhua.

Evankeliumi ei moiti ollenkaan meitä synneistämme. Sen sijaan se kertoo meille Jeesuksesta, joka on jo sovittanut meidän syntimme. Evankeliumi ei vaadi meiltä pyhyttä, vaan lahjoittaa meille Jeesuksen pyhyiden. Evankeliumi ei katkeroita mieltämme. Se ei vaadi meiltä mahdottomia, vaan se saattaa meidät hyvälle mielin. Evankeliumi antaa meille kaikki syntimme anteeksi Jeesuksen tähden.

Raamatussa on sekä lakia että evankeliumia. Laista emme saa rauhaa tunnollemme. Sitä ei ole sitä varten annettukaan. Evankeliumi sitä vastoin päästää meidät syntitaakan alta. "Kun me vielä olimme Jumalan *vihollisia*, me tulimme sovitetuiksi hänen Poikansa kuoleman kautta" (Room. 5:10). Jumalan rakkaus on ihmeellinen. Se etsii katkeroituneintakin vihaajaa. Jumalan kaikkiarmahtava rakkaus on ilmestynyt Jeesuksessa ja ilmoitetaan meille nyt evankeliumin sanassa. Kun synti meitä painaa ja soimaa, meidän tulee ahkerasti tutkistella Kristuksen kärsimystä ja kuolemaa. Se on tapahtunut meidän tähtemme. Sieltä paljastuu Jumalan rakkaus meitä kohtaan. Saamme uskoa sen omalle kohdallemme.

Evankeliumin sana synnyttää uskoa ja luottamusta Jumalaan. Laki ei voi saada ketään uskomaan. Sen tähden evankeliumin tulee olla kristillisessä julistuksessa etualalla. Synnin selittäminen oikeaksi ja sallituksi ei ole evankeliumia, vaan sitä on todellisten syntien

julistaminen anteeksiannetuiksi Jeesuksen veressä. Sellaista ilosanomaa Jeesus lähetti omansa kuuluttamaan maailmalle.

Joko sinä tiedät ja uskot, että sinun syntisi ovat anteeksiannetut? Älä epäröi, tartu armoon kuin hukkuva pelastusrenkaaseen.

24. LUTERILAINEN – MIKSI TÄMÄ NIMI?

Miksi luterilainen? Eikö vain yleensä kristitty? Tämä kysymys esitetään usein. Niin, miten on? Onko oikein käyttää nimeä luterilainen? Kuka voi sitä käyttää?

Raamatussa on nimiä, joita on ihmisten mukaan annettu uskoville. ”Aabrahamin lapsiksi” eli aabrahamilaisiksi sanotaan niitä, jotka ”uskoon perustautuvat” (Gal. 3:7). He saavat kutsua itseään Aabrahamin nimellä, koska heillä on sama usko. Jeesus ei kuitenkaan antanut niille juutalaisille oikeutta sanoa itseään Aabrahamin lapsiksi, jotka hylkäsivät totuuden. Hän sanoi: ”Jos te olisitte Aabrahamin lapsia, niin te tekisitte Aabrahamin tekoja. Mutta nyt te tavoittelette minua tappaaksenne, miestä, joka on puhunut teille totuuden, jonka hän on kuullut Jumalalta. Niin ei Aabraham tehnyt” (Joh. 8:39,40)

— Nimeä luterilainen käytetään tietysti myös väärin, mutta se hän ei ole nimen vika.

Mitä *Luther* itse on sanonut nimensä käytöstä? Hän kirjoittaa: ”Minä pyydän, että minun nimeni suhteen vaiettaisiin ja ettei kutsutaisi itseään luterilaisiksi, vaan kristityiksi. Mitä on Luther? Eihän oppi ole minun. Eikä minua ole myöskään kenenkään puolesta ristiinnaulittu... Minulla ja Kristuksella on yksi yhteinen Kristuksen oppi, joka on kaikkien meidän mestari.” Näin Luther tammikuussa 1522.

Sitten Lutherin oppi sai osakseen vastustusta, ja heikot kristityt käyttivät väärin tätä Lutherin lausuntoa. Niinpä vain kaksi kuukautta edellisen lausunnon jälkeen Luther antoi luvan oikealla tavalla käyttää nimeään.

Hän kirjoitti: "...on muutamia, jotka haluavat väistää vaaraa sanomalla: en minä pitäydy Lutheriin enkä kehenkään muuhun, vaan pitäydyn pyhään evankeliumiin... Totisesti ei tällainen tunnustus heitä auta ja on se samaa kuin jos he kieltäisivät Kristuksen... On kyllä totta, ettei sinun puhuessasi sielusi autuudesta pidä sanoa: olen luterilainen tai olen paavilainen, sillä ei kumpikaan ole edestäsi kuollut tai sinun mestarisi. Kristus yksin on edestäsi kuollut ja on Mestarisi. Sinun tulee tunnustautua kristityksi. Mutta jos sinä pidät Lutherin oppia evankelisena ja paavin oppia epäevankelisena, niin et sinä noin vain saa hylätä Lutheria. Sinä hylkäät muutoin hänen kanssaan hänen oppinsakin, jonka sinä kuitenkin tiedät Kristuksen opiksi. — Näin pitää sinun siis sanoa: olkoon Luther houkka tai pyhä, se ei ratkaise asiaa, mutta hänen oppinsa ei ole hänen, vaan itse Kristuksen. Sillä sinä huomaat, että vallanpitäjät eivät tahdo tuhota yksin Lutheria, vaan opin he tahtovat hävittää. Tämän opin tähden he sinua juuri hätyyttävät ja kysyvät, oletko sinä luterilainen."

Jos joku kerran oli Lutherin opin kannalla, hänen täytyi tunnustautua luterilaiseksi. Samoin on asia nytkin.

Ei nimi miestä pahenna, jos ei mies nimeä. Mutta olkoon myös mies nimeä myöten.

25. VALHEITA JUMALAN SANOINA

Maassamme on levitetty viime vuosina ns. profetioita. Niitä väitetään Jumalan suoraan palvelijoilleen antamaksi sanaksi. Mitä niistä on ajateltava?

Jumala on perustanut seurakuntansa apostolien ja profeettojen perustukselle kulmakivenä itse Jeesus Kristus. Se perustus on pyhä Raamattu. Se on täysin riittävä eikä se tarvitse täydennystä. "Raamattu ei saata raueta tyhjiin."

Levitetyt profetiat edustavat reformoidun kristillisyyden äärimmäistä hurmoksellista siipeä. Julistus on lakimaista. Uhataan Suomen kansaa tuholla, vaaditaan parannusta, mutta todellista anteeksiannon suloista evankeliumin ääntä ei löydy. Anteeksisaaminen on

elämän parantamisen takana. – Kääntymystä täytyy julistaa. Mutta on paljon eroa siinä, miten se tehdään. Pitää paikkansa myös se, että syntielämä on aina johtanut kansakuntaa tuhoon. Mutta tulevaisuus ei ole meidän tiedossamme eivätkä Jumalan tavat ja ajat. Parhaimmillaankin meillä voi olla vain aavisteluja.

Profetioiden inhimillisyyks näkyy selvästi siinä, että ne eivät pidä paikkaansa.

Eräässä vuodelta 1970 olevassa painotuotteessa sanotaan: "Heinä / elokuun vaihteessa Herra on ilmoittanut samalle satakuntalaiselle palvelijattarelleen, ettei kansamme tule enää seuraavaa joulua näkemään ellei tämä juoppoudessa ja huoruudessa elävä niskurikansamme tee pikaista parannusta kaikista synneistään." Suomen kansa ei ole tehnyt parannusta kaikista synneistään, ei kaikei yhdestäkään, mutta joulu tuli.

Toisessa profetiassa sanotaan: "Ei palvelijani Luther ollut lapsikasteen kannattaja. Se on itse saatanan keksimä eksytys tuo lapsikaste, palvelijani Martti Lutherin nimeä väärinkäyttäen." Tämä profetia esittää valheen, joka on päivänselvä jokaiselle, joka vähänkin tuntee historiaa. Jokainen voi lukea Lutherin Kirkkopostillasta: "Kristus käskee tuomaan lapset tykönsä nuhdellen estäjiä... On siis täysin oikeata ja kristillistä viedä lapset hänen tykönsä. Tämä voi toteutua ainoastaan kasteessa." Raamattu nuhtelee vääriä profeettoja: "Minä olen kuullut, mitä sanovat nuo profeetat, jotka ennustavat minun nimessäni valhetta sanoen: 'Minä olen nähnyt unta'... Mutta se, jolla on minun sanani, puhukoon minun sanani uskollisesti. Mitä tekevät oljet jyvien seassa" (Jer. 23:25–28).

26. SAAKO SUURI SYNTINEN ANTEEKSI?

Eräs epäuskoinen mies oli kuunnellut saarnaa. Hän jäi sen jälkeen puhelemaan pastorin kanssa. "Kyllä taivaaseen pääseminen on sitten yksinkertainen asia, jos se niin on kuin pastori sanoi. Ei tarvitse kuin uskoa, niin kaikki synnit on anteeksiannettu", mies sanoi vähätellen pastorin yksinkertaista saarnaa. "Kyllä asia niin on", vastasi

pastori ja lisäsi "Uskokaa tekini vain!" Mies lupasi ikään kuin pilan päiten.

Seuraavana päivänä pastori tapasi miehen ja kysyi: "Uskotteko nyt?" Miehen ilme oli vakava. Hän oli ruvennut kotona miettimään tarkemmin lupaustaan. Hän yritti uskoa, mutta ei voinut. Synnit tulivat mieleen. Hän ei voinut uskoa, että Jumala voisi antaa anteeksi niin suurelle syntiselle. "Ei' uskominen olekaan niin helppoa", tunnusti mies.

Silloin pastori alkoi puhua hänelle, mitä Raamattu kertoo Jeesuksesta. "Niin on Jumala *maailmaa* rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä" (Joh. 3:16). Jumala on antanut meille syntisille Poikansa, joka on jo kärsinyt meidän syntiemme edestä. Jumala itse on meitä niin rakastanut. Hän on rakastanut koko maailmaa, jokaista ihmistä. Miten suuria syntisiä maailma on täynnänsä! Mutta Jumala itse sanoo, että hän on antanut Poikansa koko maailman edestä, emmehän me häntä voi epäillä. Apostoli Johannes sanoo: Jeesus "on meidän syntiemme sovitus, eikä ainoastaan meidän, vaan myös *koko* maailman syntien⁹⁹. (1 Joh. 2:2).

Kun pastori puhui miehelle tähän tapaan, mies rohkaistui uskomaan. Hän löysi sanan nojalla armon Jumalan sydäimestä, kun oma sydän vain syytti. Samoin mekin saamme uskoa, että syntimme ovat sovitettut. Ei ole niin suurta syntistä, ettei hän saisi anteeksi syntejään Jeesuksen nimessä ja veressä.

*"Tuhatta jos suuremmaksi
Oisi luotu maailma
Ja sen synty painavaksi
Kuormaks päälles koottuna,
Eipä Herra armoaan
Kieltäis sulta silloinkaan."*

Virsi 307: 8

27. NIIN TURVATON ON ELON TIE

Kuningas Herodes tahtoi surmata Jeesuksen. Siksi hän määräsi julmasti kaikki kaksivuotiaat ja sitä nuoremmat poikalapset surmataviksi Beethlehemissä. Herodeksen raakuus pöyristyttää meitä.

Historia toistaa itseään. Oma aikamme ei ole parempi.

Joka päivä surmataan maassamme kymmenittäin lapsia, ennen kuin he ovat ehtineet edes syntyä. Tämä tapahtuu maallisen lain turvin ja yhteiskunnan varoja ja sairaalakoneistoa hyväksi käyttäen. Myös Raamatun mainitsemat joukkomurhat johtuivat esivallan väärinkäytöstä. Egyptin tapaus, jolloin farao määräsi kaikki israeliläisten poikalapset surmataviksi, kohdistui Herran kansan tuhoamiseen. Jos se olisi onnistunut, ei Vapahtajakaan olisi voinut syntyä. Beethlehemin murha tähtäsi Jeesuksen tappamiseen. Nykyinen aborttikäytäntö pohjautuu jumalankielteisyyteen ja ihmisen itsekkyyteen. Uuden lain takana eivät ole enää kymmeneen käskyyn pohjautuvat siiveysnormit.

Ihminen on iankaikkisuusolento. Hän on vastuussa teoistaan suoraan Jumalalle. Maallinen laki voi hyväksyä paljon sellaista, mitä Jumala ei hyväksy. Se ei siis sellaisenaan kelpaa kristityn omantunnon ohjenuoraksi. Kristitty kysyy Jumalan mieltä ja ahkeroin pysyy hyvällä omallatunnolla hänen edessään. ”Viimeisinä päivinä on tuleva vaikeita aikoja. Sillä ihmiset ovat silloin itserakkaita... rakkaudettomia... raakoja... väkivaltaisia... hekumaa enemmän kuin Jumalaa rakastavia” (2 Tim. 3:1–4). Sen tähden kristityille sanotaan: ”Älkää mukautuko tämän maailmanajan mukaan, vaan muuttukaa mielenne uudistuksen kautta tutkiaksenne, mikä on Jumalan tahto, mikä hyvää ja otollista ja täydellistä” (Room. 12:2).

Jumala on turvattomien puolella. Heidän sortamisensa on taivaaseen asti huutava synti. Jumala on kostava sikiönä surmattujen puolesta. Jos joku on väärin tehnyt, katukoon syntiään ja paetkoon Jumalan armahtavan laupeuden turviin. Katuva saa syntinsä anteeksi Kristuksen tähden. Mutta hänelle sanotaan myös: ”Älä enää syntiä tee!”

28. VAROITAVIA ÄÄNIÄ TUHON EDELLÄ

Jumala on kärsivällinen. Hän ei aina heti näytä vihaansa, vaan hän antaa ihmiselle aikaa parannukseen. Usein ihminen ei kuitenkaan vedä tästä oikeita johtopäätöksiä. Hän ei tee parannusta synneistään, vaan jatkaa entistä menoaan. Aikamme on saanut kokea uusia varoittavia merkkejä. Olemme saasteongelman edessä.

Ongelma ei ole pelkästään teollinen tai teknillinen. Se on myös uskonnollinen. Raamatussa kerrotaan, että Jumala lähettää ihmiskunnalle monia vitsauksia. Kun Ilmestyskirja sitä kuvaa, se sanoo lopuksi: "He eivät tehneet parannusta murhistaan eikä velhouksistaan eikä haureudestaan eikä varkauksistaan" (9:21).

Jumala voi panna tekniikankin rangaistustuomioittensa välikappaleeksi. Älkäämme erehtykö. Jumala on olemassa. Hän valvoo kunniaansa. Kun hänen kärsivällisyytensä määrä on tullut täyteen, hän toteuttaa tuomionsa.

Aikamme saasteongelma on vakava varoitus jokaiselle, jolla on silmät nähdä ja korvat kuulla. Se on merkki siitä, että eräs Jumalan aika on tulossa täyteen. Hänen kärsivällisyydellään ei ole leikkimistä. "Vai halveksitko hänen hyvyytensä ja kärsivällisyytensä ja pitkämielisyytensä runsautta, etkä tiedä, että Jumalan hyvyys vetää sinua parannukseen?" (Room. 2:4). Saasteongelma tarvitsee luonnollisesti teknillisiä parannuskeinoja, mutta me tarvitsemme hengellistä apua säästyäksemme Jumalan vihalta.

Kristus on kantanut Jumalan vihan meidän edestämme. Hänessä on ilmestynyt Jumalan rakkaus. Tunnustakaamme syntimme hänelle, uskokaamme ne hänen veressään anteeksiannetuiksi ja tehkäämme totista parannusta synneistämme. Muuten meitä kohtaa Jumalan viha – tavalla tai toisella, joko jo tässä ajassa tai kerran iankaikkisuudessa. Älkäämme halveksiko Jumalan hyvyyttä, – sehän vetää meitä parannukseen.

Jumalan lapsena on hyvä elää. Tiedämme, että Jumala pitää omistaan huolen. Tämä maailma vanhenee ja kulkee kohti häviötään, mutta meille on talletettuna iankaikkinen katoamaton perintö tai vaassa. Ilman Kristusta saisimme pelätä ja vavista, mutta kun hän on Välimiehemme, meillä ei ole mitään hätää.

29. HYVÄT TEOT

On olemassa sekä hyviä että pahoja tekoja. Hyviä tekoja ovat ne teot, jotka Jumala on käskenyt ja jotka tehdään uskossa; pahoja taas ne, jotka Jumala on kieltänyt. Kun esimerkiksi harjoitamme kunniallista ammattia, se on oikein, koska Jumala on käskenyt meidän tehdä työtä. Mutta jos varastamme, murhaamme tai rikomme avion, teemme väärin, koska Jumala on sen kieltänyt. On myös asioita, jotka kuuluvat vapauden piiriin; niistä ei ole käskyä eikä kieltoa. Jos joku tekee sellaista, minkä Jumala on kieltänyt, hän tekee aina väärin. Hyvä tarkoitus ei tee väärää tekoa oikeaksi. Meillä ei ole oikeutta esimerkiksi säälistä surmata epämuodostunutta lasta. Jumala on käskenyt meitä varjelemaan elämää sanoessaan: "Älä tapa." Jumala on sitonut meidät sanaansa. Siitä pääsemme perille, mikä on oikeata rakkautta. Jeesus sanoo: "Jos joku rakastaa minua, niin hän pitää minun sanani" (Joh. 14:23). Me teemme helposti tyhjäksi Jumalan käskyn omilla verukkeillamme, niin sanotuilla hyvillä vaikuttimilla ja rakastavalla mielialalla. Sen tähden on tarpeen ahkerasti tutkia Raamatusta, mikä on Jumalan tahto, että oikea, Jumalan sanaan pitäytyvä rakkaus saisi olla lain täyttämys eikä meitä havaittaisi lain turhentajiksi. Jeesus varoittaa: "Joka ei minua rakasta, se ei pidä minun sanojani.11 (Joh. 15:24). Teko ei tule kuitenkaan vielä sillä hyväksi Jumalan edessä, että se on Jumalan säätämä teko. Jumalan säädöksenä se tosin on puhdas, mutta meidän tekemänämme synnin tahrима. Siksi uudestisyntyminen on tarpeen. "Ei saata huono puu kasvaa hyviä hedelmiä, eikä hyvä puu kasvaa pahoja hedelmiä." Kaikki epäuskoinen teot ovat Jumalan edessä pelkkää syntiä, vaikka epäuskoinenkin voi tehdä yhteiskunnallisessa ja ajallisessa mielessä hyviä ja kunnioitettavia tekoja. Uskon kautta Jeesukseen olemme uusia luomuksia, hyviä puita, jotka tekevät hyviä hedelmiä. Ensin meille annetaan autuus lahjaksi ilman tekojamme, vasta sitten Jumala tekee hyviä tekoja kauttamme. Silloin teot eivät ole ainoastaan Jumalan käskemiä, vaan ne lähtevät rakkaudesta Jumalaan ja lähimmäiseen.

Silti hyviin teoihin sekaantuu vanhan ihmisen itsekkyyttä, oman kunnian pyyntöä ja muita syntejä. Sen tähden nekin teot täytyy puhdistaa anteeksiantamuksella. Kun katselemme tekojamme Jumalan

edessä, havaitsemme miten autuutemme on kokonaan Kristuksen sovituksen ja armon varassa. Ja siitä huolimatta – katso Jumalan teitä! – hän palkitsee meidät. Se on todellinen armopalkka. Emme ole mitään ansainneet ja kuitenkin tulee tilipäivä.

30. ILOSANOMA

Kristinusko ei ole murhesanoma, vaan ilosanoma. Jumala ei ole tarkoittanut sitä vain muutamille, vaan kaikille ihmisille. Sinullekin. Raamattu sanoo: "Jumala tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden" (1 Tim. 2:4).

Kristinusko on sanoma pelastuksesta ja ilosta tämän maailman murheen laaksossa matkaajille. Se on sanoma niille, jotka synneilänsä ovat vyöryttäneet päällensä Jumalan vanhurskaan vihan ja jotka avuttomina kulkevat kohti iankaikkista kadotusta. Se on sanoma niillekin, jotka eivät tajua, minne ovat menossa, että kääntyisivät, uskoisivat ja pelastuisivat.

Sen tähden iloista sanomaa Jeesuksen sijaissovituksesta täytyy edeltää lain sanan, että ihminen havaitsisi olevansa syntinen ja pelästyisi Jumalan ankaraa vihaa. Sillä jos ihminen ei huomaa, minne hän on menossa, ei hän voi ottaa vastaan uskolla pelastusta Jeesuksessa eikä siitä välitä.

On tärkeitä, että tunnemme syntimme ja muistamme, mitä Raamattu sanoo: "Kirottu olkoon jokainen, joka ei pysy kaikessa mikä on kirjoitettu lain kirjassa, niin että hän sen tekee" (Gal. 3:10). Me emme ole Jumalan tahtoa täyttäneet, vaan olemme kirouksen alaisia. Mutta kristinuskon tarkoituksena ei ole vain tiedottaa meille, että omine tekoinemme olemme menossa kadotukseen. Silloinhan se ei olisi ilosanoma, vaan murhesanoma, joka olisi parasta tyystin unohtaa.

Kristinuskon varsinainen sanoma on pelastus. "Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä" (Joh. 3:16). Jeesus on sovittanut meidän syntimme, hän on

kantanut meidän sijaisnamme Jumalan vihan. Tämän hän on tehnyt sinunkin sijastasi, koska hän on rakastanut koko maailmaa ja tahtoo, että "kaikki ihmiset pelastuisivat". Kristuksen sijaissovituksen tähden on Jumala antanut anteeksi sinunkin syntisi. Usko Jeesukseen, niin sinä pelastut. Jeesukseen uskoen et kulje täällä murheenlaaksossa kohti kadotusta, vaan kohti autuutta.

31. ONKO TAITEILIJAN VAPAUS RAJATON?

Ajallemme on ominaista, että taiteen nimissä saatetaan julkisuu-teen tuotteita, jotka halventavat elämän luovuttamattomia arvoja. Sellaiset lehdet, kirjat, näytelmät, elokuvat yms. eivät ole harvinaisia, joissa kevytmielisesti käsitellään avioliiton pyhyttä, ihannoidaan väkivaltaa ja oman käden oikeutta, pidetään päihtymystä luonnollisena asiana, jopa suoranaisesti pilkataan Jumalaa. Tällaisen taiteen harrastajat vetoavat taiteilijan vapauteen puolustukseksi. He määrittelevät taiteen sellaiseksi, jossa ihminen ilmaisee omaa itseänsä.

Raamattu sanoo, mitä ihmisessä on: "Sydämeistä lähtevät pahat ajatukset, murhat, aviorikokset, haureudet, varkaudet, väärät todistukset, jumalanpilkkaukset" (Matt. 15:19). Ei ihmisellä ole oikeutta ilmaista eikä toteuttaa tätä. Sellaista ovat kylläkin tuottaneet ne, jotka rajoittamatta ovat ilmaisseet omaa itseänsä. Jumala ei katso henkilöön. Hänen edessänsä ei kukaan ole erikoisasemassa, ei taiteilijakaan.

Kristitty taiteilija ei pyri ilmaisemaan itseään, vaan hän tekee kaiken Jumalan kunniaksi. Hän on saanut taipumuksensa ja lahjansa Jumalalta. Hän voi käyttää ilmaisukykyänsä kymmenen käskyn mukaan kristillisessä vapaudessa varoen loukkaamasta Jumalan tahtoa. Niin taide luo elämäämme sisältöä ja tyydyttää taiteennälkäämme, mitä meillä on Jumalan luomina ihmisolentoina. Taidetta voidaan luoda Jumalan kunniaksi sekä ajallisen että hengellisen elämän tarpeita varten.

32. PAPIT JA PAIMENET

Apostoli Pietari sanoo Jeesukseen uskovista: "Te olette kuninkaallinen papisto." Ketkä siis ovat pappeja? Vastaus on hieman yllättävä. Uuden Testamentin mukaan pappeja ovat kaikki Jeesukseen uskovat eli ne, jotka sydämessään uskovat Jeesuksen tähden syntinsä anteeksiannetuiksi. Apostoli Pietari kirjoittaa: "Mutta te olette 'valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, omaisuuskansa, julistaaksenne sen jaloja tekoja', joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valkeuteensa; te, jotka ennen 'ette olleet kansa', mutta nyt olette 'Jumalan kansa', jotka ennen 'ette olleet armahdetut', mutta nyt 'olette armahdetut.'" (1 Piet. 2:9–10).

On vastoin Uuden Testamentin kielenkäyttöä nimittää papeiksi niitä, joilla on saarnavirka. Uskovat ovat pappeja. Yleisen hengellisen pappeuden nojalla uskovaalla on oikeus yksityisesti todistaa uskostaan. Mutta hänen oikeutensa eivät rajoitu tähän. Kristillisen paikallisseurakunnan jäsenenä hänellä on oikeus yhteisesti toisten uskovien kanssa kutsua seurakunnalle paimen, joka seurakunnan nimissä huolehtii julkisesta saarnavirasta. Kutsun jälkeenkin uskovailla on hengellisen pappeuden nojalla oikeus valvoa, hoitaako paimen tehtävänsä Jumalan sanan mukaan.

Paimen on palvelija, sekä Kristuksen että seurakunnan. Paimen on vastuussa niistä sieluista, jotka hänelle on uskottu. Raamattu sanoo paimenille: "Kaitkaa teille uskottua Jumalan laumaa, ei pakosta, vaan vapaaehtoisesti, Jumalan tahdon mukaan, ei häpeällisen voiton tähden, vaan sydämen halusta, ei herroina halliten niitä, jotka ovat teidän osallenne tulleet, vaan ollen laumalle esikuvina, niin te, yli-paimenen ilmestyessä, saatte kirkkauden kuihtumattoman seppeleen."

Nykyaikana nämä asiat ovat pahasti sekaisin. On monenlaisia kieroutumia. Jotkut katsovat, että heillä on oikeus yleisen pappeuden nojalla ilman seurakunnan kutsua toimia julkisen saarnaviran tehtävissä, saarnata julkisesti ja jakaa sakramenteja (vrt. Hebr. 5:5). Jotkut paimenet unohtavat, että heidän tulee olla myös pappeja, siis us-

kovia, että heidän tulee pysyä oikeassa opissa ja kumota harhaoppi ja että heidän tulee tehdä tiliä jokaisesta sielusta, joka on heille uskottu.

Eräs henkilö kysyi kerran minulta, miten hoidan seurakuntaa. Kun kerroin hänelle saarnaamisesta, sakramenttien jakamisesta ja muusta sielunhoidosta, hän ei tuntunut ollenkaan tyytyväiseltä vastaukseeni. Kävi ilmi, että hän halusi tietoja rekisterinpidosta ja virkatodistusten antamisesta!

Yli 80 prosentilla maamme väestöstä on virallinen sielunpaimen. Mutta kuinka moni näistä tunnustaisi, että hänen paimenensa on vastuussa hänen sielunsa hoitamisesta oman autuutensa uhalla? Eikö moni loukkaantuisi ja katsoisi, että hänen yksityisiin asioihinsa sekaannutaan? Varmasti näin kävisi. Saarnavirka on latistunut ja maallistunut. Niin ei ole aina ollut eikä vieläkään ole kaikkialla. Kuitenkin nykyisessä tilassa on paljon samankaltaista kuin Jeesuksen aikana. Jeesuksesta sanotaan: "Nähdessään kansanjoukot hänen tuli sääli, kun he olivat nääntyneet ja hyljättyt niin kuin lampaat, joilla ei ole paimenta. Silloin hän sanoi opetuslapsillensa: 'Eloa on paljon, mutta työmiehiä vähän. Rukoilkaa siis elon Herraa, että hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa.' "

33. PELASTAAKO HEIKKO USKO?

Moni voi olla vaivaantunut uskonsa heikkouden tähden. Sielunhoitaja kuulee usein kysyttävän: Pelastaako heikko usko?

Raamattu ei missään sano, että uskon täytyy olla vahva, jotta se voisi pelastaa. Heikko usko pelastaa yhtä varmasti kuin vahvakin usko. Riittää, kunhan uskomme on oikea eli että se kohdistuu Kristukseen.

Usko on oikeata silloin, kun syntinen kaipaa syntiensä anteeksisaamista Kristuksessa. Vaikka tämä olisi kuinka heikkoa tahansa, se on kuitenkin pelastavaa uskoa. Kohdistuuhan se meidän edestämme kärsineeseen ja kuolleeseen Jumalan Poikaan. Eihän silloin ole turvana meidän uskomme, vaan Kristus. Usko on vain ikään kuin

käsi, joka ottaa Kristuksen vastaan. Tätä uskoa Jumala haluaa meihin synnyttää, pitää voimassa ja vahvistaa. "Suitsevaista kynttilänsydäntä hän ei sammuta."

Jumala ei kuitenkaan tahdo, että uskomme pysyisi jatkuvasti heikkona, vaan että se vahvistuisi. Kukaan ei voi kerskata uskonsa vahvuudesta. "Joka luulee seisovansa, katsokoon ettei lankea", varoittaa Raamattu. Juuri sen tähden meidän on tarpeen vahvistua uskossa, siis luottamuksessa Jumalan armoon eikä suinkaan luottamuksessa omaan erinomaisuuteen tai uskomme vahvuuteen.

Usko voi olla heikkoa sen tähden, että omaatuntoa jatkuvasti vaivaavat jotkin tietyt synnit. Ne tahtovat peittää meiltä Jumalan armolliset kasvot. Mutta silloin on sitä lujemmin turvattava Jumalan armoon ja vastoin sydämen tunteitakin uskottava synnit anteeksi annetuiksi. Siitä saamme sitten voimaa taistella syntejä vastaan Jumalan sanalla ja rukouksella. Muistakaamme: ensin istutetaan puu ja sitten siitä vasta saadaan hedelmiä. Ensin synti uskotaan anteeksiantetuksi, sitten vasta uskon hedelmänä alkaa elämän parantaminen.

Jollakulla voi olla tunnolla myös sellaisia rikkeitä, jotka tulisi sopia lähimmäisen kanssa. Jos olemme lähimmäistämme loukanneet, olemme velvollisia pyytämään häneltä anteeksi. Jos meitä on loukattu, olemme velvollisia antamaan anteeksi, kuten Jumalakin on meille anteeksi antanut. Jos joku on kavaltanut, anastanut tai varastanut, hän on velvollinen korvaamaan vahingon. Mutta voi olla asioita, joita ei pidä mennä lähimmäiselle puhumaan, vaan yksin Jumalalle joko suoraan tai tarvittaessa sielunhoitajan kautta. Siinä tarvitaan tervettä harkintaa ja ymmärtäväisen sielunhoitajan neuvoa.

Mutta miten sitten saamme uskomme vahvistumaan? Sitä varten Jumala on antanut välineet: Oman sanansa, joko Raamatusta luettuna, kirjoitettuna, laulettuna tai muisteltuna. Lisäksi hän on antanut meille sakramentit. Pyhässä kasteessa hän on ottanut meidät lapsiksansa ja tehnyt kanssamme lujan armoliiton. Siihen saamme uskossa yhä palata. Hän on antanut meille ehtoollisen, joka on erityisesti heikön uskon vahvistukseksi. Siinä Jumala antaa meille Poikansa tosi ruumiin ja tosi veren syntiemme anteeksisaamiseksi. Alkukristityt pysyivät yksimielisesti apostolien opetuksessa eli oikeassa opissa ja sakramenttien oikeassa käytössä. Siten heidän uskonsa vahvistui,

mistä ovat osoituksena muun muassa heidän rakkauden tekonsa. Opilliset erimielisyydet ohjaavat uskon väärin asioihin ja heikentävät sitä. Jumalan Sanan vastainen oppi ei vahvista uskoa.

Vaikka uskosi olisi kuinka heikko tahansa, iloitse kuitenkin siitä, että Jeesus on sovittanut sinun syntisi ja että ne ovat anteeksiannetut. Jos et lainkaan usko, niin tartu kiireesti Jumalan armoon Kristuksessa, sillä ilman Kristusta et voi kestää kaikkivaltiaan ja pyhän Jumalan edessä.

34. HULLUUS JA VIISAUS

Raamatun mukaan Jumalan luomisteot ilmoittavat persoonallisen Jumalan olemassaolon, "myös hänen näkymättömän olemuksensa, hänen iankaikkisen voimansa ja jumalallisuutensa" (Room. 1:20). "Taivaat julistavat Jumalan kunniaa, taivaanvahvuus ilmoittaa hänen kättensä tekoja... Se ei ole puhetta, se ei ole kieltä, jonka ääni ei kuuluisi" (Ps. 19:2,4). Raamatun mukaan Jumalan olemassaolo on jopa niin selvä asia, että "hullu sanoo sydämessänään: 'Ei ole Jumalaa.'" (Ps. 14:1).

Luonnonkirjaa tutkimalla ei kuitenkaan päästä Jumalan yhteyteen. Tästä niin sanotusta luonnollisesta ilmoituksesta ei tulla vielä varsinaiseen kristilliseen Jumalan tuntemukseen. Siitä emme tiedä Jumalaa kolmiyhteiseksi emmekä opi tuntemaan hänen armoaan. Sen tähden Jumala on antanut erityisen ilmoituksen, Raamatun sanan. "Sillä kun Jumalan viisaudesta maailma ei oppinut viisauden avulla tuntemaan Jumalaa, niin Jumala näki hyväksi saarnaattamansa hulluuden kautta pelastaa ne, jotka uskovat" (1 Kor. 1: 21). "Nämä ovat kirjoitetut, että te uskoisitte, että Jeesus on Kristus, Jumalan Poika, ja että teillä uskon kautta olisi elämä hänen nimessään" (Joh. 20:31).

Kristillinen Jumalan tuntemus on uskon asia. Uskoon ei taas voida ketään saada tieteellisluontoisella todistelulla. Siihen Jumala on valinnut toisen tien: "Me taas saarnaamme ristiinnaulittua Kristusta, joka on juutalaisille pahennus ja pakanoille hullutus, mutta

joka niille, jotka ovat kutsutut... on Kristus, Jumalan voima ja Jumalan viisaus" (1 Kor. 1: 23–24).

Kaikki eivät usko Jumalan olemassaoloon. Toiset uskovat, mutta hekään eivät ole kaikki kristittyjä, siis niitä, jotka sydämessään uskoisivat Jumalan olevan heille armollinen Kristuksen tähden. Teille kaikille voin suositella: Ryhtykää lukemaan ennakkoluulottomasti Raamattua. Ei järjestään, vaan alkaen esimerkiksi jostakin evankeliumista, Johanneksen kirjeistä tai Roomalaiskirjeestä. Näin pääsee suoraan keskeisimpiin asioihin. Nyt jos Jumalaa ei olisi olemassa, kuten ateistit sanovat, niin ei kaiketi olisi vaaraa asettua alttiiksi kirjalle, joka olisi olemattoman vaikutuksesta syntynyt? Jos luonnonkirja ei puhu teille, ateistit, Jumalan olemassaolosta, niin varmaan vilpittöminä ihmisinä olette valmiit tarkistamaan käsityskantaanne tutkimalla toista ilmoitusta, Raamattua.

Raamatun mukaan epäuskoisen maailman mielestä kristillinen usko on hullutusta, mutta Jumalan kannalta viisautta. Usko Jumalan olemassaoloon on ateistin mielestä hulluutta. Jumalan kieltäminen on taas hulluutta Raamatun mukaan. Sekä kieltäjä että uskova ovat omassa mielessään varmat. Kuka ratkaisee riidan?

Jumala!

35. YKSIN ARMOSTA

Me emme nauti mielellämme kenenkään armopaloja. Inhimillisen kunniantuntonne täytyy pahasti järkkyyä ennen kuin olemme siihen valmiita. Näin ihmisten kesken. Entä kun olemme Jumalan edessä?

Lähimmäiseemme nähden olemme tasavertaisessa asemassa siinä suhteessa, että olemme molemmat ihmisiä. Mutta Jumalan edessä olemme toisessa asemassa. Hän on majesteetti. Hän sanoo meille: "Olkaa pyhät, sillä minä olen pyhä." Hänen vaatimuksensa on ehdoton. Me emme voi turhentaa sitä vähättelyillämme. Jumala lausuu meistä tuomionsa: "Tuska ja ahdistus jokaisen ihmisen sielulle, joka

pahaa tekee" (Room. 2:9). Me emme ole olleet pyhiä, vaan me olemme hänen tahtonsa rikkoneet. Siksi olemme ansainneet hänen kirouksensa.

Jos siis Jumala kohtelisi meitä ansiomme mukaan, osamme olisi vain tuska ja ahdistus. Meillä ei ole mitään muuta mahdollisuutta säästyä iankaikkiselta vaivalta kuin Jumalan armo. Olemme kokonaan sen varassa. Jumalan armoa ei voida kuitenkaan verrata ihmisen antamaan armopalaan. Jumala ei ole meitä kohtaan yliolkainen eikä nirso. "Siinä on rakkaus – ei siinä, että me rakastimme Jumalaa – vaan siinä, että hän rakasti meitä ja lähetti Poikansa meidän syntiemme sovituksiksi" (1 Joh. 4:10). Jumalan armo uhkuu sydämellistä rakkautta, niin suurta rakkautta, ettei hän säästänyt omaa Poikaansaakaan. Jumalan armo on kalliisti hankittu armo, vaikka se meille tarjotaankin ilmaiseksi. Se on runsas, ylenpalttinen armo. "Meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen, hänen armonsa rikkauden mukaan" (Ef. 1:7).

Jumalan lain täytyy tosin meitä nöyryyttää, että huomaisimme olevamme Jumalan edessä armon tarpeessa. Jumalan armon vastaanottaminen ei kuitenkaan vähennä meidän ihmisarvoamme, vaan siten me pääsemme takaisin Jumalan yhteyteen. Se on ihmismoista elämää, sillä siihen meidät on luotu.

Pelastus on yksin armosta. Siitä olkoon kiitetty Jumala!

36. YKSIN KRISTUKSEN TÄHDEN

Kaipaamme sydämellisyyttä ja uhrautuvaa rakkautta. Kun tapamme sellaista tässä kovassa maailmassa, se suorastaan vavahduttaa meitä. Me ihmiset olemme usein heikkoja heijastamaan Kristuksen rakkautta. Siksi meidän ei tulisikaan etsiä sitä toinen toisestamme, vaan katsoa suoraan iankaikkiseen Rakkauteen, niin kuin Raamattu hänet meille kuvaa. Silloin ymmärtäisimme, että meillä on pelastus yksin hänessä.

"Niin runneltu, ei enää ihmisen kaltainen, oli hänen muotonsa... Hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus, kun me vielä olimme syntisiä, kuoli meidän edestämme. Yksi on kuollut kaikkien edestä... Rangaistus oli hänen päälänsä, että meillä rauha olisi... Kristus on lunastanut meidät lain kirouksesta, kun hän tuli kiroukseksi meidän edestämme."

Näin Raamattu kuvaa Jumalan Pojan sijaiskärsimystä meidän tähtemme.

Tehkäämme tiliä elämästämme.

Ajatelkaamme, mitä kaikkea pahaa olemme Jumalan edessä tehneet. Voitko käsittää, että Jumala olisi juuri sinua Kristuksessa rakkastanut ja lähettänyt Poikansa sinun tähtesi? Jos me tajuaamme syntiemme suuruuden, meidän täytyy ihmetellä Jumalan rakkautta. Tämmöisen takia on Jumalan Poika uhrattu! Mutta eikö tällöin hänen rakkautensa vedä meitä puoleensa kuin magneetti? Hän uhkuu sydämellistä lämpöä kylmenneihin sydämiimme. Hyvä on häneen turvata.

Kristuksen sijaiskärsimys saattaa häpeään meidän tekomme. Ainoa autuutemme perusta on Kristus. "Sillä muuta perustaa ei kukaan voi panna, kuin mikä pantu on, ja se on Jeesus Kristus" (1 Kor. 3:11). "Sillä kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla ja saavat lahjaksi vanhurskauden hänen armostaan sen lunastuksen kautta, jolla on Kristuksessa Jeesuksessa" (Room. 3:25,24).

Syntiemme anteeksisaaminen perustuu sovitukseseen. Jos etsimme pelastuksemme perustaa itsestämme, hukumme. Kun rakennamme Kristus -kalliolle, olemme turvassa.

37. JUMALA VANHURSKAUTTAA JUMALATTOMAN

Vanhurskautus on jokamiehelle tavallisesti outo sana, koska se ei kuulu arkikieleen. Se on hengellisesti kuitenkin hyvin sisällökäs sana. Ehkäpä Agricola aikoinaan puhui vanhurskaasta, vaikka kirjoittikin vanhurskas. Sellainen oli vaan (= vain) hurskas, joka oli Jumalan edessä synnitön. Tämä sanan selitys vastaa sen hengellistä merkitystä.

Raamattu nimittäin selittää vanhurskauttamista näin: "Autuaat ne, joiden rikokset ovat anteeksiannetut ja joiden synnit ovat peitetty! Autuas se mies, jolle Herra ei lue syntiä" (Room. 4:7,8). Me siis olemme kyllä itsessämme syntisiä, mutta kun Jumala antaa meille syntimme anteeksi uskon kautta Jeesukseen, hän ei näe meissä mitään vikaa. Paavali sanoo: "Jumala vanhurskauttaa jumalattoman." Jumala antaa synnit anteeksi sellaiselle, joka on itsessään kaikkinen tekoineen aivan epäkelpo, jumalaton. Luther sanookin, että vanhurskauttaminen on samaa kuin syntien anteeksisaaminen Kristuksen tähden.

Kun Raamattu puhuu ihmisen vanhurskauttamisesta Jumalan edessä, on kysymyksessä ihmisen vanhurskaaksi *julistaminen* eli lukeminen. Syntinen ei muutu synnittömäksi eli pyhäksi. Hänen hyväkseen luetaan Jeesuksen vanhurskaus eli pyhyys.

Mitä sitten meille merkitsee, että Jumala vanhurskauttaa jumalattoman? Se merkitsee sitä, että meidän tekomme eivät pelasta. "Meidän vanhurskaudemme on niin kuin saastainen vaate." jos luulemme kelpaavamme Jumalalle ilman Kristusta, erehdymme. Jaloimmallaan ihmisellä ei ole omasta takaa Jumalan edessä kelpavaa vanhurskautta. Hänellä on tuotavana Jumalan eteen ainoastaan syntiä. Jumala ei vanhurskauta pyhiä, vaan jumalattomia. Mutta juuri tähän asiaan sisältyy omantunnon hädässä olevalle suuri lohdotus. Meidän tekojamme ei tarvita autuuden saavuttamiseksi. Jumala ei edellytä niitä taivaaseen päästäksemme, vaan hän antaa meille lahjaksi Kristuksen täydellisen teon, hänen sijaiskärsimyksensä ja kuolemansa.

Ihminen, joka luulee päässeensä niin pitkälle pyhityksessä, että Jumala voisi ottaa hänenkin tekonsa huomioon autuutta antaessaan, on joutunut hakoteille, kauaksi Kristuksesta ja langennut hengelliseen ylpeyteen.

Kristitty on samalla kertaa vanhurskas ja syntinen; nauttii autuutta uskossa, mutta huokaa synnin alla. Hän on niin sanoaksemme yhtä aikaa taivaassa ja maan pinnalla, mutta ei koskaan roiku sillä välillä.

38. ONKO USKO ITSEKKYYTTÄ?

Joskus on väitetty, että usko johtuisi itsekkäistä syistä. Ihminen uskoisi vain sen vuoksi, että hän välttäisi iankaikkisen vaivan ja haluaisi vain omaa parastaan. Tällainen väite sisältää olettamuksen, että oman sielun autuudesta huolehtiminen koituisi lähimmäiselle vahingoksi. Väite ei myöskään ota huomioon sitä, että meitä korkeampi voima, nimittäin Jumala, tahtoo meidän uskovan, vaikka me emme itse ole siihen taipuvaisia. Itsekkyyys on nimittäin sellaista omapäisyyttä ja rakkaudettomuutta, ettei ihminen tunnusta yläpuolelleen Jumalaa ja hänen säättämäänsä järjestyksiä eikä pidä lähimmäistään samanarvoisena eikä rakasta häntä niin kuin itseään. Itsekäs ihminen ei ajattele Jumalan tahtoa, vaan omaa tahtoaan eikä myöskään lähimmäisen parasta, vaan omaa etuaan.

Usko ei johdu ollenkaan itsekkäistä syistä, sillä siinä on kysymys Jumalan rakkaudesta ja kunniaista. Luonnostaan ihminen ei voi ollenkaan uskoa Jumalan armoon. Luonnollinen ihminen ei ota Jumalan tarjoamaa evankeliumia vastaan, vaan hän itsekkäästi vastustaa Jumalan tahtoa. Kun sydämessä herää luottamus armoon, se tapahtuu yksin Pyhän Hengen toimesta. Luonnollisella ihmisellä ei ole vähintäkään halua astua Jumalan valtakuntaan ja päästä taivaaseen, jossa toteutuu pelkkä Jumalan tahto ja jossa ei voi tehdä syntiä. Jos sen sijaan taivas olisi aistinautintojen paikka tai jos tuleva elämä olisi maallista omistamista ja hallitsemista, se viehättäisi ihmisiä. Mutta kun nyt julistetaan Jumalan armoa ja anteeksiantamusta, maailma

hylkää sen. Siten maailma osoittaa, ettei oikea usko sovi yhteen sen itsekkäiden päämäärien kanssa.

Jumala loi meidät yhteyteensä, mutta me lankesimme siitä pois. Jumala saa nyt kunniansa, kun palaamme hänen tykönsä. Tämä on Jumalan tahto. Kun hän arrossaan palauttaa meidät eksyneet tykönsä, toteutuu korkeampi tahto kuin meidän omamme. Jumala on rakkaudessaan antanut Poikansa kuolemaan meidän edestämme. Rakkaudessaan hän etsii meitä ja vetää tykönsä. Ei ole itsekkyyttä seurata Jumalan armollista tahtoa, vaikka se koituu meidän hyväksemme. Me saamme uskon kautta Jeesukseen taivaalliset aarteet omiksemme. Mutta eihän se ole itsekkyyttä, jos ottaa Jumalalta rakkautta vastaan. Itsekkyyttä on sen sijaan toimiminen oman päään mukaan ottamatta huomioon Jumalan tahtoa tai lähimmäisen tarpeita. Meidän tulee rakastaa lähimmäistämme niin kuin itseämme. Tämä sisältää myös sen, että saamme ja meidän tuleekin oikealla tavalla huolehtia myös itsestämme. Emme pidä itsekkyytenä syömistä tai pukeutumista, kun on kysymyksessä esimerkiksi riittävä ravinnon saanti tai suojautuminen kylmää vastaan, kunhan emme sen varjolla jätä lähimmäistämme kuolemaan nälkään tai paleltumaan. Jumalan tahtoon kuuluu, ettemme tee vääryyttä itseämmeäkään kohtaan. Tämä koskee sekä ajallisia että iankaikkisia asioita.

Jumalan armoon turvaaminen koituu paitsi Jumalan kunniaksi ja meidän parhaaksemme myös lähimmäisemme hyväksi. Se uudistaa meidän sydämemme niin, että rakastamme lähimmäistämme aivan uudella tavalla. Kun itse uskomme, voimme auttaa myös toisia uskoon. Uskova ei halua vain omaa parastaan. Itsekkyyys merkitsee muista piittaamattomuutta. Sitä kristinusko ei ole. Epäusko on itsekkyyttä. Siinä ihminen pitää oman päänsä, ei välitä Jumalan kunnian eikä lähimmäisen autuudesta.

39. MITÄ ON SYNTI PYHÄÄ HENKEÄ VASTAAN?

Jeesus varoitti fariseuksia synnistä Pyhää Henkeä vastaan. Tämä tapahtui seuraavissa olosuhteissa.

Jeesus oli parantanut miehen, joka oli sokea ja mykkä. Fariseusten täytyi sydämissään vakuuttua, että ihme oli Jumalasta. Kuitenkin he herjaten väittivät sitä kiusaajan työksi. Silloin Jeesus varoitti: "Jos joku sanoo sanan Ihmisen Poikaa vastaan, niin hänelle annetaan anteeksi, mutta jos joku sanoo jotakin Pyhää Henkeä vastaan, niin hänelle ei anneta anteeksi, ei tässä maailmassa eikä tulevassa" (Matt. 12:22).

Syntiin Pyhää Henkeä vastaan liittyvät siis tällaiset asiat:

Ihminen hylkää totuuden, vaikka Pyhä Henki on sen hänelle kirjastanut ja hänet siitä sisäisesti vakuuttanut. Lisäksi ihminen herjaa. Ihminen asettuu päättäväisesti Pyhän Hengen synnyttämää vakaumusta vastaan. Synti ei kohdistu Jumalan Pojan persoonaan, vaan Pyhän Hengen virkaan. Tätä syntiä ei voida antaa anteeksi sen tähden, että se kohdistuu sitä Pyhän Hengen toimintaa vastaan, jolla Hän haluaa tehdä ihmisen armosta osalliseksi. Tällä synnillä ihminen tekee itsensä sellaiseksi, ettei häntä voida enää uudistaa parannukseen.

Kaikki Pyhän Hengen vastustaminen ei ole tätä erityistä syntiä. Onko ihminen tehnyt tämän synnin vai ei, voidaan sielunhoidon kannalta ratkaista yksinkertaisesti. Yksikään, joka pelkää sen tehneensä, ei ole sitä tehnyt. Jokaista omantunnon hädässä olevaa saamme lohduttaa Kristuksen armolla. Sillä juuri synnintunnon heräämisessä ilmenee Pyhän Hengen toiminta eikä hän ole sellaisesta ihmisestä suinkaan vetäytynyt pois. Aivan varmasti Pyhä Henki haluaa vaikuttaa myös hänessä luottamuksen Kristuksen armoon.

Itsepintaisia Jumalan Sanan vastustajia on nykyaikanakin tarpeen varoittaa synnistä Pyhää Henkeä vastaan, varsinkin kun herjaus on niin yleistä ja julkista.

Miksi syöksisimme itsemme kadotukseen, kun kaikki on valmis iankaikkiseen ilojuhlaan?!

40. EVANKELIUMI JA POLITIIKKA

Jeesus antoi opetuslapsilleen tehtäväksi saarnata evankeliumia kaikessa maailmassa kaikille luoduille. Niin apostolit lähtivät ja saarnasivat Jeesusta Kristusta, joka meidän syntiemme tähden on ristiinnaulittu. Sanoma syntien anteeksisaamisesta on evankeliumin ydin.

Jeesus ei lähettänyt opetuslapsiaan maailmaan sitä varten, että he korjaisivat yhteiskunnallisia epäkohtia. Tämän maailman asioiden hoito ei ole seurakunnan tehtävä, se kuuluu yhteiskunnalle. Yhteiskunta ja seurakunta ovat eri asia. Yhteiskuntaan kuuluvat kaikki ihmiset. Raamatun kuvailemiin seurakuntiin kuului vain niitä, jotka tunnustautuivat evankeliumiin. Raamattu ei kerro ainuttakaan esimerkkiä, että seurakunnat olisivat pyrkineet painostamaan yhteiskuntaa muutoksiin. Samoin Raamatussa ei ole yhtään esimerkkiä, että seurakunnat olisivat suostuneet yhteiskunnan tai vallanpitäjien vaatimuksiin, sikäli kuin seurakunnan julistus tai tunnustus oli kysymyksessä.

Evankeliumin asiana on saattaa ihminen Jumalan yhteyteen. Sen tähden se puhdistaa sydämen synneistä anteeksiantamuksella ja tekee sen kuuliaiseksi Jumalalle. Tällaiselle sydämelle Jumala kirkastaa tahtonsa, niin että ihminen rakastaa lähimmäistään ja toimii hänen hyväksensä. Hän rakastaa lähimmäistään, koska hän rakastaa Jumalaa. Tätä seurakunta voi luonnollisesti odottaa vain jäseniltään, jotka uskovat. Samalla motiivilla ei voida lähestyä yhteiskuntaa, vaan sitä on hallittava lailla.

Kristitty on kahden valtakunnan kansalainen: Jumalan armon valtakunnan ja tavallisen maallisen valtakunnan. Hänen asianaan on pyrkiä parannuksiin myös yhteiskunnassa omantunnon ja Jumalan tähden. Mutta on tärkeitä kysyä, millä valtuudella hän sitä tekee. Yksityinen kristitty voi harjoittaa politiikkaa kansalaisena ja yhteiskunnan jäsenenä, ei seurakunnan jäsenyyden nojalla. Poliitiikka ei ole seurakunnan asia. Poliitiikan harjoittamista varten ovat yhteiskunnan omat koneistot. Niissä kristitty pyrkii saamaan aikaan sellai-

sia päätöksiä ja lakeja, jotka ovat moraalisesti oikeita ja yhteiskunnalle hyväksi.

Yhteiskuntaa on mahdotonta hallita Jumalan sanalla, koska Jumala ei ole sille sitä antanut. Esivallalle on annettu lait, järjestys ja miekka. Niillä voidaan hallita sekä uskovia että epäuskoisia. Seurakunnalle Jumala on antanut vain sanan ja sakramentit. Niillä voidaan hallita uskovia sydämiä uskonasioissa.

41. USKON MOLEMMAT PUOLET

Kristillisellä uskolla on kaksi puolta. Se on sekä turvaamista että oppia. Näitä ei saa erottaa toisistaan. On usein kysytty: Eikö riitä, että uskoo Kristukseen? Onko tunnustus enää tarpeen? Tähän on vastattava, ettei ole olemassa uskoa Kristukseen ilman ilmoitusta siitä, kuka ja mikä Kristus on ja mitä hän on meille puhunut.

Apostoli Paavali sanoi: "Minä tunnen hänet, johon minä uskon." Emme voi tuntea Kristusta, ellei meillä ole ilmoitusta hänestä. Tämä ilmoitus on Pyhä Raamattu. Paavali korostaa: "Minä annoin teille ennen kaikkea tiedoksi sen, minkä itse olin saanut: että Kristus on kuollut meidän syntiemme edestä, kirjoitusten mukaan, ja että hänet haudattiin ja että hän nousi kuolleista kolmantena päivänä, kirjoitusten mukaan." Turvaaminen Kristukseen syntien sovittajana ja anteeksiantajana on mahdollista vain silloin, kun uskolla on sisältö eli oppi. "Te myös pelastutte, jos pidätte siitä (evankeliumista) kiinni semmoisena, kuin minä sen teille julistin", sanoo apostoli. (1 Kor. 15:1–5). Opin väheksyminen tai sen syrjäyttäminen johtaa irtaantumiseen kristillisestä uskosta.

Tästä seuraa, että kristillinen seurakunta tarvitsee myös tunnustusta, johon Raamatusta on otettu kristillinen oppi kussakin kohdassa.

Nyt (v. 1970) on kulunut sata vuotta siitä, jolloin luterilainen kansankirkko hylkäsi tunnustuspykälästään sanan oppi eikä sillä sen

jälkeen ole ollut ohjeellista jumaluusoppia arvovaltaisten lausuntojen mukaan.

Luterilainen kristitty tarvitsee tunnustusta. Hän on valmis vastaamaan jokaiselle kysyjälle, mikä hänen toivonsa perustus on.

Tarvitaan "tunnustusherätystä".

Luterilaiset tunnustuskirjat antavat jokaiselle vilpittömälle etsijälle lujan perustan uskon asioissa – nykyaikanakin. On vain paneuduttava niihin. Aikanamme on monia aatevirtauksia, joiden keskellä on vaikeata selviytyä, ellei ole selvillä uskon perusteista.

Johannes Kastaja tunnusti uskonsa eikä kieltänyt. Niin tulee jokaisen kristityn tehdä, sillä onhan hänen Vapahtajansa hänet kalliisti lunastanut ja tahtoo hänen tunnustuksensa kautta pelastaa muitakin.

42. VALASKALAN VATSASSA

Kertomus Joonasta meripedon vatsassa on tullut normiksi, jolla voidaan todeta, uskooko joku Raamattua vai ei. Se ei olekaan huono mittapuu.

Tavallisen maakravun on vaikeata saada sopimaan kokemusmaailmaansa Raamatun kertomusta: "Herra toimitti suuren kalan nielemään Joonan. Joonan oli kalan sisässä kolme päivää ja kolme yötä." Sana "kala" tarkoittaa alkukielessä suurta merieläintä.

Järkeä voi kompastua kertomukseen ja sanoa: "Tarua." Siten voi älyllisestä vaikeudesta selvittää yksinkertaisesti, mutta samalla esittää todistamaton väite.

Jos joku ei uskoisikaan Raamattua sen tähden, että se on Jumalan sana, hän voisi ainakin tutkia kysymystä. Silloin hän ottaisi selvää, onko Välimeressä esiintynyt sellaisia merieläimiä, jotka voivat niellä miehen, tai onko sellaisia muualla. Hän tutkisi kirjallisuutta, löytyisikö niistä muita tapauksia kuin Joonan. Tämä tutkimusmenetelmä laajentaisi maakravun kokemuspiiriä ja hänen täytyisi myöntää, ettei kertomus ole luonnolliseltakaan kannalta mahdoton eikä edes ainutkertainen.

Me emme voi kuitenkaan koskaan uskoa Raamatun paikkansapitävyyttä, jos edellytämme, että ensiksi kaikki vaikeudet täytyy selvittää. Voihan yksi kysyä enemmän kuin sata viisasta vastata.

Luottamus Raamattuun syntyy siitä, että opimme tuntemaan Jeesuksen syntiemme sovittajaksi. Armahtajaamme emme voi epäillä. Usko Jeesukseen ja usko Raamatun paikkansapitävyyteen kulkevat käsi kädessä. Uskonpuhdistuksen molemmat pääperiaatteet (yksin Kristuksen tähden, Raamattu on uskon ainoa ohje) ovat erottamattomat. Meidän ei tarvitse pohtia, syntyykö ensin usko Kristukseen vai usko Raamatun paikkansapitävyyteen, vaan meidän tulee julistaa Kristusta Raamatun mukaan. Sellaisen julistuksen synnyttämä usko ei valikoi, mitä uskoisi, vaan tunnustaa: "Minä uskon kaiken, mitä on kirjoitettuna laissa ja profeetoissa" (Apt. 24:14).

Silloin uskomme Jeesuksen sanat: "Niin kuin Joonas oli meripeudon vatsassa kolme päivää ja kolme yötä, niin on myös Ihmisen Poika oleva maan povessa kolme päivää ja kolme yötä" (Matt. 12:40). Jos emme usko kertomusta Joonasta, kuinka sitten uskoisimme muutaakaan Jeesuksen sanoja? Jos emme usko Jeesusta tässä asiassa, teemme hänet valhettelijaksi. Jos poistamme Raamatusta Joonaa koskevat ihmeet, saamme poistaa myös Jeesusta koskevat ihmeet ja uskon elävään Jumalaan, joka on puhunut.

Raamattu on erehtymätön sen tähden, että se on syntynyt Pyhän Hengen, totuuden Hengen, vaikutuksesta.

43. KAIHTAKAA KONSTEJA

Kirkkoon pyritään tuomaan miltei kaikki, mitä maailma tekee. Siten arvellaan kansan pysyvän kirkossa ja tulevan tilaisuuksiin. Kärjistäen voisi tilannetta kuvata näin: jos nuoriso on kadulla, se on paha asia. Jos se on seurakunnan suojissa, asia on korjattu, vaikka nuoret tekisivät siellä samaa mitä kadullakin. Sen tähden täytyisi kirkon tilaisuudet järjestää siten, että he saavat mitä toivovat.

Jeesus ei pyrkinyt saamaan itselleen mahdollisimman paljon kuulijoita totuuden kustannuksella. Kun hän oli ruokkinut viisituhatta miestä kahdella kalalla ja viidellä leivällä, hän alkoi opettaa heitä. Hän saarnasi voimakkaasti, sydämiin vetoavasti, että hän on taivaasta tullut elämän leipä. Mutta sitä enemmistö ei halunnut kuulla. Hänet jättivät nekin, jotka jo jonkin aikaa olivat olleet hänen kanssaan. Se oli heille liian kovaa puhetta. Tinkimällä totuudesta ja antamalla vain ajallista leipää Jeesus olisi saanut valtavan joukon pysymään mukana. Mutta mitä hän teki?

Jeesus kysyi jäljelle jääneiltä: "Tahdotteko tekin mennä pois?"

Mutta Pietari sanoi oikeat sanat: "Herra, kenen tykö me menisimme? Sinulla on iankaikkisen elämän sanat" (Joh. 6:68). Kirkon tulee pitää tarjolla iankaikkisen elämän sanaa ja pyrkiä saamaan ihmiset sitä kuulemaan.

"Kun usko loppuu, konstit alkavat, joku on joskus sanonut. Varokaamme konsteja, luottakaamme Sanan voimaan. "Evankeliumi on Jumalan voima itse kullekin uskovalle pelastukseksi."

Luterilaisissa tunnustuskirjoissa sanotaan: "Todellisia ehdonvallanasioita eivät myöskään ole sellaiset vallattomat, houkkamaiset ilveilyt, jotka kirkossa eivät edistä hyvää järjestystä, kristillistä harjoitusta ja evankeliumin menestystä."

44. KOLME SUURTA

On olemassa kolme suurta lahjaa, jotka Jumala on antanut ja yhä antaa omillensa. Ne ovat usko, toivo ja rakkaus. Ne ovat kaikki toinen toistaan parempia lahjoja, joita kaikkia me tarvitsemme.

Usko on kaikkein arvokkain siinä suhteessa, että ilman sitä ei voi olla toivoa eikä rakkautta. Usko näet omistaa Kristuksen, jossa on syntien anteeksisaaminen, iankaikkinen elämä ja autuus. Pelastus on yksin armosta Kristuksen tähden. Me emme pelastu tekojemme eli rakkautemme tähden. "Jos vanhurskaus on saatavissa lain kautta, silloinhan Kristus on turhaan kuollut" (Gal. 2:21). Kun pelastus on

yksin uskosta Kristukseen, se merkitsee sitä, että Kristus on ainoa autuutemme perusta. Siksi ei kelpaa edes meidän uskomme. Me emme kelpaa Jumalalle uskomme tähden, vaan Kristuksen tähden. Uskoa tarvitsemme, mutta se ei ole ansio. Usko on suurin siinä mielessä, että se yksin välittää meille pelastuksen.

Kristillinen **toivo** on varmuutta siitä, että aikanaan synnin ja ahdistuksen aika päättyy ja häiriintymätön autuus saavutetaan taivaissa. Toivo vakuuttaa meitä siitä, että se, minkä nyt uskossa omistamme, toteutuu näkemisessä. Niin toivo kannustaa kristityitä, että he jaksavat uskon tiellä eteenpäin.

Usko ja toivo ovat kuitenkin väliaikaisia, tähän maailmaan kuuluvia. Taivaassa meidän ei enää tarvitse uskoa. Meillä ei ole siellä enää syntiä. Siellä emme tarvitse enää toivoakaan, sillä kaikki Jumalan lupaukset ovat täydellisinä toteutuneet ja saamme katsella Karitsaa kasvoista kasvoihin.

Kestoon nähden **rakkaus** voittaa sekä uskon että toivon. "Niin pysyvät *nyt* usko, toivo, rakkaus, nämä kolme; mutta suurin niistä on rakkaus" (1 Kor. 13:13). Sillä "rakkaus ei koskaan häviä" (1 Kor. 13:8). Rakkaus on iankaikkinen. Usko Kristukseen synnyttää rakkautta. Kun rakkaudettomuus vaivaa meitä, katselkaamme Iankaikkista Rakkautta, joka kärsii syyttömänä syntiemme tähden, joka saa vastapalveluksena vain pilkkaa ja häväistystä, mutta joka silti rukoilee vastustajiensa edestä.

45. ETTÄ HE OLISIVAT YHTÄ...

On rakentavaa toimia yhdessä, kun sama usko yhdistää. Tätä siunausta ovat saaneet kokea kristityt tunnustuksellisissa seurakunnissa.

Ekumeeninen liike on ajanut yhteistyötä ilman opillista yksimielisyyttä. Sen pyrkimykset ovat kuitenkin osoittautuneet käytännössä hyvin vaikeasti toteutettaviksi. Liikkeen johtomiehet saavat ajatuksilleen kannatusta uskonnosta vieraantuneesta maailmasta, mutta

vakavampimieliset, vakaumukselliset ihmiset eivät halua tehdä myönnötyksiä vastakkaisille mielipiteille.

Käytäntö on osoittanut omissa maassamme, ettei yhteinen kirkko-organisaatio, kansankirkko, ole kyennyt yhdistämään sen sisällä olevia suuntia. Samanmieliset ovat muodostaneet oman organisaationsa, yhdistyksensä. Yhteinen usko, on se sitten oikeata tai harhaavaa, liittyy ihmiset yhteistoimintaan. Yhdistysten synty ja jatkuva olemassaolo puhuu sinänsä jo nykykumeniaa vastaan. Kansankirkko on sisäisesti hajalla. Sitä hajottaa erioppisuus. Kun nykykumenia ei rakenna yhteyspyrkimyksiä Jumalan sanalle ja sen tuomalle yksimielisyydelle, sen kannattajat joutuvat tinkimään jatkuvasti omissa tunnossaan vakaumuksistaan. Se johtaa tuhoon. Jos kansankirkon herätysliikkeet soveltavat nykykumenian periaatteita pyrkiessään lähestymään toisiaan, ne menettävät senkin ryhdin, mitä niillä on ollut.

Mutta mitä sitten Jeesus rukoili sanoessaan: "Että he kaikki olisivat yhtä"? Tämä rukous on tullut iskusanan luontoiseksi. Sen merkitys on ihmisten tajunnassa pinnallistunut yhdessä olemiseksi. Päättäksemme selville Jeesuksen rukouksen todellisesta tarkoituksesta, meidän on tarpeen tutkia sitä sen tekstiyhteydessä.

Jeesus rukoili:

"...että he kaikki olisivat yhtä, niin kuin sinä, Isä, olet minussa ja minä sinussa, että hekin meissä olisivat, niin että maailma uskoisi, että sinä olet minut lähettänyt" (Joh. 17:21).

Meidän on tarkattava Isän ja Pojan ykseyttä käsittääksemme, miten kirkon ykseyden tulee ilmetä. Isä ja Poika ovat olemuksellisesti yhtä, yksi ja sama Jumala. Se ykseys ilmeni Jeesuksen elämässä siten, että hän puhui Isän sanoja ja teki hänen tekojaan. "Etkö usko, että minä olen Isässä, ja että Isä on minussa? Niitä sanoja, jotka minä teille puhun, minä en puhu itsestäni; ja Isä, joka minussa asuu, tekee teot, jotka ovat hänen. Uskokaa minua, että minä olen Isässä ja että Isä on minussa" (Joh. 14:10,11). Näin Jeesuksen omien sanojen mukaan ilmeni Isän ja Pojan ykseys.

Kaikki, jotka sydämessään uskovat Kristukseen apostolisen sanan mukaan, ovat jo yhtä. He ovat Kristuksen pyhä yhteinen seura-

kunta, joka on yksi. Se ei ole ulkonainen laitos, vaan sen jäseniä yhdistää usko, jota me emme voi nähdä. Siitä syystä se on näkymätön. Tällä seurakunnalla on kuitenkin tuntomerkkinsä: evankeliumin puhdas saarna ja sakramenttien oikea hoito. Ne synnyttävät uskon ja ravitsevat sitä. Missä ne ovat, siellä on uskoakin ja tuon seurakunnan jäseniä. Jeesus rukoili, että hänen omansa kaikessa toiminnassaan ilmaisisivat kuuluvansa hänen seurakuntaansa. Silloin heillä on sen seurakunnan sanat, joka on totuuden pylväs ja perustus, ja myös sen teot, oikea tunnustus, julistus ja keskinäinen rakkaus. Tämä merkitsee kokoontumista paikallisseurakuntina opillisessa yksimielisyydessä eikä vain jotakin ulkonaista yhdessä olemista.

Ensin siis yhtä, sitten vasta yhdessä.

Jeesuksen rukous velvoittaa hylkäämään kaikki harhakäsitykset ja tulemaan yksimielisiksi. Jos niin tapahtuisi, miten voimakas todistus se olisikaan maailmalle. Yksimielisyys on voimaa.

46. EVANKELIUMI NOJAA ALKUKERTOMUKSIIN

Ihminen kysyy alkuperäänsä. Raamattu vastaa: "Jumala loi ihmisen."

Ihminen kysyy elämänsä tarkoitusta. Raamattu vastaa: "Jumalan kuvaksi hän hänet loi."

Ihminen kysyy, miksi hän on paha, miksi hän ei Jumalan kuvana heijasta pyhyttä ja vanhurskautta. Raamattu vastaa: "Yhden ihmisen kautta synti tuli maailmaan."

Ihminen kysyy, miksi hänen täytyy kuolla. Raamattu vastaa: "Synnin palkka on kuolema."

Ihminen kysyy, onko toivoa. Raamattu osoittaa luvattua "vaimon siementä" ja sanoo: "Samoin kuin yhden ihmisen lankeemus on koitunut kaikille ihmisille kadotukseksi, niin myös yhden ihmisen vanhurskauden teko on koitunut kaikille ihmisille elämän vanhurskauttamiseksi."

Ihminen kysyy, mikä maailmaa kohtaa. Raamattu vastaa: "Sillä tietensä he eivät ole tietävinään, että taivaat ja samoin maa, vedestä ja veden kautta rakennettu. olivat ikivanhastaan olemassa Jumalan sanan voimasta ja että niiden kautta silloinen maailma hukkui vedenpaisumukseen. Mutta nykyiset taivaat ja maa ovat samalla sanalla talletetut tulelle, säästetyt jumalattomien ihmisten tuomion ja kadotuksen päivään." Samoin kuin Jumala pelasti vedenpaisumuksella Nooan, niin hän pelastaa tulenpaisumuksella omansa viimeisenä päivänä ahdistuksesta autuuteen.

Kristillistä uskoa ei voida ymmärtää ilman Raamatun alkukertomuksia. Jeesus ja hänen apostolinsa viittaavat niihin historiallisina tapahtumina. Siten myös Luther ymmärsi ne ja selittää niitä erinomaisissa luennoissaan, jotka vihdoon on saatu iloksemme suomeksi. Jos Raamatun alkukertomuksia ei tunnusteta tosiksi, turhaa on evankeliumin saama ja hyödytöntä puhe elämän perusarvoista. Sillä jos alkukertomukset kielletään, ei Uuden testamentin sanallakaan ole pohjaa.

Jumala vaatii luomaltaan ihmiseltä ehdotonta kuuliaisuutta oman normijärjestelmänsä mukaan. "Uuden elämäntyölin" kehittäminen vei ihmisen lankeemukseen ja kuoleman alaisuuteen, mistä koko luomakunta kärsii. Jos ihmisen ajatellaan kehittyneen alemmista oloista, ei syntiinlankeemusta voida pitää historiallisena tapahtumana. Silloin ei voida puhua myöskään ihmisestä moraalisesti vastuullisena olentona Jumalan edessä, ei perisyntistä eikä tuomiosta. Ihminen olisi outo rengas "kehityksen" ketjussa: järkevin ja silti ainoa, joka tuhoaa oman lajinsa ja jopa muutkin lajit! Ihmisen vastuu teoistaan Jumalan edessä ja lankeemus tekevät mielekkääksi evankeliumin saarnan. Ihminen ei ole langenneena Jumalan kuva, vaan hänen täytyy päästä siihen uudestaan. Se on mahdollista vain siten, että Kristus on sovittanut hänen syntinsä ja että Pyhä Henki synnyttää hänet uudesti uskon kautta.

Kristitty tutkii nöyränä rukousmielin Raamattuansa, myös sen ensimmäisiä lehtiä. Niihin sisältyy oikeastaan koko jumaluusoppi. Alkukertomukset vapauttavat kristityn turmiollisesta kehitysoptimismista rakentamaan uskonsa evankeliumille.

47. ONKO USKO YKSITYISASIA?

Jumala on luonut ihmisen niin korkeaksi moraaliseksi olennoiksi, että hän on vastuussa teoistaan muista ihmisistä riippumatta. "Sillä kaikkien meidän pitää ilmestymän Kristuksen tuomioistuimen eteen, että kukin saisi sen mukaan, kuin hän ruumiissa ollessaan on tehnyt, joko hyvää tai paha" (2 Kor. 5:10). Jokainen on yksin Jumalansa edessä. Ihmisellä ei ole oikeutta vetäytyä yleisen mielipiteen suojiin eikä liioin valtaa vedota maalliseen lakiin tai esimiehen käskyyn, jos hän on tehnyt väärin. Tältä osin uskonto on yksityisasia. Tämä edellyttää omantunnon vapautta, ei vain teoriassa, vaan ennen kaikkea käytännössä. Esimerkiksi lääkäriellä täytyy olla oikeus ja mahdollisuus kieltäytyä abortin tekemisestä. Vanhemmilla täytyy olla oikeus omistaa lapsensa ja kasvattaa heitä uskon ja moraalin alalla. Jos uskontoa pidetään yhteiskunnan asiana ja jos yhteiskunta muokkaa kansalaisten uskonnollisia mielipiteitä ja edellyttää kansalaisilta virkojen hoidossa ihmiselämää tuhoavaa moraalialia, ollaan ns. totalitaarisessa yhteiskunnassa ja ilman omantunnon vapautta. Tietenkään uskonto ei ole siinä mielessä yksityisasia, että yhteiskunnan olisi suvaittava uskonnon nimissä esimerkiksi murhia, varkauksia, lasten heitteille jättämistä tai muuta ilmeistä vääryyttä.

Kukin tulee autuaaksi omalla uskollaan Kristukseen. Toinen ei voi uskoa toisen puolesta. "Joka usko ja on kastettu, se pelastuu; mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen." Tässä mielessä usko on yksityisasia. Se ei ole sitä kuitenkaan siinä mielessä, että ihminen saisi itse päättää, mitä hän uskoo ja tekee. Oikea usko on uskoa kolmiyhteiseen Jumalaan. Hän saa sen aikaan ja antaa sille sisällön. Kristillinen usko sitoo ihmisen Jumalaan. Se onkin varsinaisesti Jumalan asia. Hän on ilmoittanut meille evankeliuminsa Raamatussa, että me sen mukaan uskoisimme häneen. Jumala on antanut syntimme anteeksi Kristuksen tähden. Kun sen uskomme, vapaudumme ihmisorjuudesta. Tunneimme Jumalan Isänä, joka pitää omistaan huolen. Voimme olla rohkeita. Paavali ei pelännyt marttyyrikuolemaakaan, sillä hän luotti "Jumalaan, joka kuolleet herättää". (2 Kor. 1:8,9).

Kristitty ei voi olla omassa sopessaan muista välittämättä. Jos apostolit olisivat pysyneet arkoina suljettujen ovien takana, evankeliumi ei olisi koskaan levinnyt kaikkeen maailmaan. Rakkaus saa kristityn kertomaan siitä iloisesta sanomasta, että meillä on lunastus ja rikkomusten anteeksisaaminen Jumalan armon rikkauden mukaan. Jumalan sana ohjaa kristityt paikallisseurakuntiin. Alkukristityt vastasivat seurakunnissa kaikesta avaintenvallan julkisesta käytöstä: saarnasta, sakramenteista, paimenten valitsemisesta, langenneen ojentamisesta ja paatuneen poistamisesta. Samalla seurakuntayhteys oli tunnustusyhteyttä. Jumalan sana ratkaisi kiistat. Rakkaudessa pidettiin huolta toinen toisestansa ja erityisesti vähäosaisista. Eri paikkakuntien seurakunnat toimivat uskonveljeydessä. Siten Jumala haluaa vieläkin kristittyjen toimivan.

Onko siis usko yksityisasiasia? Pelastuksen ja moraalisen vastuun kannalta Jumalan edessä se on, mutta seurakuntayhteyden, uskonveljeyden ja rakkauden kannalta se ei ole.

48. VOIKO KIRKOLLISIA ARKIPYHIÄ POISTAA?

Taannoin toteutettiin eräiden arkipyhien uudelleenjärjestely. Asiasta keskusteltiin kristillisissä piireissä. Oltiin puolesta ja vastaan. Toiset pitivät muutosta asiallisena, toiset mukautumisena maailmaan. Mitä asiasta voidaan sanoa?

Asian periaatteellinen puoli on selvitettävä. Käskeekö Raamattu viettämään erityisiä juhlapäiviä? Jos Raamattu sitoo kristityn niihin, on kristillinen kirkkokin velvollinen niitä viettämään. Jos Raamattu ei niihin sido, kristityt voivat päättää pyhien vietosta haluamallaan sopivalla tavalla.

Vanhan liiton aikana Israelin kansa oli sidottu monenlaisiin juhliin. Ne olivat esikuvia Kristuksesta ja hänen rauhan valtakunnastansa. Kun Kristus tuli, esikuvat täyttyivät ja menettivät merkityksensä. Uuden liiton kristityille sanotaan: "Älköön siis kukaan tuomitko teitä syömisestä tai juomisesta, älköön myös minkään juhlan tai uuden-

kuun tai sapatin johdosta" (Kol, 2:16). Ei ole olemassa siis enää mitään sellaista juhlaa tai sapatia, johon kristitty voitaisiin sitoa autuuden menettämisen uhalla. Kun valheapostolit vaativat galatalaisia noudattamaan päiviä ja juhliä autuuteen välttämättöminä, Paavali kirjoitti heille: "Te otatte vaarin päivistä ja kuukausista ja juhla-ajoista ja vuosista. Minä pelkään teidän tähtenne, että olen ehkä turhaan teistä vaivaa nähnyt" (Gal. 4:10,11). Pyhien vietto on siis vapaa asia, josta kristityt voivat sopia. Niinpä ensimmäiset kristityt eivät viettäneet edes joulua, joka meillä on juhlista ehkä aivan ensimmäisellä sijalla. Kuitenkin kristityt ovat aina pitäytyneet niihin Raamatun opetuksiin, jotka liittyvät eri juhlien aiheisiin.

Nykyään on tilanne sellainen, että lähes kaikki juhlivat pyhinä, mutta harvat juhlaan liittyvän raamatullisen opetuksen tähden. Suurimmalle osalle kansasta pyhät tarjoavat tilaisuuden paheiden harjoittamiseen. Varmaan on parempi tehdä kunnollista työtä kuin tanssia humalaisena, hekuma sydämässä. Epäkristillistä kansaa ei voida saada määräyksillä noudattamaan kristillisiä tapoja. Ne, jotka uskovat samalla tavalla, voivat sopia keskuudessaan kristillisten juhlien viettämisestä, mutta heillä ei ole oikeutta vaatia maailmaa tekemään samoin. Esimerkiksi Yhdysvalloissa kristityt tekevät työtä pitkänäperjantaina (!) ja hiljentyvät vasta illalla kuulemaan ristin sanomaa. Vaikka se on meistä outoa, se ei ole väärin.

Pyhät ovat olleet suureksi siunaukseksi, kun Jumalan sana on saanut meitä pyhittä. Sellaisina niillä on arvoa vieläkin, muuten ei.

49. KIRKOLLISVERO VAI VAPAAEHTOINEN UHRI?

Suomalaisilla siirtolaisilla oli New Yorkissa oma itsenäinen luterilainen seurakunta, Betania ev.lut. seurakunta. Sen jäsenmäärä oli sadan vaiheilla. Seurakunta pystyi palkkaamaan pastorin sekä vastaamaan toimintansa kuluista. Kukin jäsen – kuten meidänkin seurakunnissamme – sai päättää itse Jumalan edessä, minkä verran hän uhraa Herralle. He noudattivat apostolin kehotusta: "Antakoon ku-

kin, niin kuin hänen sydämensä vaatii, ei surkeillen eikä pakosta; sillä iloista antajaa Jumala rakastaa" (2 Kor. 9:7). Seurakunta toimi noin 70 vuotta. Jumala on siunannut iloisin sydämin annetut lahjat. Jumalan esittämä talousjärjestelmä on toiminut. Tähän täytyy viitata, sillä ihmiset epäilevät Jumalan viisautta ja hänen käskyjensä ja neuvojensa soveltumista käytäntöön. Niin, kukapa olisi niin karkäs arvostelevaan Jumalan viisautta kuin ihminen. Sillä hän ei halua vain tietää hyvän ja pahan niin kuin Jumala, vaan hän ei edes epäröi olla Jumalaa viisaampi.

Niinpä ihminen ei ole luottanut evankeliumin voimaan, että se uudistaa sydämen ja tekee sen uhrivalmiiksi. Ihminen on keksinyt kirkollisveron. Järjestelmä toimii ulosoton uhalla, tehokkaasti sekini. Sillä jokainen ihminen tunnustaa mielessään Jumalan olemassaolon. Varmuuden vuoksi pitää kuulua kirkkoon ja maksaa veronsa, vaikka kiroten. Verotusjärjestelmä pohjautuu yleiseen jumalaukseen, mutta se on etäällä uskosta Jeesukseen, syntien sovittajaan.

Kumpi on kristillistä: vapaaehtoinen uhri vai kirkollisvero? Jokainen tietää vastauksen. Joku voi kuitenkin sanoa, että voihan kirkollisveronsakin maksaa iloiten. Tietenkin voi. Mutta, kuka maksaa? Ja vielä tärkeämpi kysymys: Voiko kristillinen seurakunta vastata Jumalansa edessä pakkoon perustuvasta talousjärjestelmästä? Kun antaminen ei johdu uudistuneen sydämen uhrimielestä, seuraa siitä, ettei varoja voida ainakaan pitemmän päälle käyttää uskon mukaan. Epäuskoiset kirkollisveron maksajat alkavat vaatia varoille mielensä mukaista käyttöä. Kiroten annettu vero koituu evankeliumin tappioksi.

Jos kristillistä seurakuntaa hallitaan lailla yhteiskunnan tapaan, se menettää luonteensa. Seurakunnasta tulee osa yhteiskuntaa vastoin Jeesuksen sanoja: "Minun kuninkuuteni ei ole tästä maailmasta" (Joh. 19:37). Seurakunnan jäsenten sydämiä tulee hallita evankeliumilla. Kun ihminen uhraa uskon hedelmänä sydämen halusta, hän saa kokea iloa. Kun hän havaitsee olevansa vastahakoinen uhraamaan, hän oppii taistelevaan ahneuttansa vastaan ja kysymään, mitä Kristuksen uhri hänelle merkitsee.

50. ONKO OMANTUNNON HÄTÄÄ?

Ihminen peittää mielellään ahdistustaan, jota hän sydämessään tuntee Jumalansa edessä. On vaikeata ja suorastaan mahdotonta mitata, onko omantunnon hätää nyt enemmän kuin ennen. Jumala näkee sydämen, hän yksin. Mutta varmaa on, että hän haluaa meidän löytävän oikean avun. Jumala haluaa antaa meille omantunnon rauhan.

Moni etsii rauhaa muualta kuin Jumalalta, koska synty on mieluista eikä siitä haluta luopua. Ja vaikka synty pettää ja jättää sydämeen tyhjyyden, silti on niitä, jotka haluavat jäädä petetyiksi. "En minä iankaikkisuudesta välitä, kunhan tämä elämä vain mukavaa on", voi ihminen sanoa, vaikka toinen jalka on jo haudassa ja toinen haudan partaalla. Paatumus voi olla todella kovaa, mutta ei silti aina lopullista.

Aina voi olla sellaisiakin, jotka vakavissaan kysyvät, miten he voivat pelastua. Jumalan laki on sattunut omaantuntoon. Heillä on tarvetta saada asiat selviksi Jumalan kanssa. He ovat onnellisessa asemassa, vaikka heidän ahdistuksensa ja omantunnon kauhut ovatkin sietämättömiä. He ovat onnellisessa asemassa sen tähden, että heitä voidaan auttaa. Kristus on kärsinyt kaikkien ihmisten syntien edestä. "Olkoon siis teille tietävä, että hänen kauttansa julistetaan teille syntien anteeksiantamus" (Apt. 13:38).

Sinäkin, hyvä lukija, saat uskoa, että sinun syntisi on sovitettu ja anteeksiannettu. Kaikki se, mikä sinua painaa ja syyttää; kaikki se, mikä sydämessäsi sulkee sinulta taivaan; kaikki se, minkä tähden tunnet Jumalan vihaa, on kerta kaikkiaan jo saanut hyvityksensä. Jumalan Poika on kuollut puolestasi. Sinä saat elää. Tartu vain rohkeasti Jumalan armoon. Älä lainkaan epäile. Sinusta on vaikeata uskoa, että Jumala on sinulle armollinen. Mutta siinä et ole yksin. Se on vaikeata jokaiselle. Mutta kun Jumala sanassaan vakuuttaa, että hän tahtoo jokaisen ihmisen pelastusta, niin ethän voi etkä saa epäillä Jumalaa.

Jeesuksessa meillä on rauha. Syntimme ovat sovitetut ja anteeksiannetut. Jumala on painanut unohduksiin koko meidän kurjan elä-

mämme ja on lahjoittanut meille uuden elämän, autuaallisen iankaikkisuuden. Suurempaa onnea ihminen ei voi saada osaksensa. Pidä sinäkin siitä elämästä kiinni ja ole autuas.

51. "TUHAT VUOTTA"

Ilmestyskirjassa puhutaan ensimmäisestä ja toisesta kuolemasta sekä ensimmäisestä ja toisesta ylösnousemuksesta. Mielikuvitus on ottanut niistä paljon aihetta ja päätynyt mitä erilaisimpiin lopunajan kuvitelmiin. Ilmestyskirjan kieli on kuvakieltä, jota tulee selittää muun Raamatun mukaan. Niin on myös selitettävä puhe kahdesta kuolemasta ja kahdesta ylösnousemuksesta.

"Yhden ihmisen kautta synti tuli maailmaan ja synnin kautta kuolema" (Room. 5:12) Tämä perisyntin aiheuttama kuolema ei ole ajallisen elämän päättymistä, vaan se on hengellinen kuolema. Tällaisia kuolleita ovat kaikki fyysisesti elävät ihmiset, jotka eivät usko Kristukseen. Paavali sanoo uskoon tulleista efesolaisista: "Jumala on eläväksi tehnyt teidät, jotka olitte kuolleet rikoksiinne ja synteihinne" (Ef. 2:1). Jeesus sanoo: "Aika tulee ja on jo, jolloin kuolleet kuulevat Jumalan Pojan äänen, ja jotka sen kuulevat, ne saavat elää" (Joh. 5:25). Ensimmäinen kuolema on siis perisyntin aiheuttama hengellinen kuolema. Ensimmäinen ylösnousemus on hengellinen herääminen uskon kautta sanassa ja kasteessa tarjottuun armoon. "Autuas ja pyhä on se, jolla on osa ensimmäisessä ylösnousemuksessa; heihin ei toisella kuolemalla ole valtaa" (Ilm. 20:6).

Nämä uskovat ovat "Jumalan ja Kristuksen pappeja ja hallitsevat hänen kanssaan ne tuhannen vuotta". Tämä hallinta ei ole maallista. Se on hengellistä: "Te olette valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, omaisuus kansa, julistaaksenne sen jaloja tekoja, joka on kutsunut teidät pimeydestä ihmeelliseen valkeuteensa" (1 Piet. 2:9). Tätä armon aikaa kestää tuo vertauskuvallinen tuhat vuotta, siis pitkä aika, aina apostoleista maailman loppuun. Aivan maailman lopulla on suuri ahdistuksen aika, "vähän aikaa", jolloin noustaan "pyhien leiriä ja sen rakastettua kaupunkia" vastaan (Ilm. 20:9). Se leiri ja

kaupunki on Kristuksen seurakunta, "se Jerusalemi, joka ylhäällä on" (Gal. 4:26).

Viimeisestä päivästä Jeesus sanoo: "Älkää ihmetelköt tätä, sillä hetki tulee jolloin kaikki, jotka haudoissa ovat, kuulevat hänen äänensä ja tulevat esiin; ne, jotka ovat hyvää tehneet elämän ylösnousemukseen, mutta ne, jotka ovat pahaa tehneet, tuomion ylösnousemukseen" (Joh. 5:28,29). Samana "hetkenä" herätetään siis kaikki kuolleet. Toisille se on elämän ylösnousemus, toisille toinen kuolema eli "tulinen järvi" (Ilm. 20:14).

Kristukseen turvaamalla elät iankaikkisesti.

52. OLETKO VAKUUTTANUT SIELUSI?

Miten palavasti Jumala tahtookaan ihmisen pelastusta. Mutta miten suurta on ihmisten paatumus. Kun on rauha ja korkea elintaso, Jumalasta ei välitetä. Päinvastoin luullaan, että Jumala hyväksyy ihmisen välinpitämättömyyden ja katselee sormien läpi. Sokea ihminen ei näe Jumalan rangaistustuomiota: "Sen tähden Jumala on heidät, heidän sydämensä himoissa, hyljännyt saastaisuuteen" (Room. 1:24).

Huolehtiva perheenpää turvaa perheensä ottamalla henkivakuutuksen. Mutta harva välittää "vakuuttaa sieluansa". Perheen jääminen vaille huoltajaa ennen aikaisesta on harvinaisempaa kuin tilille joutuminen Jumalan eteen. Luulisi siis, että jokainen ottaisi selvää iankaikkisista, edes "varmuuden vuoksi". Mutta ei. Vastuunsa tunteva henkilö ei mene tärkeään neuvotteluun valmistautumatta, mutta Jumalan eteen monet menevät täysin valmistautumattomina.

Jeesus on meidän sielujemme vakuuttaja. Hän on lunastanut meidät katkeralla kärsimisellään ja kuolemallaan. Joka häneen uskoo, se varmasti pelastuu. "Niin ei nyt siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat" (Room. 8:1). Omilla puolusteluillamme emme tule toimeen Jumalan kaikkinäkevän katseen edessä. Mutta kun kätkeydymme Kristuksen taakse, niin hä-

nen vanhurskautensa peittää meidän syntimme ja Jumala suhtautuu meihin yhtä rakkaasti kuin omaan Poikaansa. Emme turvaa Jeesukseen vain ikään kuin varmuuden vuoksi vaan tiedämme: Kuka uskoo Poikaan, hänellä on iankaikkinen elämä. Mutta joka kieltää Pojan, hän ei ole elämää näkevä.

Jeesus varoittaa: "Kavahtakaa kaikkea ahneutta, sillä ei ihmisen elämä riipu hänen omaisuudestaan, vaikka sitä ylenpalttisesti olisi." Sitten Jeesus kertoo vertauksen rikkaasta miehestä, joka menestyi hyvin ja ajatteli nauttia lepoa, syödä ja iloita välittämättä iankaikkisista. Hänelle Jumala sanoo: "Sinä mieletön, tänä yönä sinun sielusi vaaditaan sinulta pois; kenelle sitten joutuu se, minkä sinä olet hankkinut?" Jeesus lisää: "Näin käy sen, joka kokoaa aarteita itselleen, mutta jolla ei ole rikkautta Jumalan tykönä" (Luuk. 12:15–21).

Sielumme on turvassa, kun se on Jeesuksen oma. Kannattaa ottaa "sielunvakuutus". Se käy yksinkertaisesti: "Usko Jeesukseen, niin sinä pelastut; niin myös perhekuntasi."

53. JOB – KOETTELEMUSTEN MIES

Jobin kirja koskettaa hyvin läheisesti kärsivää ihmistä. Job joutui kestäämään lähes kaikkia niitä koettelemuksia, joita ihmiselle voi tulla. Mutta hänen kärsimyksensä eivät olleet vain yleisinhimillisiä, vaan ne olivat sitä kuritusta, jota Jumalan lapsi saa osaksensa.

Job oli "nuhteeton ja rehellinen, pelkäsi Jumalaa ja karttoi pahaa". Hänellä oli seitsemän poikaa ja kolme tyttäret, ylen paljon palvelijoita ja valtavasti karjaa. Kaikki oli silloin hyvin. Silloin Jumala salli kiusaaajan ryhtyä Jobia vastaan. Job menetti lapsensa, palvelijansa ja omaisuutensa. Kaiken sen Job otti vastaan uskon voimalla Jumalan kädestä. "Herra antoi, Herra otti, kiitetty olkoon Herran nimi." Jobin menetykset eivät johtuneet Jumalan vihasta, vaan kiusaaja ahdisti häntä hänen oikean uskonsa tähden. Jumala tosin myös rangaistaa paatuneita ja toteuttaa vihansa. Armonajan päätyminen näkyy hirvittävässä rangaistustuomioissa. Kuitenkin uskovan kärsimykset voivat olla ulkonaisesti samanlaisia, mutta usko ja Jumalan sana kir-

kastavat ne Jumalan rakkaudeksi. Me näemme vain ulkonaisen, Jumala näkee sydämen.

Sen tähden tuomio on hänen vallassansa. Jos Jumala koettelee omiansa, emme saa päätellä ulkonaisesta kärsimyksestä emmekä sydämemme ahdistuksesta, rakastaako Jumala meitä, vaan meidän on kiinnitettävä sydämemme lujasti Jumalan sanaan ja turvattava Kristukseen.

Jobin ahdistukset kasvoivat vielä. Hän sairastui pahoihin paiseisiin. Hänen vaimonsa kehotti häntä kiroamaan Jumalan. Mutta Job sanoi: "Otammehan vastaan Jumalalta hyvää, emmekö ottaisi vastaan pahaakin." Jobin ystävät tulivat lohduttamaan häntä, mutta kauhistuessaan Jobin ulkomuotoa, vaikenivat seitsemäksi päiväksi. Silloin Job ei enää kestänyt. Hän kirosi syntymäpäivänsä. Hänen ystävänsä yrittivät lohduttaa häntä. Mutta he eivät pystyneet. Silloin muuan Elihu alkoi puhua Jobille. Job oli tuntenut sydämessään, että hän oli kärsinyt vääryyttä. Mutta hän sai kuulla: "Totisesti, Jumala ei tee väärin." Job sai ankaran lain saarnan. Syntisenä ihmisenä hänellä ei ollut mitään oikeutta riidellä Jumalaa vastaan. Kaikki kärsimys oli ansaittua. Jumala kysyy täysin puhdasta sydäntä.

Kunpa meilläkin olisi sellainen synnintunto, että myöntäisimme, ettemme ole ansainneet yhtään onnellista hetkeä, vaan vain pelkkää kärsimystä. Ainoa turvamme on Jumalan armo Kristuksessa. Se on Jumalan pitkämielisyyttä ja hyvyyttä, että vielä on armonaika. Jumala ei tee meille ansiomme mukaan, vaan antaa sekä hengellistä että ajallista hyvyyttä. Kerran kärsimykset loppuvat uskovilta ja kerran ne jatkuvat hellittämättä epäuskoisilla.

54. SINULLA ON KUOLEMATON SELU

Jumala loi eläimet eri tavalla kuin ihmisen. Jumala antoi nimitäin ihmiselle kuolemattoman sielun. "Silloin Herra Jumala teki maan tomusta ihmisen ja puhalsi hänen sieraimiinsa elämän hengen, ja niin ihmisestä tuli elävä sielu" (1 Moos. 2:7). Synnin tähden kuolema tuli ihmisruumiiseen. "ja tomu palajaa maahan, niin kuin on ollutkin, ja henki palajaa Jumalan tykö, joka sen on antanutkin" (Saarn. 12:7).

On uskonnollisia suuntia, jotka kieltävät sielun kuolemattomuuden. Heidän mukaansa kaikki kuolee, kun ihminen kuolee. Ei olisi siis olemassa sielua ilman ruumista. Sellaiset suunnat itse asiassa kieltävät sielun olemassaolon. Toisin puhuu Jeesus. Hänen mukaansa sielua ei voi tappaa. Hän varoittaa: "Älkää peljätkö niitä, jotka tappavat ruumiin, mutta eivät voi tappaa sielua, vaan ennemmin peljätkää häntä, joka voi sekä sielun että ruumiin hukuttaa helvettiin" (Matt. 10:28).

Ihminen on enemmän kuin pelkkää maata. Hän ei ole rengas eläinten ketjussa ja kehityksen tulosta, vaan Jumalan erillisenä luomistekona korkea vastuullinen olento. Synti on tosin alentanut ihmisen monasti jopa eläinten alapuolelle. Mutta se ei ole poistanut hänestä sielua. Kun ihminen pitää itseään pelkkänä materiaana, hän alentaa itsensä eläinten tasolle. Mutta kerran hän herää vastuuseen, mistä eläimet ovat vapaita.

Sielun kuolemattomuus on lohdullinen asia niille, jotka panevat turvansa Kristukseen. Ruumis voidaan tappaa, sielua ei. Kristityn ei tarvitse pelätä ristiä eikä vainoa, ei edes marttyyrikuolemaa. Saamme sanoa Paavalin kanssa: "Halu minulla on täältä eritä ja olla Kristuksen kanssa, sillä se olisi monin verroin parempi." Tiedämme myös, että se, mikä maahan kätketään, nousee kerran ylös. Marttyyrit eivät ole saaneet edes kunniallista hautausta, mutta Jumala on näyttävä vielä heidän ruumiissaankin voimansa ja kirkkautensa.

Meillä on lunastus, rikkomusten anteeksisaaminen Jumalan armon rikkauden mukaan. Kristus on sielujemme ankkuri. Kun hän hoitaa katoamattomia sielujamme, olemme varmasti hyvässä tallessa.

55. ONKO AVARUUDESSA ELÄMÄÄ?

Mooses kuvaa maailman luomista Pyhän Hengen innoittamana Raamatun alkulehdillä. Me emme voi kovinkaan paljon tietää niistä asioista kokemukseräisesti; olemme Jumalan ilmoituksen varassa. "Kuka on Herran Henkeä ohjannut, ollut hänen neuvonantajansa ja opettajansa", kysyy Jesaja ihaillessaan Jumalan luomistekoja ja voimaa. Nöyrinä meidän on otettava vastaan Jumalan ilmoitus.

Eräs merkittävä piirre luomiskertomuksessa on, että se kuvaa avaruuden luomisen maapallon ja erityisesti ihmisen kannalta. Taivaankappaleet näyttävät aikaa ja antavat valoa maan päälle. Samalla ne 'Julistavat Jumalan kunniaa' (Ps. 19:1). Loiko Jumala avaruuden lukemattomine linnunratajärjestelmineen *vain* maata ja ihmistä varten, jää vastaamattomaksi kysymykseksi. Raamattu vaikenee siitä.

Ihmiskuntaa on askarruttanut kysymys, onko elämää Maan ulkopuolella. Tiedemiehet eivät ole löytäneet tähän mennessä vastausta. Jumala loi elämän ja sen erilaiset muodot. Merkittävää on, että Raamattu kuvaa Jumalan luoneen elämän maapallolle, mutta ei mainitse mitään, että Jumala olisi luonut elämää muille planeetoille. Raamatun nojalla emme voi siis sanoa, onko muualla elämää vai ei. Jumalalla on tosin myös näkymätön maailma, enkelit. Mutta heitä ei ole sidottu aikaan ja paikkaan. Jeesus sanoo lasten suojelusenkeleistä, että he näkevät taivaissa aina taivaallisen Isän kasvot (Matt. 18:10). Heillä on siis sellainen olotila, että he ovat aina Isän kasvojen edessä taivaissa ja kuitenkin samalla täällä ihmisten kanssa. He eivät tarvitse tähtiä asuinpaikakseen.

Jumala loi maapallon sellaiseksi, että ihminen voi täällä elää. Se annettiin ihmisen asuinpaikaksi. Ihmiselle on annettu käsky viljellä maata ja täyttää se. Mitään lupautta ei ole annettu siitä, että hän voisi tulla toimeen muualla ja elää riippumattomana maasta, mutta toisaalta Jumala ei ole myöskään kieltänyt avaruuden tutkimusta.

Ihmisen synnin tähden maailma hävitetään, ei vain maapallo, vaan myös "taivaat katoavat pauhinalla" (2 Piet. 3:10). Miten korkeaksi ja vastuulliseksi olennoksi ihminen onkaan luotu! Hänen syntinsä tähden koko avaruus tähtineen katoaa! (Tämä näyttää viittaavan

siihen, ettei ainakaan korkeampaa elämää olisi muualla.) Paetkaamme nöyrinä ja kativina Jumalan armon turviin. Se kestää iankaikkisesti ja on voimallinen varjelemaan meidät siihen asti, kunnes luodaan uudet taivaat ja uusi maa.

56. VALTION JA KIRKON ERO

Luther toi Raamatusta kirkaasti esille ns. kahden valtapiirin opin: Jumalalla on kaksi valtapiiriä, hengellinen ja maallinen. Hengellistä valtapiiriä hoitavat kristityt Jumalan sanan avulla seurakunnissa, ja maallinen valtapiiri on sama kuin yhteiskunta esivaltoineen ja lakeineen. Luther vaati näiden valtapiirien erillään pitämistä. Kun hän kääntyi seurakuntien asioissa ja niiden pysyvän toiminnan järjestämiseksi ruhtinaiden puoleen, hän teki sen siitä syystä, että nämä olivat seurakunnan parhaita jäseniä, eikä sen tähden, että he olivat maallisia hallitsijoita. Valtion ja kirkon erottaminen perustuu Jeesuksen sanaan: "Antakaa Jumalalle, mikä Jumalan on, ja keisarille, mikä keisarin on."

Sekä valtion että kirkon kannalta on oikein ja edullista, että ne pidetään toisistaan erillään. Valtaosa Suomen kansaa on historiallisista syistä tottunut ajattelemaan näitä asioita tunneperäisesti. On syytä kuitenkin muistaa Raamatun opetusta ja samalla pitää mielessä se, että valtiovalta liitti kirkon yhteyteensä vastoin uskonpuhdistajien periaatteita. Nyt olisi etsittävä asiassa totuutta paneutumalla Raamattuun ja nimenomaan Uuteen testamenttiin. Täysin riippumatta siitä, minkälaisia päämääriä (hyviä tai pahoja) on niillä poliitikoilla ja poliittisilla puolueilla, jotka kannattavat valtion ja kirkon eroa, sen asiallinen toteuttaminen ei voi vahingoittaa todellista Jumalan seurakuntaa, vaan koituu aikaa myöten evankeliumin voitoksi. Nykyinen kirkon ja valtion sidonnaisuus estää monia näkemästä maamme todellista hengellistä tilannetta. Siitä seuraa, ettei oikeita ja riittäviä ratkaisuja sielujen pelastamiseksi ja kasvattamiseksi kristilliseen uskoon osata tehdä, tuskin jaksetaan aina edes tiedostaa koko ongelmaa.

Kun jotkut pelkäävät valtion ja kirkon eron koituvan kristillisen uskon tappioksi, olisi heidän hyvä ajatella sitä, että maassamme on monia kristittyjä, jotka suuresti kiittäisivät valtion ja kirkon eron toteutumisesta Jumalaa. Ratkaisusta voi laitoskirkollisuus kärsiä, mutta pyhä yhteinen seurakunta rakentuu.

57. PERUSTUS KESTÄÄ

Jeesus puhui kerran ymmärtäväisestä miehestä, joka rakensi talonsa kalliolle. Sellaiseen on verrattava mies, joka kuulee hänen sanaansa ja tekee sen mukaan. Tyhmä on taas sellainen, joka rakentaa hiekalle ja jonka talo sortuu rankkasateen tullen. Sellainen mies kuulee Jeesuksen sanat, mutta ei tee niiden mukaan. Minkälaiselle perustalle sinä rakennat uskosi? Jos rakennat sen omille teoillesi, rakennelmasi sortuu. Jos rakennat uskosi Kristukselle, kestät.

Kristusta vastaan hyökkäsivät kaikki vihollisemme. Hän vastusti voitollisesti kiusaajan maireita lupauksia vallasta ja kunniaista. Hän kulki loppuun saakka alennuksen tien, jolle Isä oli hänet lähettänyt. Häntä vastaan ryntäsivät maailma koko syntinsä painolla ja kuolema. Hänet tuomitsi jopa Jumalan pyhä lakikin, ei tosin hänen omien syntiensä tähden, vaan meidän syntiemme tähden, jotka luettiin hänelle syyksi, että me pääsisimme vapaiksi. Hän tunsu ruumiissaan ja sielussaan, mitä on olla Jumalan hylkäämä. Mutta kuolemallaan hän toi meille elämän, kärsimisellään kirkkauden, alistumalla Jumalan vihan alle taivaallisen Isän pohjattoman rakkauden.

Kristus on koeteltu perustus. Kaikki vihollisemme ovat jo rynnänneet häntä vastaan ja ovat epäonnistuneet. Kun teemme Jeesuksen sanan mukaan eli turvaamme häneen, olemme lujalla perustuksella. Me itse pysymme heikkoina. Jopa uskommekin on häilyvää. Mutta pääasia on se, että perustus kestää. Jos rakennamme jollekin muulle perustalle, emme kestä tämän elämän koettelemuksissa, saati sitten viimeisenä päivänä. Ihmiskunnan saatossa ovat tekemmekin koetellut. Niillä ei ole voitettu kuolemaa. Miljoonat on kätketty multa ja meidätkin kerran kätketään. Meillä ei ole itsellämme voimaa

nousta ylös, kuten Kristus teki. Meillä on ylösnousemuksen toivo vain sen nojalla, mitä Kristus on tehnyt edestämme. Hänessä se ei ole vain jokin toive tai haave, vaan varma ja luja toivo. Jeesus sanoo: "Sillä minun Isäni tahto on se, että jokaisella, joka näkee Pojan ja uskoo häneen, on iankaikkinen elämä; ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä."

58. ILOINEN KAHLEVANKI

Kaikkivaltias Kristus oli tehnyt entisestä seurakunnan vainoojasta, Sauluksesta, apostolin. Paavali nimisenä Saulus kulki kaupungista toiseen, saarnasi kääntymystä Jumalan puoleen ja uskoa Kristukseen, joka oli sovittanut maailman synnit. Hän iloitsi itse autuudestaan ja synnytti iloa ympärillään kaikkialla, missä evankeliumi sai sijaa sydämissä. Mutta vaikka hän kylvi iloa harjoittamatta väkivaltaa ja painostusta, hän joutui itse vihatuksi ja vainotuksi. Paavali tiesi hyvin, että ihmiskunta hylkää hyväntekijänsä. Olihan hän itse tehnyt aikanaan samoin.

Ihmisen turmelus on niin syvää, että ilman Pyhän Hengen valaisua ihminen vihaa evankeliumia. Ihminen ei halua kuulla armon sanaa, koska hän rakastaa syntiä, tuottakoon se hänelle mitä kärsimystä tahansa. Ihminen ei halua joutua tuomitun ja syntisen paikalle Jumalan edessä, sillä hän haluaa saada Jumalalta kiitosta synneistänensä. Siksi hyvä sanoma Kristuksen sijaissovitukselta ei kelpaa – ei ainakaan sellaisena kuin se on Raamatussa ilmoitettu, vaan ihminen muokkaa sitä oman mielensä mukaan kadotukseksi.

Paavali joutui uskonsa tähden kahleisiin Roomaan asti. Sieltä hän kirjoitti "ilon kirjeen" filippiiläisille. Siinä hän arvioi myös omaa kohtaloaan. Edessä oli joko kuolemantuomio tai vapaus. Näin hän kirjoitti: "Mutta jos minun on eläminen täällä lihassa, niin siitä koituu hedelmää työlleni, ja silloin en tiedä, minkä valitsisin. Ahtaalla minä olen näiden kahden välissä: halu minulla on täältä eritä ja olla Kristuksen kanssa, sillä se olisi monin verroin parempi; mutta teidän tähtenne on lihassa viipymiseni tarpeellisempi. Ja kun olen tästä

varma, niin minä tiedän jääväni eloon" (Fil. 1:22–25). Kuoleman-tuomio olisi saattanut hänet paljon parempaan olotilaan. Hän olisi päässyt "olemaan Kristuksen kanssa". Se olisi ollut autuaallinen olo-tila. Se ei voinut merkitä jotakin sellaista kuoleman tilaa, jossa ei mitään tiedettäisi tai tunnettaisi, koska Kristus elää. Paavalin sielu ei olisi hävinnyt kuolemassa olemattomiin, vaan olisi saanut "olla Kristuksen kanssa". Sellaiseen olotilaan Paavalilla oli halu.

Sellainen halu on uskon merkki nykypäivänkin kristityssä. Paa-valilla oli kuitenkin vielä kesken Jumalan määräämä kutsumustyö. Seurakunnat tarvitsivat vielä hänen julistustaan. Sen tähden "Ihassa viipyminen" oli tarpeen. Hän tyytyi Jumalan tahtoon, oli se mikä ta-hansa. "Vaan jos minut uhrataankin... niin minä kuitenkin iloitsen", hän kirjoitti ja lisäsi: "Iloitkaa tekin, ja iloitkaa minun kanssani."

59. ONKO EVANKELIUMI KAANAANKIELTÄ?

Muistan elävästi erään vanhuksen, jonka sielunhoitajana sain ol-la hänen elämänsä viimeisinä vuosina. Vielä yli kahdeksankymmen-tävuotiaana hän tuli polkupyörällä seurakunnan tilaisuuksiin. Viisi tai kymmenen kilometriä ei ollut matka eikä mikään. Kun sitten voimat alkoivat heiketä, saarnasin hänelle ja hänen vaimolleen hei-dän kotonaan. Tarkasti he kuuntelivat ja kätkivät sanan. Vastaanotto oli lämmin, mutta itse tupa oli niin kylmä, että päästyäni autoon vi-lunväristykset puistattivat minua rajusti, kunnes auto lämpeni. Tu-vassa emäntä nukkui lampaan nahkojen välissä sängyssä ja isäntä täysissä ulkovarusteissa huopatossut jalassa lattialla uunin vieressä. Siinä hän käänsi palelevan kyljen uunia vasten vuoronperään ja nou-si aamuyöstä töihinsä.

Kun sitten emäntä kuoli, heikkeni isännänkin terveys. Sairaalas-sa hänen jalkansa amputoitiin ja hänet määrättiin vanhainkotiin. Sii-hen asti talonsa isännyyttä pitänyt 85 -vuotias vanhus oli ylitse-vuotavan kiitollinen vanhainkodissa. Koskaan hänellä ei ollut niin hyviä oloja. Mutta aivan erityisesti hän iloitsi siitä, että Jumala oli

antanut hänelle kuten kaikille muillekin ihmisille oman Poikansa. Hän oikein ihmetteli sitä, että Jumala oli meidän tähtemme luopunut ainokaisesta Pojastaan. Tämä oli hänen todistuksensa vähää ennen kuolemaa, kun kuolio oli tullut jo toiseenkin jalkaan.

Nykyajan ihminen ei ymmärrä Raamattua eikä saarnaa, sanotaan. Yksinkertainen, kansakoulua käymätön vanhus luki Raamattua, Lutherin kirjoja ja kuunteli itseään puoli vuosisataa nuoremman pastorin saarnaa. Hän ymmärsi kaikkea ja tutki sitä, mikä tarvitsi valaisua. Pyhä Henki kirkasti hänelle Jumalan Pojan syntisen Vapahtajaksi.

Kun mekin luotamme Jeesukseen, Raamattu avautuu meille ja Jumalan sana käy meille rakkaaksi.

Raamattu ei ole jotakin käsittämätöntä puhetta, vaan selvä opas iankaikkisen elämän tiellä. Kaiken kokemuksen nojalla voidaan pitää lapsellisena haihatteluna käsityksiä, että Raamattu olisi käsittämätöntä puhetta nykyajan koulua käyneille ihmisille ja että sitä pitäisi sen vuoksi nykyaikaistaa. Esteenä evankeliumin ymmärtämiselle ovat ihmisen hengellinen kuoleman tila, lukuhalu puute, paha omatunto ja Pyhän Hengen vastustaminen.

60. OPPIA VAI ELÄMÄÄ?

Usein kuulee asetettavan oppi ja elämä kristillisessä uskossa toistensa vastakohtiksi. Sen mukaan kristillinen usko olisi elämää, mutta ei oppia. Kumpaa se sitten on: oppia vai elämää? Todettakoon heti kohta, että Raamattu ei esitä tällaista kysymystä. Koko kysymyksenasettelu on kristilliselle uskolle vieras, sillä sekä oppi että elämä kuuluvat kristilliseen uskoon.

Jeesuksen antama lähetystehtävä on opetustehtävä: "Tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni kastamalla... Ja opettamalla heitä pitämään kaikki, mitä minä olen teidän käskenyttänne." Raamattu puhuu kaikkialla kristillisestä opista kunnioittavasti. Apostolit puolustavat sitä torjumalla harhaoppeja. He edellyttävät seurakuntien kaitsijoiksi asetettavilta miehiltä, että he "pysyvät kiinni opinmu-

kaisessa, luotettavassa sanassa, että olisivat kykeneviä sekä neuvomaan terveellä opilla että kumoamaan vastaansanojain väitteet" (Tiit. 1:9). Raamattu ei tarkoita opilla jotakin sanoilla saivartelemista, vaan oppi on itse Jumalan oma ilmoitus meille. Se on saarnaa, lakia ja evankeliumia, meidän omilletunnoillemme. Kristillinen usko ei ole *mitä tahansa* syyttämistä, ymmärtämistä, hyväksymistä tai anteeksiantamista, — ei, vaan kristillisellä uskolla on Jumalan sille antama sisältö, oppi.

Kristillinen opetus synnyttää elämää.

Omassatunnossaan ahdistunut synnintuntoinen ihminen löytää lohdutuksen Kristuksen evankeliumista. Meillä on syntien anteeksisaaminen hänen verensä kautta. Häneen uskoen olemme päässeet osallisiksi iankaikkisesta elämästä. Kristuksen kuuliaisuus tulee meidän tottelemattomuutemme vastapainoksi. Ilolla kuulemme ja tutkimme kaikkea sitä, mitä hän on tehnyt ja sanassaan luvannut. Kristillisen uskon eri opinkohdat tulevat meille rakkaiksi. "Ihminen ei elä ainoastaan leivästä, vaan *jokaisesta* sanasta, joka Jumalan suusta lähtee." Puolustamme sitä, mikä on meille rakasta. Emme halua hukata sitä, minkä kautta Jumala antaa meille uuden elämän ja varjelee meidät siinä. Opissa pysyminen on elämän ja kuoleman kysymys. Seurakunnan kaitsija muistaa apostolin kehotuksen: "Valvo itseäsi ja opetustasi, ole siinä kestävä; sillä jos sen teet, olet pelastava sekä itsesi että ne, jotka sinua kuulevat" (1 Tim. 4:16).

Uudestisyntyneet Jumalan lapset haluavat noudattaa Jumalan tahtoa. Myös sitä varten he tarvitsevat Raamatun opetusta, että tietäisivät, mitkä ovat hyviä ja oikeita tekoja Jumalan edessä.

61. JUMALAN SYDÄN ON ERILAINEN

Ihmisen teot ja ulkonainen olemus voivat kertoa, mitä ihmisessä on. Mutta ulkokuori voi myös peittää. Karhean pinnan alla voi olla pehmeä hellä sydän. Ei ole myöskään kaikki kultaa, mikä kiiltää. Kiusaajakin haluaa käydä valkeuden enkelistä – silti tapojaan parantamatta, Jumalan edessä jokainen ihminen on sydämeltään turmeltu-

nut. Sisuus on paha. "Sydämeistä lähtevät pahat ajatukset." Sellainen sydän on myös Kristukseen uskovallakin vanhan ihmisen puolesta. Se ei jätä hetkeksikään rauhaan, vaan sitä täytyy kuolettaa päivittäisessä parannuksessa.

Jumala on vanhurskas. Hänessä ei ole mitään vääryyttä. Hän tekee aina oikein. Jumala ei silittle synnintekijän päätä eikä vähättele vääryyttä. "Sillä tämä on Jumalan tahto, teidän pyhityksenne, että kartatte haureutta, että kukin teistä tietää ottaa oman vaimon pyhydessä ja kunniaassa, ei himon kiihkossa niin kuin pakanat, jotka eivät Jumalaa tunne; ettei kukaan sorra veljeänsä eikä tuota hänelle vahinkoa missään asiassa, sillä Herra on kaiken tämän kostaja" (1 Tess. 4:3–6).

Jumala tuntee ihmisen sydämen. Hän haluaa totuutta salatuimpaan saakka.

Mutta miten me voimme päästä sovintoon Jumalan kanssa?

Tällaisina emme hänelle kelpaa, paremmiksi emme voi tulla.

Vastauksen löydämme Jumalan sydämeistä, jonka hän on avannut meille. "Iankaikkisella rakkaudella minä olen sinua rakastanut", hän sanoo. Jumala ei ole vihan Jumala, vaan armon ja rakkauden Jumala. Hänen sydämessään paloi sellainen rakkaus meitä kohtaan, että hän antoi meille oman Poikansa syntiemme kantajaksi ja sovittajaksi. Jeesuksessa "meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen, hänen armonsa rikkauden mukaan" (Ef. 1:7).

Älä etsi rauhaa omasta sydämeistäsi, vaan katso Jumalan sydämeen. Jumalan sydämen näet avoimna Golgatalla, missä Kristuksen veri vuosi maksuksi syntiesi edestä. Kristuksen taas näet evankeliumin sanassa sekä kasteen ja ehtoollisen sakramenteissa. Kristus on kerta kaikkiaan kärsinyt meidän edestämme Jumalan vihan. Hän on nyt meidän Välimiehemme, jonka turvissa me voimme tulla taivaallisen Isän tykö. "Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä."

62 MIKSI JEESUKSEN SUKULUETTELOT OVAT ERILAISIA?

Raamatussa on kaksi Jeesuksen sukuluetteloa. Toinen on Matt. 1:1–17 ja toinen Luuk. 3:23–38. Sukuluetteloiden tarkoituksena on osoittaa, että Jeesus on luvattu Messias ja että hänessä täyttyi se, mitä Messiaan suvusta oli ennustettu.

Matteus kirjoitti evankeliuminsa lähinnä juutalaisille lukijoille. Juutalaiset polveutuivat Aabrahamista. Niinpä Matteus alkaa hänestä Jeesuksen sukuluettelon ja osoittaa siten, että Jeesus on Aabrahamille luvattu Siemen ja juutalaisten Vapahtaja.

Luukas kirjoitti puolestaan lähinnä pakanakristityille. Hän ei pysähdy sukuluettelossa Aabrahamiin, vaan menee aina Aadamiin ja Jumalaan asti. Siten hän osoittaa, että kaikki ihmiset – sekä juutalaiset että pakanat – ovat lähtöisin Adamista ja ovat saman Jumalan luomia. Kun Jeesus polveutuu ensimmäisestä ihmisestä asti, hän on **koko** maailman Vapahtaja.

Sukuluettelot osoittavat Jeesuksen todelliseksi ihmiseksi, meidän veljeksemme, joka on samaa lihaa, luuta ja verta kuin mekin. Jeesuksen neitseellinen syntymä Pyhän Hengen voimasta, josta sekä Matteus että Luukas todistavat, osoittaa hänet Jumalan Pojaksi.

Matteuksen ja Luukkaan sukuluettelot poikkeavat toisistaan Joosefin ja Daavidin välillä.

Matteuksen sukuluettelo etenee: "Daavidille syntyi Salomo... Jaakobille **syntyi** Joosef, Marian mies, hänen, josta syntyi Jeesus, jota kutsutaan Kristukseksi." Matteus käyttää sanontaa "Jaakobille syntyi Joosef", mikä viittaa siihen että Jaakob oli Jeesuksen kasvatuisän, Joosefin, oikea isä. Tämä sukuluettelo kulkee Daavidin suvun vällänperimyslinjaa ja osoittaa, että Jeesus oli Daavidin valtaistuimen **laillinen** perijä. Ennustukset olivat täyttyneet. Juutalaiset tutkivat tarkoin sukuluetteloitaan ja heidän täytyi myöntää tämä.

Luukkaan sukuluettelo kulkee Joosefista Daavidiin toista tietä kuin Matteus. "Joosef **oli** Eelin poika... tämä Naatanin, tämä Daavidin." Luukas ei käytä Matteuksen tavoin sanaa "syntyi". Sananvalinta on tarkoituksellinen. Luukas ei kerro Eelistä Joosefin luonnollise-

na isänä. Juutalaisten kirjoituksista tiedetään, että Eeli oli neitsyt Marian isä. Luukkaan evankeliumi sisältää siis Marian sukuluettelon ja osoittaa Jeesuksen myös **lihan** puolesta Daavidin jälkeläiseksi. Mutta miksi Luukas sanoo Joosefia Eelin pojaksi? Joosef oli Eelin vävy. Vävyä saatettiin joissakin tapauksissa kutsua appensa pojaksi (Neh. 7:63), varsinkin kun apella ei ollut miehisiä jälkeläisiä, vaan tytär peri hänet (4 Moos. 27:1–11). Näin tämän kohdan selitti jo kirkkoisä Epifanios (315 – 403).

63. PUHU TOTTA

Totuus on Jumalasta, mutta valhe on kiusaajasta. Jumalan lapset rakastavat totuutta. Jeesus rukoili heidän edestänsä: "Pyhitä heidät totuudessa, sinun sanasi on totuus." Hän lupasi heille Totuuden Hengen, joka johtaa heidät kaikkeen totuuteen. Kiusaaja on "valhetelija ja sen isä". Hänen lapsensa tekevät isänsä tekoja. Kristitylle ei sovi valheen puhuminen eikä vääryyden tekeminen. Se on Jumalan pilkkaamista, joka haluaa totuutta salatuimpaan saakka. Valehtelijat jäävät iankaikkisesta autuudesta osattomiksi. "Ulkopuolella ovat... kaikki, jotka valhetta rakastavat ja tekevät."

Totuuden tulee hallita kristityn koko elämää, on hän sitten saarnamies, poliitikko tai liikemies. Ihmispersoonallisuus on kokonaisuus, jota ei voida jakaa. Jotkut teologit ovat arvelleet, että tiedemiehinä he voivat kritisoida Raamattua, mutta että uskovina heidän täytyisi siihen jollakin tavoin pitäytyä. Tällainen kaksinaismoraali tuo mieleen muinaisen ruhtinaspiispan, joka tunnettiin julmuuksistaan ruhtinaskunnassaan. Häneltä eräs kansanmies kysyi: Kun ruhtinas menee helvettiin, niin minne sitten piispa menee?

Ihminen pyrkii puolustelemaan tekemisiään ja tekemättä jättämisiiään Jumalan edessä. "Jos sanomme, ettei meillä ole syntiä, niin me eksytämme itsemme, ja totuus ei ole meissä. Jos me tunnustamme syntimme, on Hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä. Jos

sanomme, ettemme ole syntiä tehneet, niin me teemme Hänet valhetelijaksi, ja Hänen sanansa ei ole meissä."

Suurinta valhetta on hengellinen petos: Ihminen jätetään omavanhurskauden luuloon tai jos hänet on saatu synnintuntoon, häneltä peitetään Jumalan armo.

Kerran eräs vanha kokenut kristitty sanoi pastorille saarnan jälkeen: "Teitte suuren synnin. Pimititte minun veljeni perinnön." Pastori ei ollut saarnannut miehen "veljestä", Herrasta Kristuksesta eikä siitä perinnöstä, jonka tämä kuoltuaan jätti meille kaikille. Kun käytämme hyväksemme saamaamme perintöä eli syntien anteeksisäämistä, olemme Jumalan lapsia. Haluamme kaikessa tehdä hänen tahonsa mukaan. Tunnumme heikkoutemme, tunnustamme syntimme, mutta rukoilemme, että Jeesus vahvistaisi meitä, niin ettemme ulkoilmaisimme, vaan vaeltaisimme suoraan totuuden tietä.

64. SYYSPIHLAJA

Syksyisen pihlajan punervat värit naulitsevat ohikulkijan katseen ihailemaan muinaisten suomalaisten pyhää puuta. He tajusivat puun kauneuden, mutta erehtyivät palvomaan luotua Luojan asemesta. Nytkin ihminen näkee silmillään luonnossa sellaista taiteellisuutta, jota hän ei voi olla ihailematta. Mutta näemmekö siinä Luojan sivel-timen jäljen ja annamme kunnian hänelle?

Syyspihlaja muistuttaa meitä eräästä toisesta puusta, joka kauneudessaan on vertaansa vailla. Sekin puu punertaa. Sitä voimme todella kutsua pyhäksi puuksi. Se on Jeesuksen, Jumalan Pojan, risti. Puu on hänen verensä värjäämä. Sillä riippuva, kärsivä ja kuoleva maailman Vapahtaja katsoo meihin sydän täynnä rakkautta ja sanoo: "Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät." Tämä rakkaus muuttaa kammottavan näyn ihanaksi näyksi, jonka edessä sydämemme hiljentyy ja avautuu evankeliumin sanalle.

Syyspihlaja punertaa ikään kuin talvikuoleman edellä herätäkseen uuteen eloon keväällä. Jeesuksen risti punoitti kuolemaa, mutta

se oli sovituksen punaa ja sijaiskuolemaa. "Yksi on kuollut kaikkien edestä." Kuoleman perussy, synti, on nyt voitettu. Kristus elää ja jokainen häneen uskova elää hänen kanssaan. Risti on elämänpuu.

Kaunis olet, syyspihlaja! Vielä kauniimpi olet, Golgatan risti! Sanomasi tunkeutuu sydämiimme ja sen mukana anteeksiantamuksen rauha. Risti, sinä olet symboli, mutta Kristus, sinä olet meidän Jumalamme ja autuutemme. Sinun olkoon kiitos ja kunnia iankaikkisesti!

65. TEE PARANNUS

Parannuksen saama on käynyt harvinaiseksi, vaikka Jeesus on antanut siitä erityisen käskyn. Noustuaan kuolleista Jeesus sanoi opetuslapsillensa: "Niin on kirjoitettu, että Kristus oli kärsivä ja kolmantena päivänä nouseva kuolleista ja että parannusta syntien anteeksisaamiseksi on saarnattava hänen nimesssä kaikille kansoille, alkaen Jerusalemistä" (Luuk. 24:46–47). Jokaisen sukupolven pitäisi jatkaa kerran apostolien alkamaa saarnaa. "Kaikkien ihmisten kaikkialla on tehtävä parannus" (Apt. 17:30). Mutta mikä sitten on tämä parannus, jota on jokaiselle saarnattava ja joka jokaisen on tehtävä? Sen saamme selville siitä, kuinka apostolit saarnasivat parannusta.

Pietari julisti parannusta näin: Jeesus "käski meidän saarnata kansalle ja todistaa, että hän on se, jonka Jumala on asettanut elävien ja kuolleitten tuomariksi. Hänestä kaikki profeetat todistavat, että jokainen, joka uskoo häneen, saa synnit anteeksi hänen nimensä kautta" (Apt. 10:43,43). Paavali julisti sitä näin: "Olkoon siis teille tietävä, miehet ja veljet, että hänen kauttansa julistetaan teille syntien anteeksiantamus ja että jokainen, joka uskoo, tulee hänessä vanhurskaaksi, vapaaksi kaikesta, mistä te ette voineet Mooseksen lain kautta vanhurskaiksi tulla" (Apt. 13:38,39). Tämän saarnan keskus oli syntien anteeksisaaminen Jeesuksen tähden. Vapahtaja käski näet saarnata parannusta "syntien anteeksisaamiseksi". Parannus on: 1. oman kelvottomuuden tuntoa Jumalan edessä, omantunnon ahdistus-

ta ja kauhua, synnin syytteitä; mutta ei vain tätä, vaan 2. se on luottamusta eli uskoa siihen, että Jumala on meille armollinen Kristuksen tähden ja antaa meille kaikki syntimme anteeksi Jeesuksen kalissa sovintoveressä.

Parannus on siis katumusta ja uskoa.

Usein ajatellaan, että parannus olisi olemukseltaan varsinaisesti ihmisen paremmaksi tulemista. Meidän vanha ihmisemme ei tule kuitenkaan paremmaksi. Se täytyy jokapäiväisessä katumuksessa ja uskossa kuolettaa. Alkukielen käyttämä sana parannuksesta tarkoittaa mielenmuutosta, kääntymystä ja Jumalan tykö palaamista. Elämän parantaminen on sen seurausta. Toisin sanoen, me saamme syntimme anteeksi sellaisina kuin olemme. Anteeksianto ei perustu meidän tekoihimme, vaan Kristuksen sovintotekoon. Jumala vanhurskauttaa jumalattoman.

Taistelu syntiä vastaan, luopuminen vääryydestä ja paheista osoittaa kristityn Jumalan tykö kääntyneeksi. Se kaikki on uskon seurausta, "parannuksen soveliasta hedelmää". Sitäkin Jumala meiltä tahtoo. Voima siihen tulee uskosta syntien anteeksisaamiseen.

66. LOHDUTUS

Tyylillisesti selkeä ja kaunis saarna kohottaa tunnelmaa. Raamatun selitys ja solmukohtien avaaminen kasvattaa hengellistä tietovarastoamme ja syventää meitä Jumalan armotalouden tuntemisessa. Mutta jos olemme ahdistuneita, tarvitsemme yksinkertaista ristin sanomaa, sanalla sanoen lohdutusta.

Raamatussa on paljon lohdullisia kohtia. Eräs aivan erityisen lohduttava kohta on Room. 5:6–11. Kun synti syyttää meitä, meidän on vaikeata uskoa, että Jumala on juuri meille armollinen. Silloin voimme olla valmiita lukemaan Jumalan armon kaikkien muiden hyväksi, mutta itsemme suljemme siitä pois. Mutta sitä Jumala ei halua. Yllämainitussa raamatunkohdassa Paavali vahvistaa ahdistuneita sydämiä kertomalla, mitä Kristus on tehnyt meidän edestämme. Hän

kirjoittaa: "Sillä meidän vielä ollessamme heikot, kuoli Kristus oikeaan aikaan jumalattomien edestä." Oletko sinä heikko, sellainen voimaton, joka et voi syntejäsi poistaa etkä sovittaa? Oletko jumalaton, ilman yhteyttä häneen ja toivoton itsesi tähden? Jos olet, niin katso, mitä Kristus on edestäsi tehnyt. Hän on kuollut sinun edestäsi ja sovittanut syntisi. Tällaista ymmärtämystä ja rakkautta et löydä mistään maailmassa, "mutta Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus, kun me vielä olimme syntisiä, kuoli meidän edestämme". Nyt me "olemme vanhurskautetut hänen veressään". Tämä tarkoittaa sitä, että Kristuksen veri on vuotanut maksuksi meidän synneistämme ja Jumala on sen nojalla antanut anteeksi kaikki syntimme. Jumala on siis jo antanut anteeksi! Juuri kaikki nekin synnit, jotka tuntoasi kalvavat, ovat anteeksiannetut. Kristuksen maahan vuotanut veri on siitä vakuutena.

Näin siis Jumala rakasti meitä jo silloin, kun me "vielä olimme Jumalan vihollisia". Jumala on ensiksi rakastanut meitä. Ja millaisia me olemme? Paavali käyttää meistä sanoja "heikot", "jumalattomat", "syntiset", "Jumalan viholliset". Näistä et voi sulkea itseäsi pois etkä myöskään Jumalan rakkaudesta, joka on jo tullut osaksesi. Luota vain armoon. Pidä siitä niin lujasti kiinni, ettet irrota siitä otettasi minkään ahdistuksen tullen. Turvatessasi Kristukseen, olet osallinen pelastuksesta. Voit yhtyä Raamatun sanoihin: "Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta."

67. RAUHANTEKIJÄT

Kukaan järkevä ihminen ei halua sotaa. Kokeneet ihmiset tietävät, että laihakin sovinto on parempi kuin lihava riita. Vastuunsa tuntevat kansakuntien johtajat työskentelevät rauhan hyväksi, ja heillä on kansojen syvien rivien tuki. Osaamme antaa arvon rauhalle ja rauhantekijöille. Myös Raamattu pitää ajallista rauhaa korkeassa arvossa. Se kehottaa "pitämään esirukouksia... kaiken esivallan puoles-

ta, että saisimme viettää rauhallista ja hiljaista elämää kaikessa jumalaisuudessa ja kunniallisuudessa" (1 Tim. 2:1,2).

Raamattu puhuu myös hengellisestä rauhasta, jonka aikaan saamiseksi Jumala lähetti Poikansa maailmaan. Jumalan ja ihmisen välillä vallitsi vihollisuus. Ihminen oli rikkonut Jumalan tahdon ja niin vetänyt ylleen Jumalan vihan. Lankeemuksen seurauksena luonnollinen ihminen ei rakasta Jumalaa, vaan vihaa häntä. Mutta Jumalan rakkaus ilmenee siinä, että hän ei tehnyt meille ansiomme mukaan, vaan sovitti meidät itsensä kanssa. "Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan ja hän uskoi meille sovituksen sanan." "Kun vielä olimme Jumalan vihollisia, tulimme sovitetuiksi hänen kanssaan hänen Poikansa kuoleman kautta..." "Hän on meidän rauhamme." "Ja hän tuli ja julisti rauhaa teille."

Kristus on saanut aikaan iankaikkisen sovinnon Jumalan ja ihmisten välillä, kun hän on maksanut synneistämme sovituksen Jumalalle. Se on ollut pelkkää Jumalan rakkautta, sulaa armoa ja laupeutta. Tätä rauhaa evankeliumi nyt julistaa meille. Omatunto, joka tuntee Jumalan vihan lepäävän yllänsä, päästetään vapaaksi kauhuistaan. Syntimme julistetaan anteeksi annetuiksi Kristuksen kalliissa sovintoveressä. Kristus on nimensä mukainen, Rauhanruhtinas. Hän tuo sydämelle sellaisen rauhan, jota järkemme ei tajua ja jota tunteemekin ovat vajavaiset ilmentämään. Koska synti meissä on yhä lujasti kiinni niin kauan kuin elämme, seuraa siitä, että meidän sisäisämme on jatkuva taistelu, vaikka omistammekin Jumalan rauhan. Syntimme uhkaavat peittää silmiltämme Jumalan rakkauden ja saada meidät unohtamaan Jumalan tekemän rauhansopimuksen. Sen tähden emme saa rakentaa rauhaamme tunteillemme, vaan evankeliumin sanalle, joka on Jumalan meille antama rauhankäsi. Siitä on pidettävä kiinni – ja lujasti.

Kristuksen valtakunta on rauhan valtakunta. Sitä jo enkelit julistivat Jeesuksen syntyessä. Se omistetaan uskolla. Se leviää evankeliumin julistajien kautta, jotka ovat hengellisiä rauhantekijöitä. Sovituksen omistaminen vaikuttaa meissä myös sovinnollisuutta lähimmäistämme kohtaan, anteeksiantamista, vikojen peittämistä, sanalla

sanoen rakkautta. – Oletko sinä sovinnossa Jumalan kanssa? Jos et ole, katso Kristusta ristillä ja usko!

68. KRISTILLISESTÄ ELÄMÄNTAIDOSTA

Kristityn vapaus on suuri lahja, jota on varjeltava tarkasti. Kristus on lunastanut meidät synnin orjuudesta. Armosta olemme saaneet ja yhä saamme syntimme anteeksi Jeesuksen tähden. Ne, jotka uskovat Jeesukseen, eivät ole synnin orjia, vaan vapaita Jumalan lapsia. Emme ole myöskään ihmisten orjia. Meillä on vain yksi Herra, jonka nimeen olemme kastetut ja joka on vuodattanut verensä meidän edestämme. Hänen sanansa voimasta kaikki on puhdasta puhtaille: ruoka ja juoma, arki ja pyhä, avioliitto ja naimattomuus, teollisuus ja tekniikka, henkilöauto ja metro, lehti ja TV jne. "Sillä kaikki, minkä Jumala on luonut, on hyvää, eikä mikään ole hyljättävää, kun se kiitoksella vastaanotetaan, sillä se pyhitetään Jumalan sanalla ja rukouksella."

Oikea vapaus ei anna tilaa väärinkäytölle, ei riko Jumalan käskyjä eikä aiheuta pahaa, vaan siihen kuuluu rakkaus ja vastuuntunto. Oikean ja väärinkäytön erottaminen luo tarpeellisen pohjan kristilliselle elämänasenteelle, mutta sen lisäksi tarvitsemme taitoa käyttää vapauttamme.

Otan esimerkin. Kristitty voi hyvällä omallatunnolla omistaa TV:n ja katsella sitä. Tietenkin hän valikoi ohjelmansa välttämättä, mikä on uskon kanssa ristiriitaista. Kristitty ei voi kuitenkaan aina eristäytyä pahan tavoittamattomiin. Hän kohtaa epäuskoinen maailman työpaikoilla ja kaduilla sekä myös mediassa. Silloin hänen täytyy osata suhtautua siihen oikein. Joskus voi olla perusteltua arvostelevalle ja tiedolliselle miehellä katsella jokin huono ohjelma, jotta voisi siten auttaa esimerkiksi lähimmäistään suhtautumaan esitettyihin asioihin oikein. Katselu ei silloin ole syntiä.

Mutta jos ihminen asettuu jatkuvasti alttiiksi synnillisille ärsykeille, se ei osoita kristillistä elämäntaitoa, vaikka hän kuinka ajattelisikin seulojansa hyvän pahasta. Silloin ihminen joutuu puolus-

tusasemiin, kun hänen pitäisi kaikella hyvällä ja oikealla hyökätä pahaa vastaan. Toisin sanoen, Jumalan käskyt eivät ole vain kieltoja. Ei se vielä täytä käskyjä, joka pidättyy pahasta, mutta jää suhteessaan lähimmäiseensä tylsäksi ja toimeettomaksi.

Käskyillä on myönteinen sisältö: rakkaus ja puhtaus. Sellaisen parissa ajatustemme tulisi jatkuvasti askaroida ja sen harjoittamisessa meidän tulisi olla vireitä. Silloin kun kristillinen vapaus ei tätä estä, se on oikeassa käytössä.

Samalla kristilliseen elämäntaitoon kuuluu oikea ajan ja voimien käyttö. Mikään itsessään oikea asia ei saa viedä niin aikaamme ja voimiamme, ettemme voi käyttää Jumalan sanaa ja osallistua seurakunnan yhteisiin tilaisuuksiin. Väärin on toimia esimerkiksi niin, että vanhemmat jättävät lapsensa nälkäisinä kotiin oman onnensa nojaan ja itse menevät sanankuuloon. Jumalan tarkoittamassa elämässä on asioilla arvojärjestys, mutta samalla myös asioiden kesken tasapaino.

69. RAAMATTU EI EREHDY

Raamattu on kristityn tärkein kirja. Se on Jumalan ilmoitus, jossa hän puhuu meille. Vuosituhanten aikana Raamattu on ollut ihmeellinen voimanlähde. Se on antanut lohdutuksen omantunnon ahdistuksissa. Se on opettanut meitä panemaan turvamme Jumalan Karitsaan, joka on kantanut maailman synnit. Uskonelämässämme olemme totuneet luottamaan Raamattuun eikä se ole meitä pettänyt. Kokemus kertoo tätä – ja mikä merkittävää – Raamattu antaa myös itse todistuksen itsestään.

Apostoli Pietari sanoo Raamatun alkuperästä: "Pyhän Hengen johtamina ihmiset ovat puhuneet sen, minkä saivat Jumalalta" (2 Piet. 1:21). Raamattu on Pyhän Hengen kirja ja Jumalan sana. Sen kirjoittajat eivät kirjoittaneet omiaan, vaan Pyhä Henki otti heidän persoonallisuutensa sillä tavoin palvelukseensa, että hän antoi heidän kauttaan oman sanansa. Siitä Jeesus todistaa: "Raamattu ei saata raueta tyhjiin" (Joh. 10:35). Pyhä Henki on totuuden Henki. Jumala ei voi valehdella (Room. 3:4). Niin mekin turvallisesti tunnustamme:

Raamattu on Jumalan oma sana, vailla virheitä ja erehdyksiä.. Tällaisen rohkeuden saamme uskomalla Raamatun oman todistuksen. Sama usko oli Jeesuksella ja apostoleilla.

Raamattua vastaan on aina hyökätty. Kiusaaja haluaa tehdä sen jumalallisuuden kysymyksenalaiseksi. "Onko Jumala todella sanonut?" on hänen kysymyksensä. Jos epäilemme Raamatun jumalallisuutta, olemme langenneet kiusaajan ansaan. Jos pidämme Jumalan sanasta kiinni, seisomme turvakalliolla. Monet teologit ovat hyljänneet uskon Raamatun erehtymättömyyteen. Monet professorit opettavat nuoria opiskelijoita epäilemään Raamattua. Siten he kaivavat perustusta Kristuksen seurakunnalta.

Raamattua on aikojen kuluessa myös puolustettu. On olemassa laajoja teoksia, joissa yksityiskohtaisesti kumotaan Raamattua vastaan tehtyjä väitteitä. Tällainen Raamatun puolustaminen on arvokasta ja hyödyllistä. Kuitenkin erehdymme, jos luulemme, että ensiksi meille pitäisi selvittää kaikki Raamatun vaikeat kohdat ennen kuin voisimme uskoa sen pitävän paikkansa. Sananlasku sanoo: Yksi hullu voi kysyä enemmän kuin sata viisasta vastata. Toisin sanoen, sillä tiellä emme pääse koskaan täyteen varmuuteen. Luterilainen kirkko neuvoo toisen tien: tulee uskoa Raamatun oma todistus. Pidä kiinni niistä selvistä Raamatun paikoista, joissa sitä sanotaan Jumalan sanaksi. Erittäin selkeä ja luja kohta on Vapahtajan oma sana: "Raamattu ei saata raueta tyhjiin.". Jos onkin joitakin epäselviä kohtia, joita et osaa selittää, niin jätä ne Jumalan asiaksi siksi, kunnes joko löydät selityksen tai pääset sinne, missä ei ole enää tällaista ymmärryksen vajavuutta. Vika ei ole nimittäin Jumalan sanassa eikä siis Jumalassa, vaan meidän ymmärryksessämme.

Missä seurakunta ja sen sananpalvelijat pitävät kiinni Raamatun erehtymättömyydestä ja tuntevat Jumalan armon totuudessa, siellä toteutuu apostoli Pietarin kehotus: "Jos joku puhuu, puhukoon niin kuin Jumalan sanoja." Siellä myös synnin tähden ahdistunut sydän löytää turvan Vapahtajan haavoissa. Tällainen seurakunta ei ajelehti tämän maailman aatevirtauksissa, vaan sillä on julistettavana iankaikkinen evankeliumi. Siellä sielut saavat sielullensa ruokaa. He kuulevat Vapahtajansa paimenääntä ja iloitsevat siitä niin kuin morisian ylkänsä puheesta.

70. JUMALAN MUISTI

Sanotaan, että unohtaminen on inhimillistä. Mutta toisaalta tiedemiesten mukaan ihmisen aivot taltioivat kaiken. Ihminen ei siis pystyisikään toden teolla unohtamaan. On kuitenkin hyvä, että voimme edes poistaa mielestämme ikäviä asioita, vaikka ne lymyäsivätkin jossakin alitajunnan sokkeloissa. Raamattu puhuu myös Jumalan muistista ja unohtamisesta. Hänelle me olemme tilivelvollisia, ja siksi meidän on tärkeätä tuntea hänen tapansa muistaa ja unohtaa.

Jumala haluaa totuutta salatuimpaan saakka. Hän tietää, mitä meidän sisimmässämme on. Kun tätä ajattelemme, hätkähdämme. Emme voi kestää Jumalan tutkivaa katsetta emmekä hänen tuomioitaan. "Hirmuista on langeta elävän Jumalan käsiin." Toivomme, että Jumalakin unohtaisi tai että voisimme saada tekomme häneltä salatuksi. Kaikkietäväältä Jumalalta emme kuitenkaan voi salata tekojamme. Mutta voiko Jumala unohtaa?

Jumalan kaikkivaltaan kuuluu kyllä myös unohtamisen taito. Mutta Jumala ei unohda niin kuin me haluaisimme. Hän vaatii meitä valkeuteen nuhdellakseen meitä synneistämme. Kun hän on ottanut meidät tilille ja saanut meidät synnintuntoon, hän lakkaa soimaamasta ja paljastaa meille sydämensä. Hän on rakastanut meitä iankaikkisella rakkaudella Pojassaan. Jeesus on sovittanut syntimme. Uusi liitto on perustettu tälle Jumalan lupaukselle: "Minä annan anteeksi heidän rikoksensa enkä enää muista heidän syntejensä" (Jer. 31:34). Jos me ihmiset emme kykenekään unohtamaan, niin Jumala lupaa olla muistamatta meidän syntejämme. Tämähän on pääasia. Jos Jumala ei pidä vihaa, vaan siirtää meistä meidän rikkomuksemme niin kauaksi kuin itä on lännestä, me saamme olla iloisin ja rauhallisin mielin. Joka siis haluaa saada itselleen rauhan, tarttukoon lujasti vain kiinni Kristuksen armoon.

Kaikille ei kuitenkaan armo kelpaa. Heidän epäuskonsa tähden Jumala muistaa heidän syntinsä. "He saavat suuren häpeän, sillä he ovat olleet ymmärtämättömät, iankaikkisen pilkan, joka ei ole unhotuva" (Jer. 20:11). Viimeisenä päivänä on tehtävä tili jokaisesta turhasta sanastakin. Ymmärtämätön on se, joka ei täällä armonajassa

suojaudu Kristuksen turviin. Ymmärtäväinen on se, jolle sana Jeesuksen rististä on Jumalan voima ja viisaus.

71. JEESUS KUTSUU TYKÖNSÄ SYNTISIÄ

Jeesus tapasi maallisen vaelluksensa aikana mitä erilaisimpia ihmisiä ja keskusteli heidän kanssaan. Jeesuksen ei tarvinnut kauan puhella heidän kanssaan, kun kävi ilmi, että eräässä suhteessa ihmisiä oli vain kahdenlaisia. Oli vanhurskaita ja syntisiä.

Vanhurskaat luulivat pelastuvansa ilman Jeesusta ja mielenmuutosta. He eivät kelvanneet Jeesukselle. Todellisuudessa he eivät olleet vanhurskaita, he vain itse pitivät itseään sellaisina.

Nytkin Jeesus katselee ihmisten sydämiin ja näkee paljon sellaisia, joilla ei ole tarvetta mielenmuutokseen. Hän on murheellinen heidän tähtensä. Omavanhurskaiden joukossa on yhteiskunnallisesti sekä kunniallisia että kunniaattomia, ulkonaisesti sekä siistintapaisia että hillittömiä. Heidän omassatunnossaan saattaa olla pelkoa ja ahdistusta, mutta he eivät halua tunnustaa ansainneensa iankaikkista kadotusta eivätkä he myönnä, että heidän tulisi kääntyä. Tällaisille Jeesus sanoo: "Jos te olisitte sokeat, ei teillä olisi syntiä; mutta nyt te sanotte: 'Me näemme'; sen tähden teidän syntinne pysyy."

Syntiset olivat sen sijaan itsestään täysin epätoivoisia. Jumalan laki oli tullut elävänä heidän omalletunnonleen. He eivät voineet puolustautua Jumalan edessä.

Tällaisia ihmisiä on nykyaikanakin. Heidän elämänsä on kulkenut ulkonaisesti samoin kuin omavanhurskaiden. Toiset ovat selvinneet pienemmillä kolhuilla kuin toiset. Toiset ovat taasen kolonneet kaikki lankeemuksen rotkot. Mutta erotuksena omavanhurskaista heillä on synnintunto ja kääntymyksen tarve. Heidän sydämissään evankeliumi osoittautuu Jumalan pelastavaksi voimaksi. Sanoma siitä, että Jumala on jo antanut heille anteeksi heidän syntinsä Poikansa sovituksen tähden, on mieluista kuultavaa sellaiselle sydämelle.

Tunnetko sinä itsesi sellaiseksi? Muista: Jeesus on tullut etsimään sitä, mikä on kadonnut. Hän on ottanut sinun syntisi päällensä ja kärsinyt niistä sen rangaistuksen, joka sinun olisi tullut kärsiä. Hän on sinun sijaiskärsijäsi. Syntisi ovat sovitetut. Ne ovat anteeksiannetut Jeesuksen nimessä. Hänen verensä on runsaasti vuotanut maksuksi niistä. Tartu kiinni vain rohkeasti tähän armoon. Vaikka syntisi näyttäisivät kuinka suurilta tahansa, muista: Jeesus on syntejäsi suurempi. Hän on jo ne voittanut. Sinä saat ne anteeksi armosta, Jumalan sulana lahjana. Turvaa vain Jeesukseen ja sinä pelastut.

72. JEESUKSEN TÄHDEN

Puhuimme poikakerhossa Jumalan käskyistä. Kysyin heiltä: "Kuka on ne pitänyt?" "Ei kukaan, se on mahdotonta", vastasivat pojat. Pojat olivat varmasti joutuneet tilille kolttosistaan useammin kuin kerran. Heillä oli selvä käsitys siitä, etteivät he olleet pitäneet Jumalan käskyjä. Mutta sitten kysyin heiltä: "Kuinka sitten voi päästä taivaaseen?" Joku sanoi: "Kun ei enää tee pahaa." Pohdimme tätä asiaa. Huomasimme, että Jumala vaatii täydellistä pyhyyttä emmekä me pysty niin elämään. Ja vanhatkin synnit estävät meitä jo taivaaseen pääsemästä. Joku toinen ehdotti: "Kun rukoilee, että Jumala antaa anteeksi." Tämä vastaus tuli jo lähemmäksi. Pojalla oli ajatusta siitä, että synnit täytyisi saada anteeksi. Mutta kysyin häneltä: "Antaisiko Jumala vain noin ilman muuta anteeksi, kun me olemme loukanneet häntä?" Tulimme siihen tulokseen, että kyllä synnit olisi jottenkin Jumalalle korvattava. Tällöin tuli umpikuja eteen: Olemme syntisiä emmekä pysty hyvittämään Jumalalle syntejämme. "Kuinka meidän nyt käy", kysyin, "Joudummeko kadotukseen?" Silloin yksi pojista sanoi: "Mutta kun se Jeesus kuoli..."

Siinä on syntisen ihmisen pelastus, että Jeesus kuoli meidän syntiemme tähden. "Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiansa ja hän uskoi meille sovituksen sanan" (2 Kor. 5:19). Tässä on ilmestynyt Jumalan rakkaus. Me emme kyenneet hyvittämään rikkomuksiamme,

mutta Jumalan Poika tuli meidän sijaamme ja kuoli meidän edestämme. Jumala on siis jo meille armollinen Poikansa tähden eikä meidän tarvitse lepyttää häntä millään teoillamme, ei edes rukouksillamme. Tuleehan meidän tosin rukoilla: "Anna meille anteeksi meidän syntimme." Mutta uskallamme rukoilla tämän sen nojalla, että tiedämme Jumalan olevan syntisiä kohtaan armollinen Jeesuksen tähden. Rukoilemme, koska jo uskomme.

Niiden, jotka eivät ole vielä päässeet varmuuteen autuudestaan, tulee katsella Kristuksen kärsimystä Jumalan sanan valossa. "Hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut" (Jes. 53:5). Tätä autuus kirkastuu. Jeesus on kuollut meidän tähtemme, ja me pelastumme Jeesuksen tähden.

73. ETTEI ARMO PEITTYISI

On luterilainen sanonta, että kirkko joko seisoo tai kaatuu vanhurskauttamisopin varassa. Tällä tarkoitetaan sitä, että todellista pelastavaa uskoa ei voi syntyä eikä säilyä, ellei opeteta oikein pelastuksen tietä. Jeesus on sovittanut koko maailman synnit, ja jokainen, joka nyt häneen uskoo, saa synnit anteeksi hänen nimessään. Ihminen ei pelastu omien tekojensa avulla. Nekään teot, jotka ihminen tekee uskon hedelmänä, eivät ole ansiollisia. Pelastus on yksin armosta, yksin Kristuksen tähden.

Käytännön julistuksessa Jumalan armo helposti himmenee. Tosin moni puhuu armosta, mutta se voi olla vain fraasinomaista puhetta. Kun ahdistunut sielu kysyy, kuinka hän saa syntinsä anteeksi, niin anteeksiantamuksen ehdoksi pannaan monenlaisia tekoja. Mutta Jumala vanhurskauttaa jumalattoman. Tämä vanhurskautus ei ole ihmisen olemuksen muuttamista ja hänen tekemistään hyväksi ja synnitömäksi, vaan se on armahtamista, synnin anteeksiantamista. Kun Paavali selittää, mitä se tarkoittaa, kun "Jumala lukee (ihmiselle) vanhurskauden ilman tekoja", hän lainaa Psalmeja: "Autuas se mies,

jolle Herra ei lue syntiä". (Room. 4:6,8). Tästä puheesta ahdistunut sielu löytää omalletunnolleen rauhan.

Eräässä tilaisuudessa puhuja selvitteli, miksi hän lukee Raamatua. Hän mainitsi useita syitä. Lopuksi hän sanoi: "Se on voimallinen muuttamaan ihmisten elämän." Mutta sitä syytä hän ei sanonut, mikä tähden luterilainen kristitty lukee Raamatua. Hän ei puhunut mitään siitä, että Raamatusta löytyy Kristus, joka on meidän syntiemme sovitus. Kun hän tästä vaikenä ja sen sijaan puhui siitä, että Raamattu muuttaa ihmisen elämän, niin kuulijoiden tajunnassa armo joutui onnistuneen elämänmuutoksen taakse ja ihminen ajautui etsimään pelastusta teoistaan.

Raamattu on voimallinen muuttamaan ihmisen elämää parempaan suuntaan. Mutta elämän parannus on uskon hedelmää. Ensiksi täytyy syntyä uskon eli luottamuksen Jumalan armoon, vasta sitten voi seurata uskon hedelmiä. Ensiksi tulee istuttaa puu ja vasta sitten toivoa siitä saavansa hedelmiä. Uskon asioissa monet menettelevät päinvastoin. Jokaisen Jeesuksen lampaan on tarpeen valvoa, että hän kuulee Hyvän Paimenen ääntä. Jeesus vie lampaansa viheriäisille armoniityille ja antaa nälkäisille iankaikkisen elämän leipää.

74. KAITSIJAN TEHTÄVÄ

Jeesus on astunut Isän oikealle puolelle ja hallitsee siellä myös inhimillisen luontonsa puolesta. Hän hallitsee nyt Isän kanssa yhtäläisessä kunniaassa. Hän on kaikkialla läsnä. Ennen taivaaseen astumisestaan hän lupasi opetuslapsilleen: "Minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti." Taivaaseen astuttuaan Jeesus lähetti Pyhän Henkensä maailmaan kirkastamaan sovintotyötä, jonka hän oli saanut päätökseen. Tätä varten hän antoi meille myös lahjoja, nimittäin paimenia ja opettajia (Ef 4:8,11).

Pyhän Hengen työn tuloksena syntyi kristillisiä seurakuntia. Ne olivat sellaisia joukkoja, jotka uskoivat Jeesukseen ja kokoontuivat kuulemaan Jumalan sanaa ja nauttimaan Herran ruumista ja verta syntiensä anteeksisaamiseksi. Mutta nämä joukot tarvitsivat myös

sielunhoitajia. Heitä Raamattu kutsuu useilla nimillä: kaitsijat, opettajat, vanhimmat, palvelijat, johtajat. He ovat Jeesuksen lahja. Heidän asianaan on ruokkia laumaa ja suojella sitä pedoilta. He eivät saa kuitenkaan olla sellaisia, jotka herroina hallitsevat, vaan heidän esikuvanaan on Ylipaimen, Jeesus, joka etsi kadonneita ja oli valmis antamaan henkensäkin heidän edestään. Silti he eivät saa toimia ihmisten mieliksi, vaan kaikessa heidän on kysyttävä ensin Jumalan mieltä ja Jumalan sanaa.

Seurakunnan kaitsijan on tehtävä tili Jumalalle siitä, kuinka hän on sieluja hoitanut. Sen vuoksi Jumalan sana kehottaa uskovia: "Olkaa kuuliaisat johtajillenne ja tottelevaiset, sillä he valvovat teidän sielujanne niin kuin ne, joiden on tehtävä tili, että he voisivat tehdä sitä ilolla eikä huokailten; sillä se ei ole teille hyödyksi" (Hebr. 13:17). Tällainen kuuliaisuus voi olla mahdollista vain silloin, kun paimen on oikea paimen ja opettaa puhtaasti Jumalan sanan. Sillä Jeesus sanoo: "Minun lampaani kuulevat minun ääntäni, ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua." "Mutta vierasta ne eivät seuraa, vaan pakenevat häntä, koska eivät tunne vierasten ääntä" (Joh. 10:27,5).

Kaitsijan tehtävä on suuri: ravita sieluja iankaikkisen elämän leivällä ja johtaa heitä Jumalan sanalla autuuteen.

Mitä sinä odotat pastoriltasi?

75. ÄÄNESTI VÄÄRIN

Beetlehemin keto. Jouluyö. Enkelten laulu taivaan kuorissa. Paimenet rientävät katsomaan Jeesus -lasta. He palaavat iloiten rauha sydämessä. Rauha on myös Israelin taivaan alla. Mutta Jeesuksen syntymää seuraa Beetlehemin lasten murha. Helluntaina Pyhä Henki tuo kolmeentuhanteen sydämeen omantunnon rauhan, mutta sitten tulevat maailman viha ja vaino. Joulun tunnelma vaihtuu tapaninpäivänä. Kivitetty Stefanus ja Beetlehemissä surmatut viattomat lapset palauttavat meidät vavahduttavaan todellisuuteen. Ulkonaista rauhaa kestää vain ajan. Maailma ei ota vastaan Rauhanruhtinasta, vaan ha-

luaa pysyä Jumalan vihollisena. Sen tähden se ei voi myöskään sie-
tää niitä, jotka levittävät rauhan sanomaa.

Saul tarsolainen oli täynnä vimmaa kristittyjä kohtaan. Hän kat-
seli Stefanuksen kivittämistä. Stefanus rukoili sovituksen sana huu-
lillaan: "Herra, älä lue heille syyksi tätä syntiä!" Mutta se ei vielä
silloin vaikuttanut syvemmin Sauliin. Ilman omantunnon vaivoja hän
luuli, että hänen piti paljon taistella Jeesuksen, Nasaretilaisen, nimeä
vastaan. Hän sulki paljon pyhiä vankiloihin saatuaan ylipapeilta val-
tuudet. Roomalaiset olivat antaneet juutalaiselle ylipapille ja suurelle
neuvostolle varsin laajan tuomiovallan kansan sisäisissä asioissa.
Saul oli päässyt suuren neuvoston jäseneksi jo harvinaisen nuorena.
"Kun pyhiä tapettiin", tunnustaa Paavali eli entinen Saul, "annoin
minä ääneni sen puolesta". Mutta tämä ei ole enää kerskumista. Se
on synnintunnustus. Rauhan sanoma oli päässyt Paavalin sydämeen.
Hän ei voinut enää vainota Jumalan seurakuntaa. Hän rakasti sitä
Jeesusta, jota hän ennen vihasi.

Kunpa nykyajan sauluksista tulisi paavaleita! Kunpa Herra ei lu-
kisi iankaikkiseksi syyksi nyky maailman vapaita aborttilakeja niille,
jotka ovat niiden puolesta antaneet äänensä, vaan antaisi heidän löy-
tää Beetlehemin Jeesuksen. Viattomien veri huutaa kyllä taivaaseen
asti, mutta sinne huutaa myös Kristuksen veri. Viattomien veri huu-
taa kosta, mutta Kristuksen veri sovintoa, anteeksiantamusta ja rau-
haa. Joka hylkää Kristuksen, hylkää sovinnon ja saa viimeisenä päi-
vänä tekojensa mukaan. Mutta joka pakenee Kristuksen veren tur-
viin, pelastuu. Miten tarvitsemmekaan rohkeita kristittyjä, jotka Paa-
valin tavoin uskaltavat tunnustaa erehdyksensä Jumalan ja ihmisten
edessä ja jotka ovat valmiita uskovan Paavalin ja Stefanuksen tekoi-
hin levittääkseen pelastuksen sanomaa. – Jumala älä hylkää meitä
synteihimme, vaan anna meille uskontodistajia.

76. PUISTATTAVA KIRJE

Kun olin kerran kirjoittanut Jumalan rakkaudesta, sain eräältä lukijalta puistattavan kirjeen. Hän kuvasi elämän arkea, elämää, jota tuskin kukaan isä soisi tyttärelleen, mutta jollaiseen eräät ovat kaikkina aikoina vajonneet. Puhe Jumalan rakkaudesta oli saanut naisparan ajattelemaan omaa elämäänsä. Mutta kirjeestä huokui toivottoisuus: Elämä jatkuu entisellään, ei ole voimaa eikä aina edes halua nousta, parempi kuin ei Jumalasta puhuttaisi.

Raamattu ei ole toivoton syvällekkään langenneen ihmisen pelastuksesta. Jumalan edessä ei ole loppujen lopuksi syvälle langenneita ja vain vähän langenneita. Perisyntisen tähden kaikki ovat langenneet pois. Kaikki tarvitsevat koko Kristuksen armon voidakseen pelastua. Jumalan Poika syntyi ihmiseksi syntisestä ihmissuvusta. Portto Raahab oli hänen esiäitinsä. Salomo oli hänen esi-isänsä, joka syntyi Uurian vaimosta Daavidin aviorikoksen tähden. Karkeisiin synteihin vajonneen on usein vaikeata uskoa, että Jumala olisi niin suurelle syntiselle armollinen. Mutta Jeesuksen sukuluettelo osoittaa, millaisten ihmisten Vapahtajaksi hän tuli. Siitä löytyy sukurutsaajia, porttoja ja murhamiehiä. Jeesus itse oli synnitön, mutta meidän syntimme luettiin hänelle syyksi, niin että hän kärsi niiden tähden ja tunsikin Jumalan vihan alla. Tämän Jeesus teki kaikkien edestä, myös elämän varjopuolella elävien tähden. Kristus itse oli synnitön, mutta se ei tehnyt hänestä langenneita kohtaan tylyä ja tuomitsevaa. Kristus ei hyväksynyt syntiä, mutta se ei estänyt häntä rakastamasta synnintekijöitä ja päästämästä katuvia synneistään.

Raamattu kertoo meille monista, jotka kääntyivät lavealta tieltä. Raahabista tuli eräs uskonsankareita, joka suojasi Jumalan kansan lähettejä ja jonka Uusi Testamentti asettaa uskon esikuvaksi. Daavid tunnusti syntinsä ja sai synninpäästön. Eräs huonomainen nainen voiteli kalliilla voiteella Jeesuksen jalat. Ennen hän oli tavoitellut tätä maailmaa ja ollut valmis vaihtamaan puhtautensa siihen. Nyt maailma sai jäädä. Hän rakasti Jeesusta niin kuin se, joka on oppinut tuntemaan Jeesuksen rakkauden, jolla hän on ensiksi rakastanut meitä.

Jeesus on tänäänkin sama. Hänen haavansa kertovat meille, että koko maailma on lunastettu. Sen tähden, pois toivottomuus, pois katumattomuus, pois epäusko! Tunnustakoon jokainen syntinsä hänelle ja uskokoon ne anteeksiannetuiksi Jeesuksen veressä! Tämä on Raahabin ja muiden syntisten naisten saarna kohtalotovereilleen, että he olisivat heidän kanssaan myös saman autuuden perillisiä. Heidän esimerkkinsä osoittaa myös, että entinen elämä voidaan jättää ja uusi alkaa sillä voimalla, jonka usko syntien anteeksisaamiseen antaa.

77. KUODES KÄSKY JA KRISTILLINEN MORAALI

Kristitylle Jumalan tahto on pyhä. Kaikki Jumalan tahdon rikominen on loukkaus Jumalan pyhyttä vastaan. Jumalan lapsille sanotaan: "Mukautukaa sen Pyhän mukaan, joka on teidät kutsunut, tulkaa tekin kaikessa vaelluksessanne pyhiksi" (1 Piet. 1:15). Maailma ei halua mukautua Jumalan pyhyden mukaan, vaan he panevat Jumalan lahjat saastaisuuden palvelukseen ja "heidän kunnianaan on heidän häpeänsä" (Fil. 3:19). Tämä koskee myös kuudetta käskyä ja Jumalan säätämää miehen ja naisen yhdyselämää, jonka Jumala on tarkoittanut vain avioliitossa tapahtuvaksi. Nämä asiat maailma tahotoisi liata ja vaatii kristillistä kirkkoa muuttamaan julistustansa sel-laiseksi, ettei avioliiton ulkopuolisia suhteita tuomittaisi.

Sitä ei vielä tarvitse niin kovin ihmetellä, ettei maailma, joka ei Kristuksesta välitä, piittaa kristillisestä moraalistakaan. Mutta sitä sopii jo kummastella, että jotkut pappismiehetkin väheksyvät kuudetta käskyä. Sanotaan, etteivät avioliiton ulkopuoliset sukupuoli-suhteet olisikaan syntiä. Mutta toisin puhuu Raamattu: "Haureuden syntien välttämiseksi olkoon kullakin miehellä oma vaimonsa ja kullakin naisella oma aviomiehensä" (1 Kor. 7:2). "Mutta jos eivät voi itseään hillitä, niin menköt naimisiin; sillä parempi on naida kuin palaa" (1 Kor. 7:9). Nämä kohdat kieltävät selvästi avioliiton ulkopuoliset sukupuoli-suhteet haureutena. Samoin 5 Moos. 22:20–21.

Raamatun mukaan avioliitto solmitaan kihlauksella. Kihlaus on todellinen eli pätevä silloin, kun se syntyy kummankin keskinäisellä sopimuksella avioliittoon menosta eikä kihlaukselle ole esteitä vanhempien tai esivallan taholta tai ettei kumpikaan osapuoli ole avioliittoon kykenemätön. Kihlaus ei ole myöskään pätevä, jos aviolupaus on houkuteltu petollisilla, valheellisilla lupauksilla ja jos on salattu jotakin sellaista, mikä olisi estänyt aviolupauksen antamisen. Mutta missä on siis pätevä kihlaus, siellä on avioliitto solmittu aviolupauksen antamisella. Kihlatut ovat silloin toisilleen luvattut erottamatomasti. Mutta heitä ei ole vielä toisilleen annettu. Se tapahtuu vasta avioliittoon vihittäessä. Avioelämä sitä ennen on epäjärjestyistä ja vastoin esivallan oikeutta ja velvollisuutta valvoa, että avioliitot tapahtuvat maan lakien mukaan. Avioelämä on siis luvallista ainoastaan avioliittoon vihkimisen jälkeen.

Siitä, mikä on oikein ja mikä väärin, ei saa poiketa hiventäkään. Kirkon on suoraselkäisesti opetettava kaikkea Jumalan tahtoa. Jumalan tahdon rikkominen on sanottava synniksi.

Mutta miten kirkko voi auttaa langenneita? Se tapahtuu evankeliumin sanalla. Katuvalle julistetaan syntien anteeksiantamus Kristuksen sijaissovituksen nojalla. Ei Jumala ole tyly ja kova, vaan armosanallaan hän virvoittaa, vahvistaa, kantaa ja lujittaa. Evankeliumi antaa voimaa. Armahdettuna kurjinkin saa laulaa: "Armo yli kaikkien valtava on, synnit kun poissa on aivan" (Sk. 1961 nro 366).

78. AVIOLIITTO ON JUMALAN SÄÄDÖS

Avioliitto kuuluu niihin ajallisen elämän järjestyksiin, jotka Jumala asetti jo paratiisissa. "Mies luopukoon isästänsä ja äidistänsä ja liittyköön vaimoonsa, ja he tulevat yhdeksi lihaksi" (1 Moos. 2:24). Tämä Jumalan säädös tekee avioliitosta pyhän ja loukkaamattoman. "Minkä siis Jumala on yhdistänyt, sitä älköön ihminen erottako" (Matt. 19:6). Avioliitto kestää siihen asti, kunnes toinen puolisoista kuolee, kuten Raamattu opettaa: "Niinpä sitoo laki naidun vaimon hänen elossa olevaan mieheensä; mutta jos mies kuolee, on vaimo

irti tästä miehen laista. Sen tähden hän saa avionrikkojan nimen, jos miehensä eläessä antautuu toiselle miehelle; mutta jos mies kuolee, on hän vapaa siitä laista, niin ettei hän ole avionrikkoja, jos menee toiselle miehelle." (Room. 7:2–3). Missä nämä periaatteet tunnustetaan ja niistä pidetään kiinni, siellä avioliittoa seuraa siunaus, olkoonkin että inhimillisestä heikkoudesta keskinäinen rakkaus ja yhteisen elämän jatkuvuus olisivat välillä koetuksella.

Avioliitto on yhteiskunnallinen säädös. Sen ymmärrämme jo siitä, että pakanoilla ja epäuskoisilla on yhtäläinen oikeus avioliittoon kuin uskovilla. Mutta ennen kaikkea se johtuu siitä, että avioliiton tarkoitus ja tehtävä on ajallinen, vain tätä elämää koskeva ja päättyy kuolemaan. Tästä seuraa välittömästi se, että esivallalla on oikeus antaa avioliittoa koskevia lakeja ja valvoa sen solmimista. Avioliittoon vihkiminen on periaatteessa esivallalle eikä kirkolle kuuluva asia. Tottumuksemme ovat historiallisista syistä toiset, kun taas joissakin toisissa länsieurooppalaisissa maissa siviilivihkimys on kaikille pakollinen. Siviilivihkimyksen tapahtuu Jumalan edessä, sillä esivalta on Jumalan palvelija näissä asioissa (Room. 13:1).

Jumala tahtoo, että kristityt pyhittävät ajallisen elämänsä Jumalan sanalla ja rukouksella (1 Tim. 4:4,5). Jeesus siunasi Kaanaan häitä läsnäolollaan. Sen vuoksi on paikallaan, että seurakunta Jumalan sanalla ja rukouksella siunaa solmitun avioliiton. Tähän asti on avioliittoon vihkimys ja siunaaminen tapahtunut yhdessä ja samassa toimituksessa papin vihkiessä avioparin. Taannoin avioliittoa koskevaa lainsäädäntöä tutkiva komitea ehdottikin siviilivihkimystä kaikille pakolliseksi, jolloin seurakunnan siunaamisen pyytäminen jäisi vapaaehtoiseksi. Periaatteessa tämä on oikein. Eräs varaus on kuitenkin tehtävä: Jos käytännössä siirrytään pakolliseen siviilivihkimykseen, niin sitä koskeva kaava ei saisi sisältää mitään, mikä olisi ristiriidassa avioliiton olemuksen ja pysyvyyden kanssa. Esivallan velvollisuus on sekä lainsäädännöllään että muilla toimillaan vahvistaa avioliiton kunnioitusta ja pysyvyyttä.

79. AVIOERO ON ARKA ASIA

Avioeroasioista ei ole hauska puhua. Kertoohan ero aina kahden ihmisen yhteisen elämän haaksirikosta, joka usein koskee kipeästi myös lapsia. Kuitenkin siitä täytyy voida puhua, sillä se on todellisuutta.

Jos aviopuoliset eivät suostu yhteiseen elämään, ulkopuolisen on mahdotonta heitä siihen pakottaa. Paraskaan lainsäädäntö ei auta. Jo Mooses joutui antamaan erokirjan ihmisten "sydämen kovuuden" tähden (Matt. 19:8). Se ei merkinnyt eron moraalista hyväksymistä, vaan jo tapahtuneen tosiasian tunnustamista. Samoin yhteiskunta joutuu tekemään kaikkina aikoina. Kuitenkaan se ei saa lainsäädännölläkään vaikuttaa avioliittoa heikentävästi.

Toisaalta kokemus osoittaa, että avioliitossa ilmenneitä vakavia-kin ristiriitoja on voitu ajan oloon voittaa. Kun puoliset ovat ymmärtäneet avioliiton pysyvyyden, heidän periaatteensa on antanut heille voimaa kestää vaikeuksissa ja usein suurena voiman lähteenä on ollut usko Jumalaan. Näin avioliitto on pelastunut, ja toisinaan puoliset ovat löytäneet toisensa ikään kuin uudestaan vanhoilla päivillään. Lapsille isä on ollut isä ja äiti on ollut äiti riippumatta puolisten keskinäisistä suhteista, ja kun isä ja äiti ovat pysyneet yhdessä, lapsilla on ollut koti. Tämä kaikki on hyvin arvokasta ja soisi sen jatkuvan.

Raamatun mukaan uskottomuus rikkoo avioliiton, ja silloin syyttömällä osapuolella on oikeus eroon. Syyllisellä osapuolella ei ole moraalista oikeutta uuteen avioliittoon, sillä ”joka nai hyljätyn, se tekee huorin” (Matt. 19:9). Sen sijaan se puoliso, joka toisen uskottomuuden kautta on menettänyt puolisonsa, on vapaa menemään uuteen avioliittoon, kuten tätä raamatunkohtaa luterilaiset tunnustuskirjat selittävät. Kuitenkin aina pitäisi lähteä siitä, että puoliset voisivat päästä sovintoon ja avioliitto pelastaa, jos suinkin mahdollista.

Vapahtaja luettelee sellaisia, jotka ovat avioon kelpaamattomia. Toiset ovat sellaisia syntymästään saakka, toiset ovat itse tehneet itsensä sellaisiksi ja jotkut ovat toisten ihmisten aiheutuksesta sellaisia. ”Joka voi sen itseensä sovittaa, se sovittakoon”, lisää Jeesus

(Matt. 19:12). Jos nyt tällainen henkilö, joka on alun perin avioliittoon kykenemätön, menee naimisiin, hän pettää toista. Luterilaiset jumaluusoppineet ovat opettaneet, ettei tässä ole silloin kysymys todellisesta avioliiton solmimisesta ja että valheellinen lupaus purkaa liiton. Jos puoliso tulee kykenemättömäksi avioliiton aikana, puolisoiden on kannettava se ristinään.

Väärin tehneillä täytyy olla mahdollisuus syntiensä anteeksisaamiseen. Yhteiskunnassamme on kymmeniä tuhansia avioeroon ajautuneita. Monelle heistä asia on omantunnon ja jumalasuhteen asia, jos ei aina erottaessa, niin ehkä myöhemmin etsikonpäivänä. Silloin on tärkeätä saada selvittää asia Jumalan edessä, ja siinä on monasti suureksi avuksi ymmärtäväinen sielunhoitaja.

80. KASTE MOOSEKSEEN

Kristillinen kaste toimitetaan kolmiyhteisen Jumalan nimeen. Paavali mainitsee, että myös Vanhan liiton aikana oli kaste. Hän nimittää sitä kasteeksi Moosekseen. "Sillä minä en tahdo, veljet, pitää teitä tietämättöminä siitä, että isämme olivat kaikki pilven alla ja kulkivat meren läpi ja saivat kaikki kasteen Moosekseen pilvessä ja meressä" (1 Kor. 10:1–2).

Tämä kaste pyhitti Israelin suurimmasta pienimpään Jumalan kansaksi ja seuraamaan Jumalan sille antamaa johtajaa, Moosesta. Punaisen meren yli kulki kansa, jossa oli kuusisataa tuhatta sotakuntoista miestä. Nopeasti lisääntyvänä kansana siinä oli myös paljon lapsia. Pilvisumu ja roiskuva meri oli kastevetenä. Israelin kansa pelastui faraon sotajoukoilta, joiden osaksi tuli upotuskaste, joka hukutti heidät.

Kirjanoppineet tulkitsivat Israelin saaman kasteen kertakaikkiseksi siten, että myöhempien sukupolvien katsottiin tulleen kasteetuiksi esi-isiensä mukana. Heidä ei enää kastettu. Kun pakanoita kääntyi Israelin uskontoon, heidät kastettiin, koska heidän esi-isänsä eivät olleet saaneet kastetta Moosekseen. Tämä ns. proselyyttikaste annettiin kaikille perheen jäsenille, myös alle kahdeksan päivän van-

hoille lapsille. Miespuoliset käännyttäiset ympärileikattiin vasta kasteen jälkeen. Uusi testamentti ei ota kantaa tähän kasteeseen. Nämä tiedot kirjanoppineiden kastekäytännöstä valaisevat niitä historiallisia olosuhteita, jolloin kristillinen kaste asetettiin. Kun Uusi testamentti ei vastusta juutalaisten tapaa kastaa käännyttäisten lapsia eikä kiellä kristityiltä lapsikastetta, on tässä monien Raamatun suorien todisteiden ohella eräs lapsikastetta puoltava seikka.

Palatkaamme Paavaliin. Moosekseen kastetuista hän sanoo: "Mutta useimpiin heistä Jumala ei mielistynyt, koska he hukkuivat erämaassa." Samoin Jumala ei nykyään mielisty niihin, jotka hylkäävät Jeesuksen, vaikka heidät on kastettu Kristuksen kuoleman ja ylösnousemuksen osallisuuteen. "Joka uskoo ja on kastettu, pelastuu, mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen." Eivät kaikki kastetut pelastu, mutta eivät kaikki myöskään huku. Saamme rakentaa uskomme sille liitolle, jonka Jumala on tehnyt kanssamme kasteessa. "Jumala on uskollinen, hän ei salli teitä kiusattavan yli voimienne." Kun Jumala on kasteessa meidät nimeltä kutsunut ja ottanut omiksansa, saamme kulkea turvallisesti kasteen veden suojassa. Se pelastaa uskovan ja hukuttaa hänen vihollisensa.

81. ETSITKÖ TUNNOLLESI RAUHAA?

"Jos sydämemme syyttää meitä, niin Jumala on suurempi kuin meidän sydämemme ja tietää kaikki" (1 Joh. 3:20).

Mistä löytäisin armon, joka minunkin syntini voisi peittää? Mistä saisin lääkettä, joka parantaisi ne haavat, jotka syntini ovat viiltäneet syvälle tuntoon? Onko olemassa apua vai täytyykö minun loputtomiin kantaa pahan omantunnon taakkaa ja kärsiä synnin aiheuttamien haavojen kipua?

Näinkö kysyt?

Ilolla saan sanoa sinulle: On olemassa apu. Vapahtajamme sanoo juuri sinun kaltaisillesi ahdistetuille: "Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekeväiset ja ahdistetut, niin minä annan teille levon."

Mutta et kai kiirehdä ajattelemaan: 'Se on totta aivan tavallisista syntisistä, mutta minun omatuntoni ei ole puhdas, vaan aivan erityiset synnit ovat tahrineet sen. Vaikka kuinka yrittäisin, en voi unohtaa rikkomuksiani. Ne nousevat aina syyttämään minua.' Jos näin ajatlet, niin olet suotta epätoivoinen. Monet ovat siten ajatelleet, mutta kuitenkin he ovat saaneet rauhan, kun ovat tulleet tuntemaan Jumalan armon.

Ihminen ajattelee luonnostansa, että hänen täytyisi saada ensiksi tuntosensa puhtaaksi voidaksensa uskoa. Kun tunto kaikesta yrityksestä huolimatta pysyy saastaisena ja syyttävänä, hän on epätoivoinen. Mutta Kristuksen evankeliumi ei ole epätoivon, vaan ilon sanoma.

Jeesuksen kannettavana olivat kerran meidän syntimme. Jokaisen synnit! Jokaisen kaikki synnit. Hänen päällensä olivat sälytettyinä nuo raskaimmatkin rikkomukset, joita ei voi unohtaa ja jotka nousevat kanteeksi tavan takaa. Hän kantoi nekin syntimme ja oli niidenkin tähden Jumalan hylkäämänä, joita me emme ole edes synniksi käsittäneet. Hän on sovittanut nekin synnit, jotka juuri sinun tuntoasi painavat. Juuri niistäkin Jeesus on hankkinut anteeksiantamuksen.

Sitä sinun sydämesi ei voi luonnostansa tietää ja siksi se yhä syyttää.

Mutta Jumala on suurempi kuin sinun sydämesi ja tietää kaikki.

Hänen edessänsä ovat sinun syntisi monta kertaa lukuisempina, paljon saastaisempina, paljon ankaramman rangaistuksen ansainneina kuin sinä omassatunnossasi voit tuntea. Siinäkin suhteessa hän on suurempi kuin sinun sydämesi ja tietää kaikki.

Mutta Jumala tietää myös, mitä Kristus on tehnyt sinun edestäsi. Hän tietää, että Kristus on maksanut täyden hinnan synneistämme. Sen uhrin Jumala hyväksyi herättämällä Poikansa kuolleista. Jumala on leppynyt omassa sydämessänsä. Ei hänen tarvitse hakea sovituksia sinun sydämeästäsi voidaksensa antaa sinulle anteeksi. Hän on sinun sydämesi yläpuolella. Hän on omassa sydämessänsä leppynyt sinulle Jeesuksen tähden. Siinä on autuutesi perusta.

Älä siis käänny oman sydämesi puoleen saadaksesi omistaa anteeksiantamuksen, vaan käänny heti kaikkein korkeimman oikeusistuimen puoleen, itse Jumalan puoleen. Nyt hän vakuuttaa omassa

Sanassansa, että hän on syntisille armollinen Kristuksen tähden. Voit olla aivan rauhallinen. Jos sydämesi syyttääkin sinua, Jumala on suurempi. Voidaksesi uskoa älä siis kuule sydämesi ääntä, vaan kuule Jumalan ääntä.

Mutta ehkäpä vielä kysyt: Miten sitten saan tuntoni puhtaaksi?

Tehtyä emme saa tekemättömäksi. Vanhasta ihmisestämme emme pääse tässä elämässä eroon. Mutta siltikin voimme saavuttaa tunnonrauhan. Sitä emme saa omista teoistamme. Emme saa sitä, vaikka kuinka yrittäisimme parantaa elämäämme, kilvoitella tai rukoilla. Ne ovat kaikki meidän tekojamme eivätkä voi tuoda rauhaa. Mutta tunnonrauhan voimme silti saada – emme teoista, vaan anteeksiantamuksesta, jonka Kristus on hankkinut. Kaikki on armoa – tuota ihaanaa, vapaata lahjaa. Jumala sanoo sanassansa: "Jeesus Kristus on meidän syntiemme sovitus, eikä ainoastaan meidän, vaan koko maailman syntien" (1 Joh. 2:2). Saamme olla varmoja anteeksiantamuksesta tämän sanan nojalla. Jumala ei voi valehdella. Kun Jumala, korkein oikeus, julistaa meille Kristuksen tähden armahduksen, ei alempi oikeus, omatuntonne, voi sitä muuttaa, vaan sen täytyy alistua korkeimman oikeuden päätökseen.

Älä siis etsi ensiksi rauhaa omasta sydämestäsi voidaksesi uskoa, vaan usko Jeesukseen niin saat rauhan.

Vaikka synty olisi viiltänyt tuntoosi syvätkin haavat, niin muista, että Jeesus on ollut haavoitettuna sinun tähtesi. Ollessansa Jumalan hylkäämänä hän kärsi sydämessänsä synnin aiheuttaman kivun, koska hänelle oli luettu meidän syntimme. "Hänen haavainsa kautta me olemme parannetut", sanoo Sana. Rauha Jumalan kanssa on Jeesuksen kertakaikkisesti meille hankkima. Jotta rauha säilyisi sydämesämme, tarttukaamme yhä uudestaan ja uudestaan Jumalan Sanan armolupauksiin. Niillä voimme rauhoittaa omantuntonne – tietäen, että Jumala on suurempi kuin meidän sydämemme.

82. USKO SITTEENKIN

Usein Jumala antaa meille elämässämme etsikkoajan. Silloin hän erityisesti vetää meitä puoleensa. Tulemme omassatunnossamme levottomiksi. Tiedämme, etteivät asiamme ole oikein Jumalan edessä. Onnellinen se, joka saa oikean avun etsikkoaikanaan.

Kun synti tulee todeksi omalletunnolle, emme saa rauhaa itsellemme keinotekoisesti. Silloin eivät auta syntisyyttämme väheksyvät vakuuttelut. Tunnumme itsemme kurjiksi. Jumala ei halua, että meitä lohdutetaan selittelyillä. Onnellinen se, joka löytää lohdutuksen Kristuksessa.

Omantunnon syytäessä on vaikeata uskoa. Hänestä on aivan mahdotonta, että Jumala olisi juuri hänelle armollinen. Hän on valmis uskomaan, että Jeesuksen veri peittää kaikkien muiden ihmisten synnit. Mutta uskoa se omalle kohdalle, se vasta on mahdotonta. Mutta usko sittenkin! Kristus on jo tehnyt kaikki sinun puolestasi. Sinun syntisi ovat olleet hänen hartioillaan. "Katso, Jumalan Karitsa, joka kantaa maailman synnit", sanoi Johannes Kastaja osoittaen Jeesusta. Katso sinäkin Jumalan sanasta kärsivää Kristusta, katso, hän on kantanut syntisi, noussut ylös ja voittanut! Älä epäile. Sinun syntisi ovat sovitetut.

Meidän syntimme ovat tosin suuret, mutta älä luule, että ne olisivat Kristusta suuremmat. "Missä synti on suureksi tullut, siinä armo on tullut ylenpalttiseksi" (Room. 5:20).

Uskonasiat voivat kirkastua ahdistuneelle, jos hän voi puhua ymmärtäväisen sielunhoitajan kanssa ja saada paitsi ohjausta Jumalan sanasta myös kuulla synninpäästön suloisen sanan. Ihmisiä ei voida kuitenkaan suositella menemään kenen paimenen tykö tahansa. Kristityn tulee lampaankorvallaan kuunnella, kenen alipaimenen julistuksesta kaikuu Ylipaimenen ääni. Vaikka hengellinen tilanne onkin surkea, niin etsivän ihmisen ei tulisi siitä loukkaantua. Jo Jeesus valitti oman aikansa hengellisten johtajien sokeutta (Matt. 15:14). Mutta onhan meillä kuitenkin Raamattu. Se on "jalkaimme lamppu". Kaikesta huolimatta, usko sittenkin Jeesukseen Sanan nojalla!

Meidän ei tarvitse eikä pidäkään jäädä pelkän yksityisen sanan-
tutkistelun varaan, vaan me saamme käyttää sitä apua, mitä uskovien
seurakunta voi antaa. Jeesus ei ole sitonut meitä uskottomiin paime-
niin, vaan varoittanut niistä. Saamme aivan hyvällä omallatunnolla
hakeutua sellaiseen seurakuntaan, missä Jumalan sana julistetaan
puhtaasti. Sellainen julistus auttaa meitä uskomaan, ja sellaisen seur-
rakunnan paimen mielellään ohjaa ahdistettuja Jeesusta tuntemaan.

83. SÄILYÄ HYVÄ OMATUNTO

Meillä on jokapäiväinen kilvoittelu siitä, että säilyttäisimme hy-
vän omantunnon, jonka olemme uskon kautta Kristukseen saaneet.
Ei ole aina helppoa säilyttää hyvä omatunto. Maailma on kavala ja
me olemme heikot. Sen tähden Vapahtaja antaa meille tämän ohjeen:
"Katso, minä lähetän teidät niin kuin lampaat susien keskelle; olkaa
siis älykkäät kuin käärmeet ja viattomat kuin kyyhkyset." Matt.
10:16. Nämä sanat puhuvat hyvän omantunnon säilyttämisestä kava-
lan maailman keskellä.

Luther sanoo tästä: "Se on nyt 'viisaasti' opettamista ja elämistä,
ettei omissatunnoissamme ole mitään vikaa, kun maailma ja sudet
tuomitsevat ja tappavat meitä. Sitten 'viattomana oleminen' on sitä,
että välittämättä siitä, kumpaa lajia ihmiset ovat, nimittäin hyviä vai
pahoja, opetetaan ja eletään ilman toivoa saada kunniaa ja ilman kos-
ton halua."

Maailma yrittää viedä meiltä hyvän omantunnon. Ensiksikin
maailma yrittää saada meitä suoranaisiin lankeemuksiin, joissa tun-
tisimme menettäneemme hyvän omantunnon. Toinen tapa on kava-
lampi: maailma yrittää saada meidät pois Jumalan sanasta ja käskyis-
tä uskottelemalla meille, että on viisasta menetellä toisin.

Varoittaakseen meitä Vapahtaja kehottaa meitä olemaan viisaita,
mutta samalla viattomia. Hän haluaa sanoa meille: Älkää olko si-
nisilmäisiä maailman kanssa, vaan olkaa viisaita. Tietäkää, mihin
maailma yrittää teitä viedä. Maailma pyrkii tekemään viattomasta

syllisen peittääkseen omat vikansa. Olkaa varuillanne, "kavahtakaa ihmisiä".

Mutta ehkä kysyt: kuka on sitten niin viisas, että voisi tajuta kaikki maailman metkut? Viisautta meiltä kaikilta puuttuu. Sen tähden Vapahtaja antaa toisen varjelevan sanan: "olkaa viattomat". Kun pidämme kiinni Jumalan Sanasta emmekä antaudu juonitteluihin, riitoihin emmekä paheisiin, varjellumme.

Tätä Jeesuksen sanaa "olla älykkäitä kuin käärineet" on usein käytetty väärin. Sillä sanalla on pyritty puolustamaan joko laiminlyöntiä tai Jumalan Sanan vastaista toimintaa Herran seurakunnassa. Kumpaankaan se ei anna aiheutta, koska niin tehden menetetään viattomuus. Paavali antoi tämän todistuksen: "Sillä meidän kerskauksemme on tämä: meidän omantuntomme todistus siitä, että me maailmassa ja varsinkin teidän luonanne olemme vaeltaneet Jumalan pyhydessä ja puhtaudessa, emme lihallisessa viisaudessa, vaan Jumalan armossa" (2 Kor. 1:12). On ero lihallisella viisaudella ja sillä viisaudella, jota käyttäen viattomuus säilyy.

Sen tähden ahkeroikaamme pelolla ja vavistuksella sekä muistaakamme, että olemme Kristuksen kalliilla verellä lunastetut. Hänen verellään on meidän omatuntomme puhdistettu, ja Jumalan armolla saamme sen päivittäin puhdistaa. Kristus julistaa katuvalla synninpäästön ja antaa autuuden riemun.

84. OLETKO KUULLUT EPAFRAASTA?

Raamatussa mainitaan muutaman kerran mies nimeltä *Epafras*. Hänen nimensä ei sano monelle raamatunlukijalle paljoakaan. Hän on kuitenkin hyvin merkittävä uskonsankari, Jumalan mies, jonka elämänvaiheet kiehtovat ja puhuttelevat.

Epafras oli kotoisin vähäisestä Kolossan kaupungista. Sinne eivät olleet apostolien matkat osuneet, mutta Epafras oli Jumalan johdatuksesta päässyt kuulemaan apostoli Paavalia Efesoon. Palattuaan takaisin kotikaupunkiinsa Epafras alkoi tehdä lähetystyötä. Hän

saarnasi evankeliumia kaikille ihmisille. Pyhä Henki vaikutti saarnassa ja Kolossaan syntyi seurakunta. Siihen kuului kaikenlaista väkeä: vapaita ja orjia, juutalaisia, kreikkalaisia, barbaareja ja skyyttalaisia, miehiä ja naisia, vanhempia ja lapsia, työnantajia ja työntekijöitä, arvostettuja ja halveksittuja. Seurakunnan jäseniin kuului myös varakas Filemon, joka osoitti "rakkautta kaikkia kohtaan". Epafraas opetti evankeliumia tunnollisesti niin kuin hän oli sen oppinut.

Kun seurakunta oli vasta muutaman vuoden vanha, sitä alkoi uhata harhaopin vaara. Seurakunnan liepeillä oli sellaisia, jotka pitivät Epafraan oppia epätydyttävänä. He vaativat pidettäväksi sapatia ja muita juutalaisten päiviä, rukoilivat enkeleitä, pöyhkeilivät näyistään ja esiintyivät nöyristellen ja itselleen kannattajia haalien.

Epafraas oli seurakunnan pastori ja hän piti hyvän järjestyksen. Hän katsoi kuitenkin tarpeelliseksi hankkia apostolisen vahvistuksen oppilleen. Niin hän lähti tapaamaan Paavalia, joka oli silloin vankina Roomassa. Pitkä matka, suunnilleen yhtä pitkä kuin Helsingistä Sveitsiin, oli vaikea. Epafraas sairastui ja joutui Roomassa vangiksi. Mutta hän sai asiansa kuitenkin toimitetuksi.

Paavali kirjoitti seurakunnalle Kolossalaiskirjeen. Siinä hän sanoo: "Te kuulitte ja opitte tuntemaan Jumalan armon totuudessa, niin kuin te opitte sen Epafraalta, meidän rakkaalta kanssapalvelijaltamme, joka on uskollinen Kristuksen palvelija teidän hyväksenne." Kolossan pyhät olivat saaneet pyhässä kasteessa omaksensa itse Herran Kristuksen, jossa asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti. Omat teot ja jumalanpalvelukset eivät voineet siihen mitään lisätä. Kristuksessa "meillä on lunastus, syntien anteeksisaaminen". Pelastus on sula lahja. Kolossalaiset saivat kuulla itse apostoliilta, että heidän uskonsa oli oikea ja että heidän tuli vain pysyä siinä lujina.

Epafraan esimerkki osoittaa, kuinka tärkeä asia on evankeliumin puhtaus. Sen eteen kannattaa nähdä vaivaa. Hyvä lähetystyöntekijä ja sielujen kaitsija huolehtii siitä, että hän julistaa "Jumalan armon totuudessa".

85. KRISTITYN OLYMPIALAISET

Olympiakisoihin pääsevät vain parhaat urheilijat, ja vain voittaja saa kultamitalin. Myös kristittyjen olympialaisissa vain voittajat seppelöidään, mutta osanottajajoukko ei ole valioita, vaan rampoja ja raajarikkoisia, heikkoja ja voimattomia, ihmisiä ilman mahdollisuuksia. Heille Jumala on antanut oman voimansa, niin että he "juoksevat eivätkä näänny, vaeltavat eivätkä väsy". Se voima on syntien anteeksisääminen Jeesuksen nimessä ja veressä. Meitä heikkoja kehoitetaan rientämään Jumalan voimassa ja ottamaan esikuvaksemme voitokkaat urheilijat: "Ettekö tiedä, että jotka kilparadalla juoksevat, he tosin kaikki juoksevat, mutta yksi saa voittopalkinnon? Juoskaa niin kuin hän, että sen saavuttaisitte!" (1 Kor. 9:24).

Hengen olympialaisissa kehoitetaan jokaista kristittyä voittamaan. Meidän vastustajinamme eivät ole toiset uskovat, jotka uhkaisivat viedä meiltä voittopalkinnon. Jokaiselle uskovalle on varattu voittopalkinto. Vastustajamme on toisaalla, lähempänä. Se on meidän oma syntinen luontomme, joka tahtoo estää meitä uskomasta Jeesukseen. Paavali sanookin: "En taistele niin kuin ilmaan hosuen, vaan minä kuritan ruutuistani ja masennan sitä." Alkukielessä on tässä kuva nyrkkeilijästä, joka lyö itseään silmän alle ja alistaa ruumiinsa itselleen orjaksi. Todella, apostoli oli erinomainen nyrkkeilijä – hengellisessä mielessä. Hän ei päästänyt vanhaa ihmistään voitolle, vaan kukisti sen. Jumalan lain nyrkillä hän piti lihansa kurissa. Jumalan antama ruumis ei saanut palvella syntiä, vaan se oli Pyhän Hengen temppele. Apostolin täytyi näin ankarasti taistella syntiä vastaan, ettei itse joutuisi hyljättäväksi. Samoin meidän tulee tunnustaa itsemme niin suuriksi syntisiksi, ettei meidän "lihassamme asu mitään hyvää". Vanha ihminen ei tule hyväksi parantamalla. Sen täytyy päivittäin kuolla, ja uuden ihmisen nousta sijaan. Uskovan kilvoittelu on päivittäistä kasteessa vaeltamista.

Päämäärä kannustaa kilvoitteluun. "Mutta jokainen kilpailija noudattaa itsensä hillitsemistä kaikessa; he saadakse vain katoavaisen seppeleen, mutta me katoamattoman." Kristittyä odottaa iankaikkinen häiriintymätön elämä taivaassa. Se on omamme jo nyt Jee-

suksen ansion tähden uskon kautta. Nyt me kilvoittelemme pysyäksemme uskossa. Sen tähden haluamme luopua kaikesta, mikä haittaa juoksuamme, on se sitten väärää oppia tai vaelluksen syntiä, ja kilpailu sääntöjen mukaan. Lähde sinäkin näihin olympialaisiin kilpailijana. Katsomo on jo täysi kutsuvieraista, enkeleistä ja poisnuikkeista pyhistä.. Mutta radalla on tilaa eivätkä kultamitalit loppu.

86. RAAMATUSTA TAISTELLAAN

Viime aikoina on saanut julkisuutta se taistelu, jota uskon viholliset käyvät Raamattua vastaan. Taistelu on vanhaa perua. Vain miehet vaihtuvat.

Evankeliumista elävä kirkko on aina pitänyt Raamattua erehtymättömänä Jumalan sanana. Luterilaiset tunnustuskirjat puhuvat Raamatusta Pyhän Hengen kirjana ja Jumalan sanana. Luther sanoi Raamattua tarkoittaen: Jumala ei voi erehtyä. Tässä on taustana Raamatun puhe Jumalasta, joka ei valhettele (Hebr. 6:18; Tiit. 1:2). Jeesus sanoi: "Raamattu ei voi raueta tyhjiin" (Joh. 10:35).

Jumalan seurakunta on aina tajunnut, että Raamattua vastaan hyökkääminen on perustuksen kaivamista jalkojen alta. Sillä se seurakunta, jota eivät helvetin portit voita, on rakennettu "apostolien ja profeettojen perustukselle kulmakivenä itse Jeesus Kristus" (Ef. 2:20). Tietoiset kristityt ja sananpalvelijat eivät voi jättää kirkkoa suojattomaksi Raamatun arvostelijoiden hyökkäyksille. Samalla uskon miehet puolustavat Raamattua rakkauden pakottamina. Jos seurakunta antaa periksi Raamatun arvostelijoille, miten se voi johtaa järkeilijät totuuteen silloin, kun heidän etsikkoaikansa tulee? Ja kuinka ihmisiltä saisi antaa viedä uskon perustan? Ihmismielipiteitten myötäileminen on rakkaudettomuutta. Jeesus sanoo: "Jos joku rakastaa minua, niin hän pitää minun sanani, ja minun Isäni rakastaa häntä, ja me tulemme hänen tykönsä ja jäämme hänen tykönsä asumaan. Joka ei minua rakasta, se ei pidä minun sanojani; ja se sana, jonka te kuulette, ei ole minun, vaan Isän, joka on minut lähettänyt" (Joh. 14:23,24).

Synninalaisessa maailmassa nuhde ja rakkaus eivät sulje pois toisiaan. Jumalan lain täytyy saada täyttää tehtävänsä. Sen täytyy asettaa ihminen Jumalan eteen kurjana ja kadotettuna syntisenä. Vasta sitten evankeliumi kelpaa. Samoin on laita, jos joku vastustaa Raamattua. Hänen omat ajatuksensa hengellisistä asioista täytyy koonaan tuomita ja tehdä arvottomiksi, vasta sitten hän voi kuunnella Jumalan puhetta. Vanhaa ihmistä ei tule ymmärtää. Se täytyy upottaa päivittäisessä parannuksessa kasteen veteen ja sijaan tulee nousta uuden ihmisen. Raamattu sanoo: "Nuhtelevat heitä ankarasti, että tulisivat uskossa terveiksi eivätkä kiinnittäisi huomiotaan juutalaisiin taruihin eikä totuudesta pois kääntyvien ihmisten käskyihin" (Tiit. 1:13,14). Mutta Raamattu sanoo myös: "Kaikki, mikä ennen on kirjoitettu, on kirjoitettu meille opiksi, että meillä kärsivällisyyden ja Raamatun lohdutuksen kautta olisi toivo" (Room. 15:4).

87. HEIKOLLA JÄÄLLÄ

- Palaa takaisin. Jää on heikkoa.
- Älä pelottele. Ole hiljaa. Kyllä jää kestää.

Samassa jää peittää ja vajoaa.

Yllä oleva esimerkki havainnollistaa, miten ihminen usein suhtautuu uskonasioihin. Mutta kristinusko ei pelottele helvetillä. Se varoittaa siitä, ettei kukaan sinne joutuisi. "Jumala ei tahdo, että kukaan hukkuu, vaan että kaikki tulevat parannukseen" (2 Piet. 3:9). Silti moni kulkee kadotuksen tietä. "Se portti on avara ja tie laava, joka vie kadotukseen, ja monta on, jotka siitä sisälle menevät."

Aihetta on varoittaa. Sen moni tunnustaa omassatunnossaan. Ihminen haluaa paaduttaa tuntonsa ja kulkea omaa tietänsä, vaikka tulevaisuus on synkkä. Kääntyä hän ei halua, hukkumisesta hän ei halua kuulla. Varoitusta hän pitää pelotteluna ja rakkautta vihana. Saadakseen tuntonsa tyyntymään ihminen on valmis alentamaan itsensä eläimen tasolle kaavan mukaan: Siihen puu maatuu, mihin se kaatuu.

Sen mukaan ihmisellä ei olisi kuolematonta sielua, ei tilintekoa eikä tuomiota.

Jeesus sanoo: "Älkää peljätkö niitä, jotka tappavat ruumiin, mutta eivät voi tappaa sielua; vaan enemmän peljätkää häntä, joka voi sekä sielun että ruumiin hukuttaa helvettiin" (Matt. 10:28). Ja Herran apostoli sanoo: "Sillä kaikkien meidän pitää ilmestymän Kristuksen tuomioistuimen eteen, että kukin saisi sen mukaan, kuin hän ruumiissa ollessaan on tehnyt, joko hyvää tai pahaa" (2 Kor. 5:10).

Olemme kaikki ansainneet Jumalan vihan ja tuomion. Älkäämme ylvästelkö. Jumala on majesteetti! Nöyrytkäämme hänen väkevän kätensä alle. Jumala on armollinen syntisille Poikansa tähden. Jeesus on kantanut edestämme Jumalan vihan. Häneen uskoen saamme nyt kaikki syntimme aivan armosta anteeksi. "Jumala vanhurskauttaa jumalattoman." Hän lukee meidän hyväksemme Kristuksen sovituksen. Jokainen joka turvaa Jeesukseen pelastuu.

Jeesuksen nimeen turvaten ei kukaan joudu häpeään. Et sinäkään, jonka alla jää jo rusahtelee. Jeesus nostaa hukkuvan pelastuksen tielle. Jokainen, joka on sille tielle nostettu, iloitsee, että häntä kerran varoitettiin. Jeesuksen seurassa ei ole vihaisia, vaan kiitollisia ihmisiä. Älä sinäkään moiti kristittyjä pelottelusta, vaan kuuntele omaatuntoasi ja totea: jää ratisee. Tule heikoilta jäiltä Kristuksen luo. Hän on tie, totuus ja elämä. Sitä tietä ei voinut kuolemakaan katkaista. Tule, kun Pyhä Henki kutsuu ja vetää.

88. KÄÄNTYVÄTKÖ KAIKKI JUUTALAISET?

Apostoli Paavali sanoo: "Kaikki Israel on pelastuva" (Room. 11:26). Jotkut ovat kehittäneet näistä sanoista omalaatuisen opin. Sen mukaan koko luonnollinen Israel kerran kääntyisi ja sitten juutalaiset tekisivät innolla lähetystyötä. Paavali kuitenkin sanoo: "Israelia on osaksi kohdannut paatumus hamaan siihen asti, kunnes pakanain täysi luku on sisälle tullut" (Room. 11:25). Sen jälkeen on mahdotonta käännäyttää pakanoita, kun heidän täysi lukunsa on jo pelastunut. Silloin eivät enää juutalaisetkaan käänny, vaan silloin tulee maailman-

loppu. Oppi juutalaisten kansallisesta kääntymyksestä perustuu siihen, että Jeesuksen hengellisestä valtakunnasta on tehty maallinen. Jeesuksen valtakunta ei tule tänne maan päälle nähtävällä tavalla, vaan se on sydämissä oleva uskon valtakunta. Jeesuksen apostolit olivat niitä juutalaisia, jotka tekivät menestyksellisesti lähetystyötä pakanain keskuudessa. Heistä Vanha Testamentti ennustaa, eikä meillä ole enää odotettavissa uutta aikakautta. "Nyt on viimeinen aika", kirjoittaa Johannes.

Paavalin lausuma kaiken Israelin pelastumisesta on ymmärrettävä siinä yhteydessä, jossa hän sen esittää. Hän puhuu Israelin asemasta paljon Roomalaiskirjeessä, luvuissa 9 – 11. Niissä Paavali tuo esille, ettei lihallinen Israel ole sama kuin hengellinen Israel. Lihallinen Israel oli tosin saanut paljon Jumalalta: liitot, lain, profeetat ja jopa itse Jumalan Pojan, Messiaan. Mutta kun se paadutti sydämensä, se jäi Jumalan vihan alle. Tässä Raamattu ei kuitenkaan mennyt harhaan, sillä todellinen Israel oli se jäännös, joka uskoi. Paatumus ei koskenut kaikkea kansaa, ja näin on oleva kaikkina aikoina. Jotkut on välillä karsittu pois jalosta öljyvuusta epäuskonsa tähden, mutta kun he kääntyvät, heidät oksastetaan uudestaan. Epäuskossa ollessaan tällaiset ovat "evankeliumin kannalta vihollisia", mutta "valinnan kannalta rakastettuja". Kaikki Israel, joka on pelastuva, tarkoittaa koko hengellistä Israelia, "jäännöstä armon valinnan mukaan". Koko lihallinen Israel ei pelastu. Sillä asiaa ei ole ymmärrettävä niin, että Jumalan sana olisi mennyt harhaan, sillä "eivät kaikki ne, jotka ovat Israelista, ole silti Israel" (Room. 9:6), vaan "ne, jotka perustautuvat uskoon, ovat Aabrahamin lapsia" (Gal. 3:7).

89. KUULUISA HYVÄ TEKO

"Totisesti minä sanon teille: missä ikinä kaikessa maailmassa evankeliumia saarnataan, siellä sekin, minkä tämä teki, on mainittava hänen muistoksensa" (Mark. 14:9). Näin Jeesus lausui Betanian Mariasta, kun tämä oli voidellut hänet kalliilla nardus -voiteella ennen ristiinnaulitsemista.

Eräät eivät kuitenkaan nähneet mitään jaloa Marian teossa. He närkästyivät ja sanoivat keskenään: "Mitä varten tämä voiteen haaskaus? Olisihan voinut myydä tämän voiteen enempään kuin kolmeensataan denariin ja antaa ne köyhille." He nuhtelivat Mariaa. Mutta Jeesus puolusti häntä ja sanoi: "Antakaa hänen olla. Miksi pahoitatte hänen mieltään? Hän teki hyvän työn minulle. Köyhät teillä on aina keskuudessanne, ja milloin tahdotte, voitte tehdä heille hyvää, mutta minua ei teillä ole aina. Hän teki, minkä voi. Edeltäksin hän voiteli minun ruumiini hautaamista varten."

Mikä Marian teossa oli niin suuriarvoista, että se pitää kaikkialla mainita? Miksi toiset närkästyivät siihen? Löydämmekö mitään vertauskohtaa nykypäivän elämästä? Marian teon jalous oli siinä, että se lähti rakkaudesta ja kunnioituksesta Vapahtajaan. Mammona ei ollut tehnyt Mariasta orjaansa, vaan Maria osoittautuu sen valtiattareksi ja Herransa palvelijaksi. Maria ei etsi teollaan itselleen kunniaa eikä ihmisten arvostusta. Sellaiseen tekoon pystyy vain se, jolla on todellinen sydämen usko. Eräillä sitä ei ollut, ja siksi he närkästyivät. Heidän sydämensä oli kiinni rahassa. Eivät he köyhien tähden närkästyneet, vaan sen tähden, että Marian menettely ei antanut heille mahdollisuutta harjoittaa ahneutta ja nämä rahat menivät ohi heidän käsiensä. Jos he olisivat todella halunneet auttaa köyhiä, ei köyhistä olisi ollut puutetta ja he olisivat voineet käyttää siihen omia varojaan.

Tämmöisiä ihmisiä löytyy ajastamme. Vastustetaan evankeliumin julistukseen pantavia varoja, lähetystyöstä tehdään kehitysapua, moititaan kalliita kirkkoja. Tämä jälkimmäinen asia ei ole siinänsä väärin, koska niitä ei rakenneta vapaaehtoisin lahjoituksin, vaan verovaroin; mutta motiivit; ne Jumala tutkikoon!

Mutta mistä löydämme Betanian Marian nykyajasta? Niin harvinainen hän on, että tätä raamatunkohtaa pitää lukea kaikkialla missä evankeliumia saarnataan, että ihmiset saisivat oikean kuvan kristillisestä uhrimielestä ja pyyteettömästä rakkaudesta. Löydämme kyllä Mariankin, kunhan meillä on silmät nähdä. Hän on se kirkkomummo, jota moititaan milloin mistäkin, mutta joka Jumalan edessä on seurakunnan pylviäitä.

90. RAAMATUN KÄÄNTÄMISESTÄ

Raamattu on alun perin kirjoitettu hepreaksi (VT) ja kreikaksi (UT). Suomeksi Jumala ei antanut ilmoitustaan profetoille ja apostoleille. Siksi tarvitsemme käännöstä. Kielen muuttuminen synnyttää ajan oloon uusien käännösten tarpeen. On virkistävää saada lukea Jumalan sanaa selvälle nykykielelle käännettynä. Mutta uuden käännöksen tarvetta ei saa myöskään liioitella, ikään kuin edellinen, vuoden 1938 käännös olisi luoksepääsemätön. Se on selvää suomea. Jos on halua lukea, siitä saa selvän. Saavatpa eräät piirit selvän Raamatusta, joka perustuu yli kaksi sataa vuotta vanhaan kieliasuun, mitä laitosta he yhä käyttävät.

Yritys saattaa Uusi testamentti tai koko Raamattu hyvälle suomenkielelle on kaikin puolin kannatettava asia, kunhan käännöksiä ei valmisteta liian taajaan. Kunkin sukupolven on hyvä tottua tiettyyn sanamuotoon. Hyvä käännös voi lisätä Raamatun lukemista ja siten olla hyvä lähetystyöväline.

Kääntäjillä on suuri vastuu. Raamattu varoittaa rangaistuksen uhalla lisäämstä mitään sanoihinsa tai ottamasta niistä jotakin pois. Kääntäjän on oltava erittäin tarkka ja huolellinen. Käännöstyö ei ole helppoa, koska on äärimmäisen vaikeata ilmaista vain se ja juuri se, mitä alkukieli sanoo. Mutta vakaa pyrkimys kääntäjällä tulee siihen olla. Seurakunnan paimenien tulee opetuksessaan voida täsmentää käännöksen merkitystä tarvittaessa alkukielen nojalla. Siten he varjeltuvat Raamatun sanan typistämiseltä tai lisäämiseltä. Toisin sanoen, **käännöstä** ei saa koskaan esittää ehdottomana Jumalan ilmoituksena. Jumalan sana on etsittävä alkukielisistä käsikirjoituksista. Käännös on likiarvo. Toisaalta ei myöskään kääntämisen vaikeutta saa liikaa korostaa. Kyllä Raamattu on voitu ja yhä voidaan kääntää niin, että sen nojalla voi päästä selvään ymmärrykseen uskonasioista. Mutta varsinkin taisteltaessa opin asioista alkukieltä tarvitaan.

Viimeisin virallinen käännös (1992) on saanut usealta taholta voimakasta kritiikkiä. Kirjaa ei pidetä alkutekstin uskollisena käännöksenä, vaan sitä voidaan luonnehtia lähinnä kääntäjien tulkinnaksi. Tuskin kukaan valtionpäämies suostuisi tärkeän puheensa tämänkal-

taiseen kääntämiseen. Kyseinen käännösyrittäjä tarjoaa toisinaan valmiin tulkinnan, joka eräissä tärkeissä uskonkohdissa joka sulkee pois tauti ainakin tekee epäselväksi perinteisen kristillisen opin. Vuoden 1938 käännös on siinä suhteessa hyvä, että lukija voi siitä itse tutkia, mitä Raamatun käsitteet ja sanonnat tekstiyhteydessään tarkoittavat.

91. LUOVA SANA

Olemme tottuneet pitämään kykyä puhua eräänä niistä ominaisuuksista, jotka erottavat ihmisen eläimistä. Harvemmin lienemme johtuneet kuitenkaan ajattelemaan, että puhe on jotakin paljon korkeampaa. Tosin sana meidän suussamme on hyvinkin maallista, varsinkin jos ihminen ei muista, että hänen on tehtävä tili jokaisesta turhasta sanasta. Mutta alun perin sanan käyttö on jumalallinen ominaisuus. Jumala puhui jo ennen kuin ihmistä oli vielä edes olemassa. "Uskon kautta me ymmärrämme, että maailma on rakennettu Jumalan sanalla, niin että se, mikä nähdään, ei ole syntynyt näkyväisestä" (Hebr. 11:3). Jumaluuden toista persoonaa kutsutaan Sanaksi. Hänen kauttaan kaikki on luotu. Koko luomakunnan olemassaolo perustuu siihen, että sitä kannattaa Jumalan sana. Se on sekä luova mahti että ylläpitävä voima. Tämä voima sanalla on sekä luomakunnan piirissä että uskon alueella. Hengellisesti ihminen on luonnostaan synteihin-sä kuollut, ilman elämää. Jumala loi hänet omaksi kuvakseen, mutta lankeemuksen vuoksi ihmisestä puuttuu tämä kuva. Hän on jollakin tavoin vajaa. Hengellisessä mielessä häntä ei ole, vaikkei hän olema-tonkaan ole. Sillä hän on kyllä toimiva, mutta väärään suuntaan. Hän on Jumalan vihollinen. Jotta ihminen voisi päästä takaisin alkuun, Jumalan kuvan kaltaisuuteen ja siis täyteen ihmisyyteen, häneen täy-tyy luoda uudestaan hengellinen elämä. Sitä Raamattu nimittää uu-destisyntymiseksi ja vertaa Jumalan luomistekoihin (2 Kor. 4:6). Kun Jumala synnyttää ihmisessä uskon Jeesukseen sanan ja kasteen kautta, ihmisestä tulee uusi luomus. Sana on tämänkin luomisen vä-line.

Jeesus herätti Lasaruksen kuolleista huutamalla: "Lasarus, tule ulos!" Majesteettillisen sanan voimasta henki palasi Lasarukseseen ja hän sai voiman noudattaa Jeesuksen käskyä. Samoin synteihinsä kuollut ihminen virkoaa hengelliseen elämään, kun hänelle kirkastetaan Jeesuksen sijaissovitus ja sanotaan: "Usko Jeesukseen, niin sinä pelastut." Eräässä suhteessa ajallisen ja hengellisen luomisen välillä on kuitenkin eroa. Lasarus ei voinut vastustaa Jeesuksen sanaa. Hänen täytyi tulla ulos. Aivan samoin viimeisenä päivänä jokaisen täytyy tulla Tuomarin eteen, tahtoi tai ei. Mutta kun Jumala puhuu meille nyt sanassa ja sakramenteissa, ihminen voi häntä vastustaa, sillä vaikka ihmisellä ei ole hengellistä elämää, hänellä on kuitenkin toimeliaisuutta Jumalaa vastaan.

"Mihin ikinä minä säädän nimeni muiston, siinä minä tulen ja siunaan sinua", sanoo Herra. Tämän lupauksen mukaan sakramenteillakin on uutta luova voima, sillä niihin liittyy Jumalan sana.

92. JUMALAN SANA EI HÄVIÄ

Raamattu on kirjakokoelma. Mikään sen 66 kirjasta ei ole säilynyt alkuperäisenä kappaleena. Se ei kuitenkaan merkitse sitä, että Jumalan sana olisi hävinnyt. Alkuperäisiä käsikirjoituksia jäljennettiin ja luotettavista jäljennöksistä tehtiin uusia jäljennöksiä. Näitä jäljennöksiä kutsumme käsikirjoituksiksi. Niitä on säilynyt sekä Vanhan että Uuden testamentin kirjoista tuhansia. Vielä viime aikoinakin on löytynyt arvokkaita käsikirjoituksia ja uusiakin voidaan löytää. Käsikirjoituksissa on keskinäisiä eroja, mutta useimmiten ne ovat merkityksettömiä. Yleisesti myönnetään, etteivät erilaiset lukutavat tee yhtään Raamatun opinkohtaa epävarmaksi tai kiistanalaiseksi. Vertailemalla vanhimpia ja luotettavimpia käsikirjoituksia toisiinsa voidaan päätellä, miten teksti on alun perin kuulunut. Vastavaa määrää käsikirjoituksia ei ole säilynyt antiikin muista kirjoista. Raamatun käsikirjoitusten suuri lukumäärä ja keskinäinen yhtäpitävyys todistavat sen puolesta, että Raamatun teksti ei ole historian mullistuksissa muuttunut.

Eräät Uuden testamentin käsikirjoitukset ovat niin varhaiselta ajalta kuin 100-luvulta. Kokonainen Uuden testamentin kirjakoelma on 300-luvulta, vain runsas pari sataa vuotta alkuperäisten kirjoittamisen jälkeen. On mahdollista, että meille säilyneissä käsikirjoituksissa on sellaisia, jotka on jäljennetty suoraan alkuperäisistä.

Vanhimmat Vanhan testamentin käsikirjoitukset olivat 9. – 10. vuosisadalta jKr. aina Qumranin löytöihin saakka (1947 –), jotka toivat esiin käsikirjoituksia tuhat vuotta varhaisemmalta ajalta! Mikä merkittävää, nämä löydöt vahvistivat Vanhan testamentin tekstin säilyneen oikeana.

Jäljentäjät olivat huolellisia. Juutalaisten jäljentäjien tuli noudattaa seuraavia ohjeita: Jäljentäjä ei saa koskaan luottaa muistiinsa. Hänen tulee ennen kirjoittamista katsoa jokainen sana alkuperäiskappaleesta ja lausua se ääneen. Jokaisen kirjan väliin hänen täytyy jättää kolme tyhjää riviä. Viidennen mooseksenkirjan täytyy päättyä tarkalleen määrätyle riville. Jäljentäjän täytyy työskennellä täydessä juutalaisessa puvussa. Joka kerta, kun Jumalan nimi tulee kirjoitettavaksi, hänen täytyy pyhittää itsensä, pestä koko ruumiinsa sekä kynä ja kastaa se sitten niin syväälle musteeseen, että hän voi samalla kertoa jäljentää sekä Jumalan nimen edessä olevan sanan että itse nimen. Tätä korkeata nimeä jäljentäessään hänen hartautensa tulee olla niin suuri, ettei hän huomaisi kuningastakaan, jos tämä puhuttelisi häntä kirjoittamisen aikana. Jäljennös ei kelvannut, jos yksikin kirjain puuttui tai oli liikaa, jos proosa oli kirjoitettu runon tapaan tai runo proosan tapaan tai jos kaksi kirjainta kosketti toisiaan. Käsikirjoitus oli tarkistettava 30 päivän kuluessa.

Vaikka nämä ohjeet vaikuttavat meistä oudoilta, ne varjelivat huolimattomuudelta ja auttoivat tarkkojen, luotettavien jäljennösten syntymistä sekä estivät virheellisten jäljennösten säilymistä. Samalla eräät määräykset toimivat yksinkertaisina tarkistuskeinoina, ettei mitään ollut tullut liikaa tai jäänyt pois.

Jumalan sana ei ole todellakaan hävinnyt.

93. PYHÄ KOLMIYKSEYS

Jumala on ilmoittanut meille itsensä sanassaan. Kristityt palvoivat sen mukaan vain yhtä Jumalaa. "Ei ole mitään muuta Jumalaa kuin yksi" (1 Kor. 8:4). Hän on kolmiyhteinen Jumala: Isä, Poika ja Pyhä Henki. On vain yksi Jumalan nimi, ja se on "Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimi" (Matt. 28:19). Jumalan nimi ei ole sama kuin 'nimitys'; se on paljon enemmän! Kun Jeesus kastettiin, Isä puhui taivaasta ja Pyhä Henki laskeutui kyyhkysen muodossa Pojan päälle. Kukin persoona toimi erikseen, mutta silti ei ollut kolmea Jumalaa, vaan vain yksi.

Tällainen korkea totuus meidän tulee uskoa Raamatun nojalla. Jumala on niin paljon meidän käsityskykymme yläpuolella niin, ettemme me voi ymmärtää hänen olemustaan. Me voimme vain uskoa hänet siksi, mikä hän on. Jos järjellämme muovaamme itsellemme Jumalasta kuvan, joka sopii meidän ajatuksiimme, me itse asiassa alennamme Jumalan oman käsityskykymme tasolle.

Jumalan kolmiykseyttä on yritetty havainnollistaa. Sitä on verrattu kolmioon: Niin kuin yhdessä kolmiossa on kolme kulmaa, samoin jumaluudessa on kolme persoonaa. Ja samoin kuin kolmion kulmista ei tule kolmea kolmiota, ei jumaluuden kolme eri persoonakaan ole kolme eri Jumalaa. Tämä vertaus havainnollistaa meille asiaa jollakin tavalla. Jokainen jumaluuden persoona on täysi Jumala eikä vain jokin jumaluuden osa. Raamattu sanoo Kristuksesta, että hänessä asuu "jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti" (Kol. 2:9). Me emme voi havainnollisesti kuvata Jumalaa, sillä Jumala on ainutlaatuinen, tämän luomakuntansa yläpuolella oleva. Meidän täytyy jäädä siihen, mitä Raamattu hänestä sanoo. Sen vuoksi Raamattu kieltää meitä luomasta ajatuksillamme kuvaa Jumalasta.

Raamattu sanoo kutakin persoonaa Jumalaksi. Jeesuksesta sanotaan: "Hän on totinen (tosi) Jumala" (1 Joh. 5:20). Pyhästä Hengestä Pietari sanoi valehtelevälle Ananiaalle: "...miksi koetit pettää Pyhää Henkeä... Et ole valehdellut ihmisille, vaan Jumalalle" (Apt. 5:3,4). Lisäksi Raamattu omistaa kullekin persoonalle Jumalan ominaisuudet ja Jumalan teot. Jotkut ovat halunneet tehdä Pojasta ja Pyhästä

Hengestä jumaluudessa Isää alempia. Mutta miten heidän on käynyt? He ovat tehneet Pojasta ja Pyhästä Hengestä pikkujumalia ja langenneet siten monijumalisuuteen! Kolmiykseyden uskonkohta ei ole tarkoitettu järjellä reposteltavaksi, vaan nöyrästi Raamatun mukaan uskottavaksi.

94. VANHOILLE

Kaikki me vanhenemme, mutta emme kaikki samalla tavalla. Toisen voimat hiipuvat hiljaa, toinen saa kutsun iäisyyteen ollessaan vielä suhteellisen hyvissä sielun ja ruumiin voimissa. Vanheneminen usein pelottaa. Uskovakaan ei ole siitä vapaa. Kuolema pelottaa siksi, että se ei ole koskaan luonnollinen. Jumala ei luonut ihmistä kaotavaisuuteen, vaan "synnin palkka on kuolema". Ihmisen kuolema on mitä luonnottomin asia. Ja miten vaikeata onkaan lähestyä kuolemaa, kun omatunto syyttää.

Kristillisellä uskolla on lääke vanhenemista ja kuolemaa vastaan. Se on Herramme Jeesuksen Kristuksen armo. Jeesus on voittanut kuoleman omalla sijaiskuolemallaan. "Siinä ilmestyi meille Jumalan rakkaus, että Jumala lähetti ainokaisen Poikansa maailmaan, että me eläisimme hänen kauttansa" (1 Joh. 4:9). Ketä synnin palkka pelottaa, se saa panna turvansa Kristukseen ja elää uutta elämää. Joka uskoo Vapahtajaan, hän on uusi luomus. Ulkonaisesti tosin elämme kuoleman alla, mutta kuolema ei voi meitä niellä. Kristukseen uskovalle kuolema on portti iankaikkiseen elämään.

Voimien vähetessä ei jaksa enää lukea Jumalan sanaa niin kuin ennen. Aina ei voi nauttia edes Herran pyhää ehtoollista. Uskova vanhus voi olla siitä huolissaan. Mutta meidän ei pidä ajatella omia voimiamme, vaan luottaa Jumalan voimaan. Hän on jo pyhässä kasteessa ottanut meidät omiksansa. Sanansa kautta hän on pitänyt meitä kasteen liitossa tai palauttanut siihen, jos olemme ryöstäytyneet siitä pois. Syvällekin langennutta kutsutaan siihen. Ei Jumala hylkää meitä voimiemme puutteen vuoksi, vaan hän sanoo: "Teidän vanhuuteenne asti minä olen sama, hamaan harmaantumiseenne saakka mi-

nä kannan; niin minä olen tehnyt, ja vastedeskin minä nostan, minä kannan ja pelastan" (Jes. 46:4). Ei Jumalan armo lopu eikä hänen voimansa ehdy.

95. PIISPOJEN RAAMATTUTESIT

Kysymys Raamatun arvovallostasta on viime vuosina noussut usealta taholta julkisen keskustelun kohteeksi. Asian juuret ovat kuitenkin syvällä menneisyydessä. Nykyhetkestä voidaan vetää linjoja 1700-luvulle. Siltä ajalta alkoi Raamatun arvovallosta murentaminen uskonpuhdistuksen kirkkoissa. Myös piispojen julkaisemia raamattuteesejä on arvosteltava ei vain nykyhetkeä, vaan sitä laajempaa taustaa vasten.

Luther sanoi uskon varmuudella: Raamattu ei voi valehdella. Tätä hän ei sanonut vain sen pelastussanomasta, vaan myös historiallisista ja muista asioista.

Ajan kuluttua yliopistoissa alettiin opettaa teologian opiskelijoille toisin. Raamatun pelastussanomaa pidettiin vielä jollakin tavalla jumalallisena, mutta Raamatun muita tietoja katsottiin aiheelliseksi tarkistaa. Ihminen nosti itsensä Raamatun yläpuolelle ja sen seurauksena pelastussanomaa julistukseltakin katkesi terä.

Piispojen teesit tunnustavat toisaalta eräitä pelastushistorian suuria tapahtumia kuten Kristuksen neitseestä syntymisen ja ruumiillisen ylösnousemuksen. Mutta toisaalta ne valitettavasti rajoittavat Raamatun jumalallisuuden koskemaan vain pelastussanomaa eivätkä merkitse paluuta uskonpuhdistuksen uskoon. "Raamatun ilmoitusarvo ei vähene siitä, että tutkimus kaikkia mahdollisia tietolähteitä hyväksi käyttäen tarkistaa (!) myös Raamatun antamia historiallisia tietoja" (Teesistä 10) Aivan aiheellisesti voi kysyä: Eivätkö esim. neitseestäsyntyminen tai ylösnousemus ole historiallisia tietoja ja jos historiallisten tietojen tarkistaminen sallitaan, niin miksi kaikkea ei saisi asettaa tutkimuksen tarkistettavaksi? Toisin sanoen, jos Raamatun kanonisia kirjoja ei uskota erehtymättömäksi Jumalan sanaksi kaikissa asioissa ja sanoissa, ei ole perustetta uskoa toisiakaan koh-

tia. Tämän ovat nähneet ne, jotka ovat kieltäneet lähes koko Raamatun. Mutta heidän ratkaisunsa on väärä. Apostolin esimerkki on oikea: "Minä uskon kaiken" (Apt. 24:14).

96. AUTUUDEN ILO

Herra lähetti opetuslapsensa julistamaan hyvää, iloista sanomaa siitä, että ihmisten synnit oli sovitettu ja taivas oli avoin jokaiselle Kristuksen kautta. Tämä on kristillisen kirkon tehtävä nytkin. Se ei ole surusanoman välittäjä. Oikea evankeliumi synnyttää autuuden iloa niissä, jotka uskovat. Miten sydämen pohjasta jokainen uskova toivoisikaan maailman ymmärtävän kristillisen uskon todella hyväksi ja riemulliseksi asiaksi, johon kannattaa perehtyä ja joka on uskomi-
sen ja levittämisen arvoinen.

Maailma ei kuitenkaan koe evankeliumia sellaiseksi, vaan epäuskoinen ihminen näkee sen ennemminkin kaiken ilon loppuna, toiminnan kahleena ja omaatuntoa järkyttävänä taakkana. Mutta jos kuulut näihin, niin ajattele, miksi apostoleitten sanoma sai nimekseen evankeliumi (ilosanoma) ja miksi Paavali, epäuskoisen maailman taholta kovia kokenut mies, sanoi tekevänsä työtään kuitenkin "aina iloisena". Emmekö tarvitse juuri tällaista elämänvoimaa kaiken toivottomuuden ja epävarmuuden keskelle, jossa maailma elää? Mutta jos kerran evankeliumi on hyvä ja tavoiteltava elämänvoima, niin miksi moni ei etsi sitä, vaan päin vastoin pelkää ja jopa vihaa sitä? Sen tähden, että osoittaisi Raamatun sanan oikeaksi: "Maailma on pahan vallassa!" Pimeys ei etsi valoa, vaan valo tunkeutuu pimeyteen, "sillä jokainen, joka pahaa tekee, vihaa valkeutta eikä tule valkeuteen, ettei hänen tekojansa nuhdeltaisi".

Ihminen ei voi omasta voimastaan uskoa Jeesukseen eikä tulla hänen tykönsä. Kääntymys on Jumalan teko. Jumala pysäyttää sanallaan ihmisen ja ajaa hänet epätoivoon. Ihminen tajuaa itsensä syylliseksi kaikkivaltiaan Pyhyiden edessä ja huutaa: "Voi minua, minä hukun." Hänelle Jumala sanoo: "Et sinä huku, minä olen sinut lunastanut. Minä nostan sinut turvakalliolle. Älä pelkää, sinun syntisi ovat

anteeksi annetut Jeesuksen veressä." Epätoivon tilalle astuu iloinen autuuden varmuus: Jumala rakastaa minua, sillä hän on antanut minun edestäni oman Poikansa kuolemaan. "Vaikka olen syntinen, Jumala on armoinen."

97. VANHEMMILLE NUORISTA

Nuorten ja vanhempien välisestä kuilusta on paljon puhuttu. Tuskin kysymyksessä on aivan ylipääsemätön kuilu, vaan erilaiset asenteet voidaan selittää lapsuuden, koulutusohjan ja kokemuksen tai kokemattomuuden erilaista taustaa vasten.

Mitä jyrkemmät ovat muutokset näissä tai näiden kaltaisissa asioissa, sitä syvempänä "kuilu" koetaan. Pelkän erilaisuuden ei tarvitse johtaa konfliktiin. Sikäli kuin syvää kuilua eri sukupolvien välillä on, syitä on etsittävä syvemältä, mutta samalla sitä on tarkasteltava sitä taustaa vasten, jossa vanhemmat ja nuoret elävät.

Jumalan sanan mukaan vanhempien tulee kasvattaa lapsensa "Herran kurissa ja nuhteessa", opettaa heidät tottelemaan ja kunnioittamaan vanhempiaan, kasvattaa heidät tekemään työtä, olemaan ahkeria jne. Vanhempien tulee tehdä tämä kaikki siten, etteivät "kiihota heitä vihaan", siis rakkaudessa, opastaen ja neuvoen. Näin lapsi kasvaa Jumalan pelkoon ja kokee kodin turvalliseksi paikaksi.

Meiltä vanhemmilta kysytään: Olemmeko tehneet velvollisuuksiemme? Vai olemmeko olleet kasvatusasioissa uusien, kestäättömien aatteitten valtaamia, unohtaneet tarjota lapsillemme ajallisesti tärkeimmän, se on kodin, ja iankaikkisesti tärkeimmän, kasvatuksen Jumalan pelkoon? Ja jos olemme tätä tehneet, niin olemmeko tehneet sitä aralla tunnolla Jumalan edessä vai omahyväisyyden paisuttamina?

Kun tästä kirjoittaa, tuntuu kuin maailma repeäisi, eikä se kestäisi kuulla. Mutta älkää parjatko nuoria, jos olette jättäneet heidät heitteille, ilman perustaa ja oikeata elämän suuntaa.

Me kaikki käsitämme, että nykyajassa on paljon rikkinäisyyttä, voimattomuutta, tietämättömyyttä. On hajalla olevia koteja, yksinäisiä äitejä, toimeentulon vuoksi lapset on vietävä päivähoitoon ym. Vaikeuksia ei puutu. Mutta ne eivät saa estää ponnistelua lasten kristillisen kasvatuksen hyväksi. Olisi myös löydettävä apua vaikeuksiin joutuneiden auttamiseksi. Kodin ja nimenomaan kristillisen kodin merkitys on uudestaan tajuttava, muuten olemme tuhon omat.

Nuorissa on vikoja, jotka me näemme ja joista me emme pidä. Mutta meiltä he ovat luontonsa perineet. Kuitenkaan heidän vikojaan ei pidä toisaalta vähätellä eikä toisaalta suurennella. Puusta saadaan hyvä hedelmä jalostamalla. Lapsesta tulee kristitty kasteessa, ja hän säilyy uskovana opetuksen kautta. Nuoren ruumiillinen kehitys tapahtuu nopeasti, mutta henkinen kypsyys saavutetaan hitaasti iän mukana. Helposti edellytämme nuorilta enemmän kuin pitäisi tai sitten emme edellytä mitään. Molemmat ovat väärin. Nuoren tulee kasvaa vastuuseen Jumalan ja ihmisten edessä.

98. PAHAT LINNUT

Kolmivuotias pikkumies tuli toimistooni ja pyysi näyttämään pyhäkoulukuvia. Hän oli keväällä ollut hartaasti kuunnellen pyhäkoulussa isompien mukana. Annoin pojalle kuvan, joka esitti Jeesuksen vertausta kylväjästä (Luuk. 8:4–15).

– Mitä tässä kuvassa on? poika kysyi. – Jeesus kylvää siemeniä, vastasin.

– Mitä nuo linnut tekevät? poika kysyi näyttäen kuvaa.

– Ne ovat pahoja lintuja, jotka syövät Jeesuksen siemeniä.

Hetken kuluttua huomasin, että poika oli repinyt kuvan.

– Miksi revit sen? kysyin. – Otin nuo linnut pois.

Katsoin tarkemmin, mitä poika oli tehnyt. Hän oli repinyt huolella pois kuvan alaosan, missä oli lintuja, ja heittänyt sen lattialle. Kädessään hänellä oli yhä se osa kuvaa, jossa Jeesus kylvi siemeniä,

mutta jossa pahoja lintuja ei näkynyt. Kuva mukanaan poika lähti tyytyväisenä kotiin.

Yllä oleva tapaus kuvastaa lapsen esimerkillistä uskoa. Jeesus sanoo: "Joka ei ota vastaan Jumalan valtakuntaa niin kuin lapsi, se ei pääse sinne sisälle."

Poika oli kokenut Jeesuksen turvalliseksi. Hän halusi kuulla Jeesuksesta. Poika rakasti Jeesusta. Hän halusi ajaa pahat linnut pois, jotka söivät Jeesuksen siemeniä. Poika ei ollut oppinut konemaisesti, vaan Jeesuksella oli todellinen sija hänen sydämessään.

Pojan usko ilmeni harkintana ja tekona. Hän asettui hyvän ja tu-loksellisen toiminnan puolelle pahaa ja hajottavaa toimintaa vastaan. Kuva oli kaunis, mutta lintujen pahanteko särki idyllin pojan mieles-sä. Poika kaipasi rauhaa. Sen hän sai kuvaan kerrotulla tavalla.

Lapset tulevat usein uskon ja totuuden asioissa opettajiksi meille vanhemmille. Lasten ja imeväisten suusta Jumala on valmistanut its-selleen kiitoksen.

Kun lapsille opetetaan oikealla tavalla uskon asioita, he oppivat tuntemaan Jeesuksen omana Vapahtajanaan. Kun lapsen herkkä omatunto soimaa, evankeliumi löytää vastaanottavan sydämen. Mei-dän vanhempien tulee vain puhua heille siitä, miten Jeesus on meitä rakastanut. Pyhä Henki kyllä sitten tekee ihmeellisen työnsä lapsissa, ja jonakin päivänä me saamme siitä näytteen kuulemalla hämmästy-tävän totuuden lapsen suusta.

99. ENKELIT

Raamatussa puhutaan enkeleistä kolmessa merkityksessä.

Ensimmäinen ja tavanomaisin merkitys on näkymättömät hen-kiolennot, jotka Jumala on luonut. Näitä on pyhiä sekä syntiin lan-genneita.

Pyhät enkelit ylistävät Jumalaa. Jumala on lähettänyt heidät eri-tiisesti suojaamaan valittujaan. Enkelit ovat läsnä myös seurakunnan kokouksissa, ja kristittyjä kehoitetaan enkelien tähden toimimaan oi-

kein ja kunniallisesti sekä alistumaan Jumalan luomisjärjestyksiin. Enkelien olemassaoloa ei voida todistaa tieteen käyttämin menetelmin, sillä henkinä enkelit eivät ole tästä maailmasta. Eräät ihmeelliset varjeltumiset voivat toisille tarjota järkevän syyn uskoa enkelien olemassaoloon. Kristitty uskoo enkelien olemassaoloon Raamatun nojalla. Jos joku kieltää enkelien olemassaolon, tuskin hän uskoo Jeesuksen neitseestä syntymistä, sijaiskärsimystä, ylösnousemusta, taivaaseen astumista ja tulemistä tuomiolle, sillä kaikissa näissä tapahtumissa pyhät enkelit ovat mukana.

Kristityn maailmankuvaan kuuluvat myös pahat enkelit. "Sillä meillä ei ole taistelu verta ja lihaa vastaan, vaan... pahuuden henkiolentoja vastaan taivaan avaruuksissa." Taistelussa näkymättömiä voimia vastaan tarvitsemme hengelliset aseet, se on uskon, joka kohdistuu Kristukseen ja pitäytyy Jumalan sanaan.

Raamattu käyttää paikoin enkeli sanaa myös ihmisistä. Enkeli on suomeksi sanansaattaja, lähettäjä. Jeesuksen edelläkävijästä, Johannes Kastajasta, sanotaan: "Katso, minä lähetin enkelini sinun edelläsi" (Matt. 11:10). Apostoli Johannes kirjoitti Ilmestyskirjan lähetyskirjeet seurakuntien enkeleille. Taivaallisille enkeleille ei ollut tarpeellista kirjoittaa; kysymyksessä ovat seurakuntien sanantuoja eli opettajat.

Enkeli sanan kolmas merkitys esiintyy puhuttaessa Jumalan Pojasta "Herran enkelinä" (2 Moos. 3:1–15; 1 Moos. 48:15,16 jne.). Näissä kohdin enkeli ja Herra eli Jahve samaistetaan. "Tässä siis ilmaistaan kahdella nimityksellä, 'Jumala' ja 'enkeli', kahta eri persoonaa jumalallisen olemuksen kuitenkin ollessa yksi ja sama ja ilman mitään eroa. Herran enkeli on näet olemukseltaan iankaikkinen Jumala, muuten ei Jaakob häntä rukoilisi. Häntä sanotaan kuitenkin enkeliksi virkansa ja tehtävänsä tähden, joka hänellä Poikana on Isältä" (Luther). Jumala "lähetti Poikansa meidän syntiemme sovituksi." Se oli hänen virkansa.

100. KRISTITYN SOTA-ASU

Kristitty on sotilas. Raamattu sanoo: "Pukekaa ylpenne Jumalan koko sota-asu voidaksenne kestää perkeleen kavalat juonet. Sillä meillä ei ole taistelu verta ja lihaa vastaan, vaan... pahuuden henkiolentoja vastaan."

Kristityn taistelu on hengellistä, ja siksi hän tarvitsee hengelliset aseet ja hengelliset suojaruusteet.

Kristitty taistelee "kupeet totuuteen vyötettyinä". Vyö satoi itämailla puvun siten, että mies saattoi liikkua kompastumatta. Totuus estää harhaan menon. Se varjelee liittoutumasta vihollisiin. Voimme seistä pystyssä, kun emme huoju sinne tänne.

Pukuna kristityillä on vanhurskauden haarniska. Kun omanamme on Kristus uskon kautta, hän peittää syntisyytemme. Kristuksessa kelpaamme Jumalalle, eikä sielunvihollisella ole mitään voimaa eikä valtaa Kristusta vastaan. Kristus on siis se haarniska, johon meidän tulee pukeutua taistellaksemme voitollisesti.

Kristityn sotakenkinä on "alttius rauhan evankeliumille". Kristitty ei voi tehdä sovintoa pahan kanssa. Sen tähden hän on sotilas. Mutta kristityn varsinaisena tehtävänä on olla "rauhantekijä". Sitä varten me olemme saaneet evankeliumin. Se kertoo meille siitä rauhasta, jonka Kristus teki sovittamalla meidät Jumalan kanssa. Evankeliumissa rauhaton omatunto löytää levon. Kun Jumala on antanut meille syntimme anteeksi herättämällä Poikansa kuolleista, on alkanut uusi rauhan aikakausi. Se ei ole ajallista, vaan se on hengellistä. Se ei ole ulkonaisesti maailmassa, vaan se on sisäisesti niillä, jotka uskovat. Tätä rauhaa kristityt on lähetetty julistamaan.

Kilpenä kristityllä on usko. Siihen sammuvat kaikki pahan palavat nuolet. Kaikki syytökset ja kiusaukset kilpistyvät uskoon.

Kypäränä meillä on pelastus, joka koittaa viimeisenä päivänä. Tämä toivo antaa meille voimaa, ja me rohkenemme katsoa ylöspäin.

Asekin meille annetaan. Se on "Hengen miekka" eli Jumalan sana. Kristityn aseet eivät ole lihallisia.

Näillä aseilla ja näissä varusteissa on heikonkin turvallista taistella, sillä Jumala on antanut ne meille. Vaikka me olisimme kuinka keuhkoja tahansa, niin näillä varusteilla Jumala suojaa meitä. Ja vaikka olisimme miten voimattomia tahansa, Jumalan sanassa on Jumalan voima, ja se voima on täysin riippumaton meidän persoonastamme. Niin me voitamme Jumalan avulla.

101. KRISTINUSKON AINUTLAATUISUUS

Maailmassa on paljon uskontoja, mutta ne on helppo jakaa kahteen ryhmään.

Saksalais-brittiläinen tiedemies Max Müller lausui siitä kerran näin: "Saan sanoa, että olen 40 vuoden aikana täyttäessäni velvollisuuksiani sanskritin professorina Oxfordin yliopistossa uhrannut niin paljon aikaa idän pyhien kirjojen tutkimukseen kuin kuka muu tahansa maailmassa ja uskallan sanoa, että olen löytänyt kaikkien näiden ns. pyhien kirjojen perussävelen. Se ainoa perussävel, ainoa akordi, joka kaikessa ilmenee, on autuus teoista. Ne kaikki opettavat, että autuus täytyy ostaa.

Meidän oma Raamattumme, meidän pyhä kirjamme, joka sekin on idästä, on alusta loppuun tätä oppia vastaan. Tosin myös tässä idän pyhässä kirjassa vaaditaan hyviä tekoja, mutta ne ovat vain seurausta kiitollisesta sydäimestä, ne ovat ainoastaan kiitosuhri, uskomme hedelmiä, ne eivät ole milloinkaan Kristuksen tosi opetuslapsen lunnaat.

Älkäämme ummistako silmiämme tältä asialta, mikä on jaloa ja oikein, mutta antakaamme hindujen, buddhalaisten ja muhamettilaisten opettaa meille, että on vain yksi idän pyhä kirja, joka voi olla heidän lohdutuksensa sinä vakavana hetkenä, jolloin heidän aivan yksin täytyy siirtyä näkymättömään maailmaan. Vain tämä pyhä kirja sisältää sen oikean sanan, jonka kaikkien ihmisten, miesten, naisten ja lasten, eikä vain meidän kristittyjen, tulisi omaksua, nimittäin sanan, että Jeesus Kristus on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan."

Näin siis puhui tiedemies, joka tunsikin sekä Raamatun että useita muita 'pyhiä' kirjoja läpikotaisin.

Kristinusko on sanoma, joka kertoo Jumalan toimittamasta pelastuksesta. Kristinusko ei ole sanoma maksuun lankeavasta vekselistä, vaan se on ennemminkin verrattavissa sellaiseen vekseliin, joka on jo kuitattu maksetuksi meidän puolestamme. Meidät on lunastettu Kristuksen kalliilla verellä ja viattomalla kärsimisellä.

"Armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta – se on Jumalan lahja – ette tekojenne kautta, ettei kukaan kerskaisi" (Ef. 2:8,9).

Tässä suhteessa kristinusko on ainutlaatuinen, kun se tuo meille Jumalan armon lahjana ilman meidän edellytyksiämme. Tällaisena kristinusko teki levitessään muut uskonnot tarpeettomiksi ilman, että sen olisi tarvinnut todistella paremmuuttaan pakanauskontoihin verrattuna. Toisille Jumalan lahja kelpasi, toiset sen hykäisivät.

Armon halveksimisesta Raamattu varoittaa: "Kuinka me voimme päästä pakoon, jos emme välitä tuosta niin suuresta pelastuksesta." Kaikki on valmista pelastustamme varten. Kristuksen uhri on riittävä. "Meidän vielä ollessamme heikot, kuoli Kristus oikeaan aikaan jumalattomien edestä."

102. "KATSO IHMISTÄ!"

"Olen lopussa, en jaksa enää", voi joku parahtaa tuskaisena, kun elämän vyyhti on selvittämättömässä sotkussa. Se, mikä ennen tuotti nautintoa, on nyt johtanut epätoivoon ja surkeuteen. Toiset ihmiset eivät ymmärrä. He vain sanovat: 'Itsehän sen olet saanut aikaan.' Mutta tämä tuo lisää tuskaa, koska se on totta. Langenneen tuomitsee ympäristö ja oma sydän. Samalla ihminen tuntee olevansa Jumalan vihan alla. Ihminen ei voi paeta minnekään. Hän on yksin, mutta samalla Jumalan edessä syyllisenä. Psalmin sanat ovat kuvaavat: "Minun syntini on aina minun edessäni." "Minne minä voisin mennä, kussa ei sinun Henkesi olisi, minne paeta sinun kasvojesi edestä? Jos

minä taivaaseen nousisin, niin sinä olet siellä, jos minä tuonelaan vuoteeni tekisin, niin katso, sinä olet siellä." Tällaista ihmistä ajatellen voi lausua nuo sanat, jotka ovat tutut Jeesuksen kärsimyksestä: "Katso ihmistä!"

Jeesuksen kärsimys oli kuitenkin jossakin suhteessa toisenlaista. Hän tunsi kyllä sielussaan syvänä Jumalan vihan. Hänkin oli yksin: "Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit! " Mutta Jeesuksen kärsimyksen teki erilaiseksi se, ettei hän kärsinyt omien syntiensä tähden. Meidän syntimme oli luettu hänelle syyksi. Tästä johtui se, ettei hän voinut kadottaa luottamusta Isään. Turvallisena hän saattoi sanoa: "Isä, sinun käsiisi minä annan henkeni." Yhtä tyynenä hän saattoi lohduttaa ryöväriä ja katsoa kuoleman jälkeen paratiisiin autuaalliseen elämään. Jeesuksen kärsimys toi lohdutuksen ryövärille ja antaa rauhan nytkin jokaiselle ahdistuneelle, joka panee turvansa Jeesukseen. Jumalan Poika on kerran kärsinyt Jumalan vihan meidän kaikkien edestä. Hänessä on sillä ihmeellisellä tavalla ilmestynyt Jumalan iankaikkinen rakkaus.

Ahdistuneesta, loppuun ajetusta ihmisestä saatetaan sanoa säälihen: "Katso ihmistä!" Mutta se ei häntä auta. Raamattu sen sijaan osoittaa toivottomalle tämän sanoman: 'Ihminen, katso Jeesusta!' Sitä varten Jumalan Poika tuli maailmaan, että hän tekisi tyhjäksi perkeleen teot. Tehdyt synnit tosin pysyvät tehtyinä, ja me kannamme niiden ajallisia seurauksia. Mutta Jeesuksen hankkima anteeksiantamus korjaa tilanteen Jumalan edessä. Se antaa tunnolle rauhan. Se antaa meille myös halun ja voimaa tehdä vastedes oikein.

103. NÄKÖ

"Minä uskon, että Jumala on luonut minut ja kaikki olennot, antanut minulle ruumiin ja sielun, silmät, korvat ja kaikki jäsenet." Näin luterilainen kristitty tunnustaa uskunaan. Terveet aistit ovat suuri lahja, josta tuskin aina muistamme edes kiittää. Mutta jos sokea voisi nähdä, hän olisi siitä hyvin kiitollinen.

Hengellisesti me kaikki olemme luonnostamme sokeita perisyntien tähden. Luonnollisilla aisteillamme emme voi tajuta evankeliumia. "Mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut... sen Jumala on ilmoittanut meille Henkensä kautta" (1 Kor. 2:9,10).

Tarvitsemme Pyhän Hengen tunteaksemme pelastuksen. "Minä uskon, että minä oman järkeni voimasta en voi Herraani Jeesukseen Kristukseen uskoa eli hänen tykönsä tulla, vaan Pyhä Henki on kutsunut minut evankeliumilla."

Kerran Jeesus sanoi omavanhurskaille fariseuksille: "Tuomioksi minä olen tullut tähän maailmaan, että ne, jotka eivät näe, näkisivät, ja ne jotka näkevät, tulisivat sokeiksi." Silloin fariseukset kysyivät häneltä: "Olemmeko me sokeita?" Jeesus vastasi: "Jos te olisitte sokeat, ei teillä olisi syntiä; mutta nyt te sanotte: Me näemme, sen tähden teidän syntinne pysyy" (Joh. 9:39–41). Näkevä ja muutenkin terve ei tarvitse taluttajaa. Mutta kukaan ei tule iankaikkiseen elämään, ellei Jeesus häntä sinne vie.

Pyhä Henki lahjoittaa Kristukseen uskoville hengellisen näön. "Jokaisella, joka näkee Pojan ja uskoo häneen, on iankaikkinen elämä."

Jumalan Pojan näkeminen ei ole näyn näkemistä. Me näemme hänet hengellisin silmin Jumalan sanassa ja sakramenteissa silloin, kun uskomme häneen syntiemme sovittajana. Jumalan Pojan voi tällä tavoin nähdä vain se, jolla on synnin tunto. Ilman sitä ihmisellä ei ole sovituksen tarvetta ja puhe anteeksiantamuksesta on vain jotakin yleistä hymistystä hänelle. Ihminen ei tajua, että hänen pitäisi päästä Jumalan vihan alta.

Mutta Jumalan vihaa kokevassa sydämessä anteeksiantamuksen sanoma löytää oikean maaperän. Sellainen ihminen nostaa mielellään katseensa ristipuhun ja näkee, kuinka hänen syntinsä tulivat siellä sovitetuiksi. "Niin kuin Mooses ylensi käärmeen erämaassa, niin pitää Ihmisen Poika ylennettämän, että jokaisella, joka häneen uskoo, olisi iankaikkinen elämä." Muistakaamme olla siitä kiitolliset.

104. KUULO

Jumala on antanut meille korvat muun muassa sitä varten, että me halukkaasti ja ahkerasti kuuntelisimme puhdasta Jumalan sanaa. Vastoin Jumalan tahtoa monet kallistavat korvansa pahoille puheille ja sulkevat ne Jumalan sanalta. Jeesus sanoo: "Joka on Jumalasta, se kuulee Jumalan sanat. Sen tähden te ette kuule, koska ette ole Jumalasta" (Joh. 8:47). Moni hylkää jo pelkän ulkonaisen Jumalan sanan kuuntelemisen. Mutta noilla sanoilla Jeesus ei tarkoita vain sitä, vaan Jumalan sanan omaksumista ja uskomista.

Pyhä Henki uudestisyntyyttää ihmisen ulkonaisten armonvälineiden avulla. Niitä ovat evankeliumin sana ja kasteen sakramentti. Sama uskoa vahvistava voima on ehtoollisessa, joka on tarkoitettu uudestisyntyneille. Meidän ulkonaiset aistimme ovat Jumalan sanan kohteina. Ne eivät voi kuitenkaan ottaa vaarin evankeliumista ikään kuin niihin liittyisi jotakin sellaista kykyä, vaan uudestisyntyyttävä vaikutus ja voima on Jumalan sanassa. "Jokainen, joka on Isältä kuullut ja oppinut, tulee minun tyköni", sanoo Jeesus. Kääntymys ja oikea kyky kuulla Jumalan sanaa ei ole ihmisestä, vaan Jumalasta. "Usko tulee kuulemisesta, mutta kuuleminen Kristuksen sanan kautta" (Room. 10:17).

Jumalan sana käyttää aistihavaintoihin liittyviä kuvia uskoa kuvattessaan. Kuulo on näistä yksi. Erehtyisimme kuitenkin, jos väittäisimme, että Jumala vaikuttaa pelkästään kuulon kautta. Kun Raamattu puhuu Jumalan sanan kuulemisesta, se ei tarkoita yksinomaan sanan äänellistä kuulemistä. Kun rikas mies vaivan paikassa pyysi Aabrahamia lähettämään Lasaruksen varoittamaan elossa olevia veljiään, Aabraham torjui pyynnön sanomalla: "Heillä on Mooses ja profeetat, kuulkoot niitä." Rikas mies ei tajunnut asiaa, vaan väitti vastaan: "Ei, isä Aabraham; vaan jos joku kuolleista menisi heidän tykönsä, niin he tekisivät parannuksen." Mutta Aabraham sanoi hänelle: "Jos he eivät kuule Moosesta ja profeettoja, niin eivät he usko, vaikka joku kuolleistakin nousisi ylös" (Luuk. 16). Tässä kertomuksessa kuuleminen ei voi tarkoittaa äänellistä kuulemistä, koska Mooses ja profeetat olivat kuolleet ja Aabraham torjui juuri kuolleiden

lähettämisen. Mooses ja profeetat tarkoittavat kirjoitettua Jumalan sanaa. Siinä Pyhä Henki vaikuttaa ja sitä on kuultava. "Nämä ovat kirjoitetut, että te uskoisitte, että Jeesus on Kristus, Jumalan Poika, ja että teillä uskon kautta olisi elämä hänen nimessänsä." Saamme omistaa Jumalan armon suoraan Raamatusta sitä lukemalla. Mutta sen varjolla emme saa hylätä oikeata seurakuntayhteyttä.

105. MAKU

Raamattu vertaa pelastuksen omistamista maistamiseen. Hebrealaiskirjeen kirjoittaja puhuu niistä, jotka "ovat valistetut ja taivaallista lahjaa maistaneet ja Pyhästä Hengestä osallisiksi tulleet ja maistaneet Jumalan hyvää sanaa ja tulevan maailmanajan voimia" (6:4,5). Ruuan maun saa selville vain maistamalla. Jeesus sanoo: "Minä olen se elävä leipä, joka on tullut alas taivaasta. Jos joku syö tätä leipää, hän elää iankaikkisesti. Ja se leipä, jonka minä annan, on minun lihani, maailman elämän puolesta" (Joh. 6:51). Vain se voi tuntea Jeesuksen hyväksi elämän leiväksi, joka on maistanut. Toisin sanoen: vain se, joka uskoo Jeesuksessa syntinsä anteeksi, ymmärtää evankeliumin hyväksi sanomaksi. Muut ovat jääviä sitä arvostelemaan.

Raamattu varoittaa erityisesti niitä, jotka ovat tulleet Jumalan sanan hyvyyden tuntemaan, etteivät sitä tahallaan hylkäisi. Jos joku huolimatta Pyhän Hengen vakuutuksesta hylkää pelastuksensa ja pilkkaa armon Henkeä, häntä ei voida enää uudistaa totuuden tuntoon. Synti Pyhää Henkeä vastaan on pelottava synti. Usein kuitenkin sellaiset pelkäävät sen tehneensä, jotka eivät ole sitä tehneet. Jos joku on sen tähden ahdistunut, niin olkoon levollisella mielellä ja palatkoon tuhlaajapojan tavoin Isän tykö. Ne, jotka ovat tehneet synnin Pyhää Henkeä vastaan, eivät ole siitä ahdistuneita. He ovat työntäneet luotansa kertakaikkisesti pois Pyhän Hengen, niin ettei hän vaikuta heissä synnintuntoa eikä pelastuksen tarvetta.

Jos olemme maistaneet Jumalan hyvää sanaa, niin pysykäämme edelleen Jumalan ruokapöydässä. "Halatkaa niin kuin vastasyntyneet

lapset sanan väärentämätöntä maitoa, että te sen kautta kasvaisitte pelastukseen, jos olette maistaneet, että Herra on hyvä" (1 Piet. 2:2,3). Tämän pöydän ääreltä kiusaaja haluaisi viedä meidät tämän maailman kemuihin. Kiusaaja tarjoaa lyhytaikaista nautintoa ja lumoa sillä lyhytnäköisen, kiittämättömän ihmisen. Se ruoka on myrkkyä, joka tuottaa kuoleman. Mutta Jeesus sanoo omasta leivästään: "Jos joku syö tätä leipää, hän elää iankaikkisesti."

Eesau myi esikoisoikeutensa hernerokasta. Juudas kavalsi Vapahtajansa kolmestakymmenestä hopearahasta. Rahasta myy moni sielunsa autuuden. Häikäilemättömimmät käyttävät Jeesuksen asiaa hyväksensä tehdäksensä sillä rahaa. Näille nautiskelijoille Raamattu sanoo: "Sinä mieletön, tänä yönä sinun sielusi vaaditaan sinulta pois; kenelle sitten joutuu se, minkä olet hankkinut." Älä sinäkään mittaa elämän leivän arvoa rahalla, vaan maista, kuinka hyvä on Herra.

106. EVANKELIUMI TUOKSUU ELÄMÄLLE

Kesään puhkeava luonto on raikas ja miellyttävä. Siinä on elämän ja toivon henki. Raamattu vertaa kristillistä uskoa tällaiseen "elämän tuoksuun" (2 Kor. 2:16), jota levittämään Jeesus lähetti opeustulapsensa.

Synti toi maailmaan, jäseniimme ja sieluumme, kalman hajun. Mutta Vapahtaja kantoi syntimme ja sovitti meidät Jumalan kanssa. Nyt jokainen, joka uskoo häneen, saa synnit anteeksi hänen nimesään. Tämä on iankaikkisen elämän suloista tuoksua, joka lähtee evankeliumista. Se tuo kesän talven keskelle.

Kaikilla ihmisillä ei ole tarvetta saada syntejensä Jumalalta anteeksi. He arvelevat selviävänsä muutenkin. Jumalan sana sulkee heidät lain alle. Sen, joka haluaa pelastua lain tietä, on laki täytettävä. "Joka ne täyttää, on niistä elävä" (Gal. 3:12). Tässä ei riitä yhteiskunnallisesti hyvä ja kunniallinen elämä vaan sydämen täytyy olla pelkkää rakkautta Jumalaa ja lähimmäistä kohtaan. Se on jokaiselle ihmiselle mahdotonta. Niinpä jokainen, joka hylkää Jumalan

armon, jää lain tuomittavaksi. Sen tuomio on kuolema. "Kirjain kuolletta", sanoo Paavali lain virasta.

Sen tähden lain alaiset kokevat Jumalan sanan kuoleman hajuksi. He syyttävät kristittyjä tuomitsemisesta eivätkä havaitse, että he itse tuomitsevat itsensä, kun hylkäävät armahduksensa.

Paavali sai kokea monenlaista julistaessaan evankeliumia. Hän sai nähdä, kuinka pakanat evankeliumin kuullessansa "iloitsivat ja ylistivät Herran sanaa ja uskoivat, kaikki, jotka olivat säädetyt iankaikkiseen elämään" (Apt. 13:48). Mutta hän sai myös kokea, kuinka toiset paatuivat ja herjasivat. Se ei häntä silti lannistanut, vaan hän ymmärsi saamansa vastustuksen kuuluvan virkansa ristinalaisuuteen. Ihmetellen hän kiitti Jumalaa: "Mutta kiitos olkoon Jumalan, joka aina kuljettaa meitä voittosaatossa Kristuksessa ja meidän kauttamme joka paikassa tuo ilmi hänen tuntemisensa tuoksun! Sillä me olemme Kristuksen tuoksu Jumalalle sekä pelastuvien että kadotukseen joutuvien joukossa; näille tosin kuoleman haju kuolemaksi, mutta noille elämän tuoksu elämäksi. Ja kuka on tällaiseen kelvollinen?" (2 Kor, 2:14–16).

Kulje sinäkin Kristuksen voittosaatossa. Hengitä elämän raikasta, virkistävää tuoksua ja nauti täysin siemauksin Jumalan lapsen suuresta autuudesta Kristuksessa.

107. PALKKAPAIMENET JA LAMPAANKORVA

Raamattu kuvaa Jeesuksen Ylipaimeneksi ja häneen uskovat hänen lampaikseen. Tämä on kaunis vertauskuva. Hyvä Paimen pitää huolta lampaistaan ja rakastaa niitä. Lampaat taas seuraavat paimenta, tarvitsevat häntä ja osaavat erottaa oman paimenen äänen vieraista. Tähän vertaukseen liittyvää Jumalan sanan opetusta tulisi nykyaikana ahkerasti teroittaa, sillä aivan päinvastainen toiminta on yleistä. Paimenet ovat palkkapaimenten kaltaisia, joille oma toimeentulo ja turvalliset päivät merkitsevät enemmän kuin lampaiden kohtalo. Vie-

raasta äänestä eli väärästä opista ei varoteta, vaan kehoitetaan olemaan uskollisia kaikille paimenille, opettivat he sitten mitä hyvänsä.

Jeesus sanoo: "Minun lampaani kuulevat minun ääntäni, ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua" (Joh. 10:27). Jeesuksen lammas kuuntelee tarkasti korvallaan, onko ääni Vapahtajan vai jonkun muun. Jos ihmiselle on samantekevää, mitä puhutaan, kunhan vain jotakin puhutaan tai pidetään kaunis puhe, niin hän ei ole Jeesuksen lammas. Jos ihmisellä on sen sijaan halu kuulla Jumalan lakia tullakseen syntinsä tuntemaan sekä samalla tarve saada kuulla evankeliumia voidaksensa uskoa syntinsä anteeksiannetuiksi, hänellä on Jeesuksen lampaan tuntomerkki. Oikea kristitty kaipaa myös sellaista opetusta, josta hän saa elämän ohjetta. Mutta entä sitten, jos opetetaan jotakin Jumalan sanan vastaisesti? Sen tulisi olla lampaalle kuin suden ulvonta, joka pelottaa hänet kiireesti pois.

Lammas ei luota paimeneen näön perusteella. Lammasturkki ei petä. Ääni ratkaisee. Julistuksen tulee olla sopusoinnussa Jumalan sanan kanssa. Joka opettaa vastoin Jumalan sanaa, on väärä paimen. "Mutta vierasta lampaat eivät seuraa, vaan pakenevat häntä, koska eivät tunne vierasten ääntä." Jumalan lapsilla on pyhänä velvollisuutena arvostella, onko heidän kuulemansa opetus Jumalan sanan mukaista vai ei. Jos on, heidän tulee sitä seurata. Jos ei, heidän tulee paeta sinne, missä Jeesuksen ääni kuuluu.

Jotkut ovat joskus neuvoneet toisinopettavia eroamaan virasta, mutta tällaista neuvoa kukaan ei ole noudattanut. Miksi ei? Niin, onko kukaan kuullut, että susi omasta aloitteestaan jättäisi lammaskataraan? Sitä ei tapahdu. Vaan lammasten on paettava sutta ja oikeiden paimenten on pidettävä pedot loitolla.

Oikean opetuksen merkitystä ei moni ymmärrä. Korva on turtunut. Mutta Jeesuksen lammas kiintyy vanhetessaan yhä enemmän ja enemmän hyvän Paimenensa ääneen.

JUHLA- JA PYHÄPÄIVIEN AIHEITA

108. MITÄ HOOSIANNA TARKOITTAÄ

ADVENTTINA

"Hoosianna, siunattu olkoon Hän, joka tulee Herran nimeen! Siunattu olkoon isämme Daavidin valtakunta, joka tulee! Hoosianna korkeuksissa!" (Mark. 11:9,10).

Adventti aloittaa uuden kirkkovuoden. Silloin lauletaan Hoosiannaa. Yllä on Raamatun sana, johon hymni perustuu. Hoosianna on ylistystä, mutta samalla se on nöyrää palvovaa rukousta. Mitä siinä rukoilemme?

Hoosianna tarkoittaa: auta, pelasta, anna menestys ja siunaus. Luther selittää sitä näin: "Anna onnea ja menestystä tälle Daavidin Pojalle hänen perustaessansa uuden valtakuntansa. Anna hänen saapua siihen Jumalan nimessä, niin että siitä tulisi siunattu ja että se vaurastuisi." Kun kansa lauloi Jeesukselle Hoosiannaa, se rukoili siunausta ja menestystä sekä hänelle että hänen valtakunnalleen.

Kansassa oli suuri osa niitä, jotka eivät tajunneet rukouksen todellista merkitystä. He olivat pian valmiita huutamaan: "Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse!" Osa kansasta odotti maallista vapauttajakuningasta. Heidän rukouksensa ei toteutunut. Mutta niiden rukous toteutui, jotka rukoilivat menestystä Vapahtajalle ja hänen armonvaltakunnalleen. Kristus nimittäin sovitti meidän syntimme ja hankki siten meille armon.

Mutta mitä me sitten rukoilemme, kun laulamme Hoosiannaa? Onko se meille vain juhlavuutta ja tunnelmaa ilman todellista sisältöä. Jos on, meille sanotaan: "Vie pois virtesi pauhu." Hymniin liitetty palava rukous, jonka toteutumisesta Jumala saa kiitoksen ja kunnian. Siinä rukoillaan menestystä Kristukselle ja hänen armon valtakunnallensa täällä maailmassa. Hän on jo perustanut valtakuntansa lunastamalla meidät kadotetut ja tuomitut ihmiset ja vapahtamalla

meidät kaikista synneistä, kuolemasta ja kiusaajan vallasta pyhällä kalliilla verellään ja viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan, että me olisimme hänen omiaan ja eläisimme hänen valtakunnassaan. Emme siis rukoile, että Kristus tulisi meitä lunastamaan. Sen hän on jo tehnyt. Vaan me rukoilemme, että tämä valtakunta tulisi ihmisten sydämiin. Rukoilemme, että uskovat kestäisivät uskossa ja että yhä uusia ja uusia kääntyisi maailmasta Jeesuksen tykö.

Kristuksen valtakunta leviää vain evankeliumin välityksellä. Kun laulamme Hoosiannaa, rukoilemme menestystä evankeliumille, rohkeutta kristityille tunnustaa Kristuksen oppia ja opinmukaisessa, luottavassa sanassa pysyviä julistajia. On kysymys myös meistä itsestämme. Rukoilemme, että juuri me itse toimisimme Kristuksen valtakunnan puolesta.

Hoosianna Daavidin Pojalle! Ihana, tarpeellinen rukous, mutta myös velvoittava.

109. ADVENTTI

Adventti merkitsee tulemista. Jeesus on se, joka oli ja joka on ja joka tuleva on. Kristikansa muistelee adventtiaikana sitä, miten Jeesus tulee.

Jeesus on jo kerran tullut. Jumalan Poika syntyi ihmiseksi ja sovitettiin meidän syntimme. Tätä Kristuksen ensimmäistä tulemusta juhlimme erityisesti jouluna. Vaikka joulua vietetään seurakunnan jumalanpalveluksessa ja perheen parissa, on lisäksi nähty hyväksi pitää seurakunnassa ohjelmallinen yhteinen joulujuhla adventtiaikana. Sitä voimme laulaa vanhoja tuttuja joululauluja ja tarjoutuu tilaisuus keskusteluun toisten uskovien kanssa. Joulun sanoma palautuu mieleemme ja viritymme oikealla tavalla varsinaiseen suureen juhlapäivään. Joulukiireiden keskellä kertautuu ajatuksissamme sana: "Teille on syntynyt Vapahtaja." Se synnyttää iloa ja auttaa meitä kärsivällisesti ja rakkaudessa kantamaan sitä taakkaa, mitä juhlan valmistelu monelle tuo.

Jeesus tulee jatkuvasti luoksemme. Se tapahtuu evankeliumin ja sakramenttien kautta, joihin usko pitäytyy. Adventti alkaa uuden kirkkovuoden. Samalla se on kehoitus käyttämään jatkuvasti sanaa ja sakramenteja. Sillä niissä meillä on Kristus. Sana ja sakramentit tulevat suureen arvoon, kun ymmärrämme, että niissä on läsnä Herra Kristus, Jumalan Poika, joka on vuodattanut pyhän verensä meidän edestämme. Jos hyljeksimme Jumalan sanan mukaista saarnaa ja kristittyjen yhteistä jumalanpalvelusta, sanomme itse asiassa Jeesukselle: 'Älä tule tyköni! En minä sinusta välitä.' Tietenkään kristityn ei tule kuulla mitä tahansa julistusta. Hänen tulee kuunnella lampaankorvallaan, missä on Kristuksen ääni, ja seurata sitä. Hänen tulee tutkia julistusta Raamatun mukaan.

Kerran Jeesus tulee kaikille ihmisille yhtä aikaa nähtävällä tavalla. Se hetki on meiltä salattu. Silloin Kristus pitää tuomion. Ne, jotka ovat täällä ajassa panneet turvansa Kristuksen vereen, pelastuvat iankaikkisesta vihasta. Ne, jotka eivät ole häneen uskoneet, tuomiotaan katoitukseen. Nyt on meillä armonaika. Valmistautukaamme ottamaan kuningasten Kuningas vastaan. Sen tähden valvokaamme ja rukoilkaamme.

*Suo meidän aina valvoa,
Vahvista uskoamme,
Suo Henkes meitä rohkaista,
Kun saavut Auttajamme.
Kun sydänyössä huuto tuo
Soi pauhaten kuin vetten vuo:
"Jo Ylkä häihin saapuu."*

(VK 1938 nro 11:3).

110. MUISTATKO VIELÄ?

JOULUAATTONA

Varhaisesta lapsuudestani muistan erään tapahtuman jouluaattona. Jostakin syystä olin käymässä naapurissa, jossa juuri käytiin joulupöytään. Emäntä ehdotti, että tavan mukaan laulettaisiin jouluvirsi. Vävy hylkäsi ehdotuksen "mitä turhia" –tyyliin. Niin virsi jäi laulamatta. Samalla vävy muisti maksaa osuutensa joulun laitton kustannuksista reilun puoleisesti. Tuo koti koki historiallisen murroksen. Silloin katkesi ehkä jopa vuosisatainen perinne. Sama on eletty monessa kodissa sitä ennen ja sen jälkeen. Joulun lapsella ei ole asiaa syntymäpäivilleen. Hänen luomansa ajalliset lahjat kyllä kelpaavat. Mutta niistäkin ihminen ottaa kunnian itselleen eikä kiitä niistä Jumalaa.

Moni muistaa vielä jouluvirren, mutta sanoo: "laulaa, laulaa en voi." Kun sydän on kiinni maailmassa, se ei voi ajatella enkelin ilmoitusta. "Enkeli taivaan" herkistäisi mieltä liiaksi ja paljastaisi riskitiriidan. Niin moni torjuu joulun sanoman, paaduttaa sydämensä ja jatkaa kulkuaan kadotuksen tiellä.

Joulu ilman Jeesusta alkaa pian olla jo perinne sekin. Tyhjiys täyttää ihmisten sydämet. Ilman syntisten Vapahtajaa moni tuntee elämänsä sisällöttömäksi, päämäärättömäksi ja toivottomaksi. Mutta miksi kulkisit tuhoa kohti? Jeesus on tullut, että sinulla olisi elämä ja yltäkyllin. Meitä varten hän on. Juuri sinua varten. "Lapsi on meille syntynyt, Poika on *meille* annettu." "Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä." "Hänessä meillä on lunastus, syntien anteeksisaaminen hänen armonsa rikkauden mukaan." Tällaisen lahjan Jumala on antanut meille.

Palatkaamme vielä jouluvirteen. Mitä jos sittenkin laulaisimme sen? Antaisimme sen sanojen puhutella meitä ja havaitsisimme, kuinka suuren joululahjan olemme saaneet. Vaikka entisyytesi puhuisikin sinua vastaan, niin Kristus puhuu puolestasi. Älä sano: "Laulaa en voi", vaan: "Laulan sittenkin."

*Enkeli taivaan lausui näin:
Miks hämmästyitte säikähtäin?
Mä suuren ilon ilmoitan
Maan kansoille nyt tulevan.
Herramme Kristus teille nyt
On tänään tänne syntynyt.
Ja tää on teille merkiksi:
Seimessä lapsi makaapi.*

VK 1938 nro 21

111. UUSPAKANAN JOULU

JOULUNA

Eräs sanomalehti pyysi lukijoitaan kirjoittamaan, minkälaiseksi he kokivat Jumalan. Lukijoiden mielipiteet olivat järkyttäviä. Niissä oli havaittavissa kaksi hyvin yleistä uuspakanallista piirrettä. Useimmat lukijat katselivat Jumalaa tykkänään omista ajatuksistaan käsin. He olivat jo niin etäällä kristinuskosta, ettei heillä ollut tarvetta perustella kantaansa Raamatulla. He halusivat muovata omalla järjellään itselleen mieluisen Jumalan. Niinpä sitten toisena piirteenä oli se, että he pyrkivät torjumaan ihmisen vastuun Jumalan edessä. Heidän mielestään ihminen ei olisi teoistaan tilivelvollinen Jumalalle eikä Jumala puolestaan rankaisisi ihmistä. Ei siis voitaisi puhua Jumalan vihasta eikä tuomiosta, ja jos ihminen tunnustaisi jonkin Jumalan, olisi tämä pelkkä rakkaus. Tähän rakkauteen he eivät yhdistäneet Kristusta eivätkä sovitusta.

Paluu pakanuuteen on tavattoman pitkällä. Ihmistä johtaa siihen paha omatunto, josta hän pyrkii eroon omatekoisella uskonnolla: Kun Jumala on pelkkä rakkaus, silloin ei ole mitään hätää, saa elää niin kuin haluaa, ajatellaan. Tämän uskomuksensa varassa uuspakana kohtaa elämän ja kuoleman ja luulee voivansa astua kaikkivaltiaan Jumalan eteen.

Joulu tulee. Se tulee myös uuspakanoiden keskelle, ja he viettävät sitä ulkonaisesti ja nauttivat siitä. Heidän sydämessään ei ole kuitenkaan sijaa sille Jeesukselle, joka syntyi maailmaan sitä varten, että hän ottaisi pois maailman synnin. Uuspakanan itsevarma asenne on hämmästyttävä, koska se sotii jokaisessa ihmisessä olevaa omaatuntoa vastaan, puhumattakaan Jumalan ilmoituksesta, Raamatusta, jonka kanssa useat ovat tulleet tavalla tai toisella tekemisiin ja joka vaikuttaa jumalallisella voimalla lukijaansa. Mutta synti peittää ihmisen silmät, niin ettei hän näe. Rahanhimo muovaa periaatteet joustaviksi. Aistihimo ei tunne uskollisuutta eikä viinanhimo näe puolison ja lasten kärsimystä. Vallanhimo katkoo rakkaimpiakin siteitä ja voi johtaa peruuttamattomiin tekoihin. Kunnianhimo panee etsimään maailman ehdoin sen kunniaa. Mutta joulua tulee viettää – palvelen näitä himoja ja paaduttaen omantunnon viimeisiäkin heikkoja varoituksia! Voi maailmaa sen paatumuksen tähden!

Nykyihminen ei tunne tarvitsevansa sovitusta eikä Raamatun Jeesus -lasta. Omassa viisaudessaan hän kulkee kadotusta kohti. Kunpa hänen silmänsä aukenisi, ennen kuin se on jo liian myöhäistä, ja hän tulisi tuntemaan, mitä se rakkaus on, josta joulu-evankeliumi meille kertoo. Herra sanoo: "Ei ole minulle mieleen jumalattoman kuolema, vaan se, että jumalaton kääntyy tieltänsä ja elää" (Hes. 33:11).

112. JOULUKUUSI PUHUU LAPSILLE

Olen joulupuu. Lapsia on kerääntynyt ympärilleni. Heidän sie-lukkaat silmänsä katselevat minua täynnä malttamattonta odotusta ja iloista jännitystä. Katselen teitä ja haluaisin aivan kuin kahmaista teidät oksillani ja rutistaa runkoani vasten. Niin nautin teidän ilostanne. Kuulkaahan, lapset, minä haluaisin puhua teille jotakin. Olkaa vain hiiren hiljaa, ja minä kuiskaankorviinne ihmeellisiä asioita.

Kasvoin metsässä. Kukaan ei huomannut minua, kunnes eräs mies sahasi minut poikki, heitti auton lavalle, ajoi kaupunkiin ja myi minut teille. Kummastelin: 'Miksi minun täytyi jättää oma rakas met-

säni ja tulla tänne?' Mutta Luojanani sanoi minulle: 'Sinun pitää todistaa minusta siinä kodissa, johon menet.' Kysyin: 'Mitä minä todistaisin? Enhän osaa puhua ihmisten tavalla.' Luojanani vastasi: 'Älä estele. Lähde hyvillä mielin. Kun lapset sekä äiti ja isä katselevat sinua, sinä alat elää heidän mielikuvituksessaan ja sinä ikään kuin puhut heille.'

Lapset, katsokaa, kuinka vihreä olen. Vihreä on elämän väri. Minä olen elämän puu. Minä kuvaan Jumalan Poikaa, Jeesusta, joka on tuonut meille iankaikkisen elämän. Niin kuin minä jätin oman metsäni, niin hänkin jätti taivaan ja tuli ihmiseksi. Niin kuin minut sahattiin poikki ja minä kuolen pian, niin Jumalan Poikakin kärsi ja kuoli. Siten hän sovitti teidän syntinne ja hankki teille iankaikkisen elämän.

Minulla on tähti latvassani. Muistattehan, kuinka Beetlehemmin tähti toi itämaan tietäjät Jeesuksen luo? Tekin tarvitsette sellaisen tähden, joka johtaa teidät Jeesuksen tykö. Se tähti on Jumalan sana, Raamattu. Lukekaa sitä. Siinä puhutaan Jeesuksesta.

Mutta katsokaahan, kuinka iloisesti kynttilät säteilevät oksillani. Niistä on niin hauskaa valaista. Ne kuvaavat lapsia ja aikuisia, jotka uskovat Jeesukseen. He todistavat Jeesuksesta toisille. Siten he valaisevat ja lämmittävät. Te ihaillette myös minun muita koristeitani. Mitä ne kuvaavat? Ne ovat kristittyjen hyviä tekoja. Niillä te kaunistatte Jeesuksen evankeliumin, niin että ihmiset sitä mielellään katselisivat.

Lapset, aina kun näette joulukuusen, muistakaa, mitä teille kerroin.

113. SEIMEN ÄÄRELLE

Jeesuksen synnyinjuhla pysäyttää meitä seimen äärelle. Sieltä armon aurinko paistaa ja kutsuu luoksensa. Unohtakaamme arjen huolet ja katsokaamme Beethemiin:

Näemme kuningasten **Kuninkaan**. "Hän on oleva suuri ja hänet pitää kutsuttaman Korkeimman Pojaksi... Ja hän on oleva Jaakobin huoneen kuningas iankaikkisesti ja hänen valtakunnallansa ei pidä loppua oleman." Hän, pieni lapsi, on iankaikkinen kuningas, jota kukaan ei voi syöstä valtaistuimelta. Hänen valtakuntansa on iloa ja rauhaa Pyhässä Hengessä.

Näemme siis suurimman ihmeistä. Iankaikkinen Jumalan Poika on tullut ihmistaimeksi, alentanut itsensä ja salannut voimansa.

Mutta sanotko: 'Voinko minä tulla häntä katsomaan, alhainen ylhäistä, syntinen pyhää, pimeyden ihminen totista valkeutta, kuoleman vanki iankaikkista elämää? Eikö hän kiroa minua pois kasvojensa edestä?' Voit tulla, sillä hän ei ole tullut sinua tuomitsemaan, vaan sitä varten, että sinä hänen kauttansa pelastuisit. Hän on sinun **Vapahtajasi**. "Kun aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa, vaimosta syntyneen, lain alaiseksi syntyneen, lunastamaan lain alaiset, että me pääsisimme lapsen asemaan." Me olimme kyllä rikkoneet Jumalan lain, mutta Jeesus täytti sen meidän edestämme ja kärsi sen määräämän rangaistuksen. Jo seimessä Jeesuksen yllä oli ristin varjo, että se kätkisi sinun syntisi ja että sen lomitse loistaisi kirkkaana Isän rakkaus Vapahtajan kasvoista.

Käy siis vain rohkeasti hänen luoksensa. Hän valaisee armollansa sinunkin pimeän sydämesi, jotta sinä uskoisit häneen etkä lainkaan pelkäisi tai epäilisi, vaan olisit aivan varma syntiesi anteeksisaamisesta Jeesuksen tähden. "Sillä ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan tuomitsemaan maailmaa, vaan sitä varten, että maailma hänen kauttansa pelastuisi."

Seimen lapsen elämä oli alusta alkaen taistelua kiusaajaa vastaan, ja taistelu päättyi voittoon. Seimen lapsen seurassa sinäkin voitat. Nyt käy meillä taistelun ryske. Vielä synty meissä asuu ja kiusaukset ahdistavat, mutta lunastus on jo valmis. Käy seimen ääreen

katsomaan Lunastajaasi ja seuraamaan hänen voitollista lippuansa! Silloin sinulla on oikea joulu.

114. ÄLÄ SYÖ OLKIA JOULUNA

Joulupöytään pyritään panemaan parasta. Monessa kodissa kuitenkin pannaan pöytään olkia ja heitetään ravitseva ruoka pois. He tosin luulevat tekevänsä päinvastoin. Mutta he erehtyvät.

Jeesus pantiin seimeen, johon tavallisesti kannettiin ruokaa eläimille. Hän on oikea elämän leipä. "Minä olen se elävä leipä, joka on tullut alas taivaasta. Jos joku syö tätä leipää, hän elää iankaikkisesti. Ja se leipä, jonka minä annan, on minun lihani, maailman elämän puolesta" (Joh. 6:51). Ilman Jeesusta me olemme hengellisesti nälkään nääntyneitä, kuolleita, ilman elämää. Meitä puistattavat katsella alikehittyneiden maiden aliravitut lapset. Mutta vihlaiseeko sydäntämme ihmisten vieläkin sääliävämpi hengellinen kunto? Jeesus on tullut elämän leiväksi. Hän haluaa, että meidän sielumme olisi ravittu.

Jonkun joulupöytä voi olla tyhjä siitä syystä, että hän on käsittänyt Jeesuksen tehtävän väärin. Hän luulee, että Jeesus on tullut antamaan ajallista leipää. Kyllä Jeesus Jumalan Poikana ylläpitää tätä maailmaa, antaa auringonpaisteen ja sateen sekä kasvattaa viljan ja siunaa työn. Mutta tätä varten Jeesuksen ei tarvinnut tulla maailmaan. Ajallinen elämä kuuluu ensimmäisen uskonkappaleen piiriin eli luomisen ja kaitselmuksen piiriin. Se, joka ymmärtää Jeesuksen tehtävän vain ajalliseksi, hylkää toisen ja kolmannen uskonkappaleen eli sovituksen ja pyhityksen. Monelle on käynyt niin, ettei Jeesus ole hänelle Jumalan Poika, yhdenvertainen Isän kanssa. Jäljelle on jäänyt vain ihminen Jeesus. Jumalan Poika on ollut aina, mutta koskaan ei ole ollut Jeesusta, joka olisi vain pelkkä ihminen. Jeesus Kristus on yksi persoona, samalla kertaa tosi Jumala ja tosi ihminen. Jumala on tullut ihmiseksi, ihminen ei ole tullut Jumalaksi. Se, joka pitää Jeesusta pelkkänä ihmisenä, syö jouluna olkia. Mutta se, joka uskoo, että hän on Jumalan Poika, tietää, että "Jumalan Pojan veri

puhdistaa meidät kaikesta synnistä". Jeesus ei ole sanonut mitään, mitä hän ei voi pitää. Totta on hänen sanansa: "Minä olen tullut, että heillä olisi elämä ja olisi yltäkylläisyys."

Ensimmäisen uskonkappaleen asioissa meillä voi olla puutetta, jota hyvä tahtokaan ei aina täysin poista. Mutta sovituksen ja pyhityksen uskonkappaleissa meidän ei tarvitse kärsiä puutteesta. Me saamme syntimme anteeksi hänen armonsa rikkauden mukaan. Me olemme saaneet joululahjaksi iankaikkisen Jumalan.

115. KUMMAN PUOLELLA OLET

TAPANINPÄIVÄNÄ

Tapaninpäivä saa nimensä Stefanuksesta. Uuden liiton ensimmäisestä veritodistajasta. Tänä päivänä muistelemme erityisesti pyhiä marttyyrejä, jotka ovat antaneet henkensä todistaessaan totuudesta. Heidän kohtalonsa on kappale sitä historiaa, joka todistaa maailman vihaavan Jumalan sanaa ja rakastavan syntiä. Se on samalla historiaa, joka saattaa maailmaa myötäilevät kristityt häpeään, kun he eivät kehtaa tunnustaa Vapahtajansa nimeä.

Ensimmäinen mies, joka sai maksaa uskonsa kuolemallaan, oli Aabel. Kain vihastui veljeensä siitä syystä, että Aabelin uhri kelpasi Jumalalle, mutta hänen oma uhrinsa ei miellyttänyt Jumalaa. Kainin jumalanpalvelus oli väärä, mutta Aabelin oikea. Ihmiset nykyäänkin vihastuvat Jumalan sanan julistajiin, jos heidän väärä jumalanpalveluksensa tuomitaan. Ja kuitenkin oikean sananjulistajan täytyy niin tehdä. Muuten hän ei ole Kristuksen todistaja.

Kuningas Jooaan aikana Juudan kansa palveli aseroita ja jumalankuvia. "Niin viha kohtasi Juudaa ja Jerusalemia tämän heidän rikkoksensa tähden. Hän lähetti heidän keskuuteensa profeettoja palauttamaan heitä Herran tykö, ja nämä varoittivat heitä, mutta he eivät kuulleet" (2 Aik. 24:18,19). Mutta Jumala halusi vielä heitä varoittaa, etteivät he joutuisi iankaikkiseen kadotukseen. "Niin Jumalan Henki täytti Sakarjan, pappi Joojadan pojan, ja hän astui kansan

eteen ja sanoi heille: "Näin sanoo Jumala: Miksi te rikotte Herran käskyt omaksi onnettomuudeksenne? Koska te olette hyljänneet Herran, hylkää hänkin teidät." Sakarja julisti Herran Hengen täyttämänä oikeat sanat. Mutta he eivät halunneet synnistään kuulla nuhteita eivätkä tehdä parannusta. "He tekivät salaliiton häntä vastaan ja kivitivät hänet kuoliaaksi kuninkaan käskystä Herran temppelin esipihalla."

Johannes Kastaja nuhteli Herodesta siitä, että tämä piti veljensä vaimoa. Hänet vangittiin ja lopulta surmattiin.

Stefanus todisti: "Ketä profeetoista eivät teidän isänne vainoneet? He tappoivat ne, jotka ennustivat sen vanhurskaan tulemista, jonka kavaltajiksi ja murhaajiksi te olette tulleet." Hänet kivitettiin.

Kaikissa näissä esimerkeissä on jotakin yhteistä. Pyhät miehet julistavat pelotta synnin synniksi ja Jumalan lain omalletunnolle, oli sitten kysymyksessä väärä oppi tai julkisynti. Saarnan tarkoituksena on synnintunnon synnyttäminen ja ihmisen valmistaminen evankeliumille. Mutta julistus ei jää siihen, että se tyytyisi muodolliseen katumukseen, pelkkiin sanoihin. Vaatimuksena on synnin jättäminen ilman ehtoja.

Se synnyttää vihan. Kyllä ihminen on valmis näyttelemään katumaa, mutta harva vain todella katumaa. Katumus osoittautuu aidoksi siinä, ettei enää tehdä väärin tai käytetä hyväksi sitä, mikä on vääryydellä hankittu. Vain Jumalan sanan julistajia kohtaan ei tullut aina täysin kielteisen maailman taholta, vaan sellaisten taholta, jotka palvelivat jollakin tavalla Jumalaa, mutta pysyivät teoissaan ja synneissään armoa käsittämättä.

Kukaan ei ole täydellinen eikä selviä synnin kolhuilta tässä elämässä. Jokainen tarvitsee Jumalan lakia pysyäkseen synnintunnossa. Mutta ero uskovan ja epäuskoinen välillä on silti suuri. Jumalan lapsi ottaa nuhteesta vaarin, myöntää lain oikeutuksen, jopa iloitsee siitä, että hänen väärä tekonsa on osoitettu hänelle synniksi. Ja ennen kaikkea, Jumalan lapsi uskoo syntinsä anteeksi annetuksi ja nousee armon voimalla rikkomuksestaan. Epäuskossa pysyvä sen sijaan suuttuu lain saarnasta. Hän voi kyllä sietää evankeliumia, jos hänen ei tarvitse tehdä parannusta syntisestä elämästään. Hän voi jopa vetää evankeliumin paheellisuutensa verhoksi. Mutta todellisuudessa

hän ei usko syntiään anteeksiannetuksi, vaan etsii vain lupaa pysyä synnissään. Kun hän ei saa sitä sananjulistajalta, hän raivostuu ja se purkautuu vainona. Siitä ovat pyhät marttyyrit esimerkkeinä. Ihminen pysyy samana. Totuutta vihataan nytkin.

Kummalla puolella sinä olet? Oletko katuvana, mutta armahdetuna uskovana Jeesuksen ja hänen todistajiensa puolella? Jos olet, niin osoita se käytännössä. Tue niitä, joita Kristuksen todistuksen tähden vainotaan. Vai oletko synnin puolella? Silloin saat synniltä palkan, kuoleman. Jeesus sanoo: "Joka rakastaa isäänsä taikka äitiänsä enemmän kuin minua, se ei ole minulle sovelias; ja joka rakastaa poikaansa tai tyttärensä enemmän kuin minua, se ei ole minulle sovelias; ja joka ei ota ristiänsä ja seuraa minua, se ei ole minulle sovelias. Joka löytää elämänsä, kadottaa sen; ja joka kadottaa elämänsä minun tähteni, hän löytää sen."

116. HYVÄT PÄÄTÖKSET

UUTENA VUOTENA

"Sen tähden se on uskosta, että se olisi armosta" (Room. 4:16). Uudelle vuodelle siirryttäessä on tapana tehdä hyviä päätöksiä ja antaa lupauksia. Tarkoituksena on elää uusi vuosi paremmin kuin vanha. Itsetutkistelu Jumalan edessä on terveellistä. Meidän tulee kuitenkin välttää kahta vaaraa: itsetyytyväisyyttä ja epätoivoa.

Jumalan edessä olemme itsessämme pelkkiä syntisiä. Kerskaukseen ei ole aihetta. Jeesus sanoo: "Olkaa täydelliset, niin kuin teidän taivaallinen Isänne täydellinen on" (Matt. 5:48). Ulkonainen kunnialisuus ei ole vielä täydellisyyttä. Jos loukkaannumme lähimmäisemme tai itse haavoitamme häntä, jos unohtamme iankaikkiset, mutta tavoittelemme ajallisia, mistä se johtuu? Eihän sellainen ihminen ole täydellinen, joka etsii omaansa, mutta ei voi nöyryä eikä uhrautua edes ystävänsä edestä, saati sitten vihollisensa.

Jos olemme tyytyväisiä itseemme, emme tunne tarvitsevamme Vapahtajaa, elämme teoissa. Hylkäämme uskon ja armon. Niin py-symme myös Jumalan vihan alla.

Mennyt vuosi on voinut joitakuuta masentaa. Tuntoa kirvelee. Jumalan viha kauhistaa. Pelottaa elää, kauhistuttaa kuolla. Ihminen yrittää elää paremmin. Tekee lupauksia. Mutta lankeaa, epäonnistuu, ajautuu yhä syvemmälle epätoivoon. Lupauksistaan huolimatta hän tuntee olevansa lähempänä helvettiä kuin koskaan aikaisemmin. Hän on kokenut Lutherin tapaan, että tie helvettiin on päällystetty hyvillä päätöksillä. Miksi?

Tällainen ihminen voi panna koko ajan toivonsa siihen, että hän tulisi paremmaksi. Hän on rakentanut pelastuksensa omille teoilleen. Kun omatunto soimaa ja teot puuttuvat, epätoivo kalvaa.

Evankeliumin lohdutus on toisaalla. Se on Kristuksessa. Hän on elänyt pyhän elämän, täyttänyt kaikki Jumalan käskyt, kärsinyt syntiemme rangaistuksen meidän sijassamme. Näin hän on hankkinut meille anteeksiantamuksen. Pelastus on tuotu meille ilman tekojamme. Joka turvaa Kristukseen, se pelastuu. "Sen tähden se on uskosta, että se olisi armosta." Ristinryöväriellä ei ollut tekoja. Ei edes uutta vuotta, ei aikaa elämänsä parantamiseen ja tuottamiensa vahinkojen korjaamiseen. Mutta hänelläkin oli Kristus ja Kristuksessa armo. Hän tuli paratiisiin. Armo ilman meidän tekojamme olkoon meidänkin turvamme. Siinä kestäimme.

Armon varassa saamme sitten suunnitella myös tulevaisuutta ja rukoilla Jumalalta voimaa parempaan elämään.

117. MURHE ILOKSI

PAASTONAIKANA

Paastonaikana kristityt haluavat seurata Jeesusta "Tuskien tietä" Golgatalle. Getsemanesta hänet vietiin vangittuna ylipappi Kaifaan ja Suuren neuvoston eteen. "He etsivät väärää todistusta Jeesusta vastaan tappaakseen hänet." Edessä oli historian traagisin oikeus-

murha. Roomalaiset olivat antaneet ylipapille ja Suurelle neuvostolle tuomiovaltaa kansan sisäisissä asioissa. Juutalaisten ikivanha oikeuskäytäntö edellytti todistajia. Jeesus ei ollut kuitenkaan tehnyt mitään pahaa. Tämän he tiesivät ja siksi he hankkivat vääriä todistajia. Valhe puettiin oikeuden ja totuuden verhoon. Oikeus ei voinut toimia ilman todistajia eikä ilman näyttöä. Asia piti voida selittää kansalle. Ei edes tuomitsijoille itselleen olisi kelvannut oikea syy: Tästä miehestä emme pidä, sillä hän on sanonut meistä totuuden. Niin pimeä on ihminen. Mutta vääristä todistajistakaan ei ollut apua. He puhuivat ristiin.

Ratkaiseva todistaja saatiin Jeesuksesta. Ylimmäinen pappi kysyi häneltä: "Minä vannotan sinua elävän Jumalan kautta, että sanot meille, oletko sinä Kristus, Jumalan Poika." Jeesus suostui valaan ja vastasi: "Sinäpä sen sanoit. Mutta minä sanon teille: tästedes te saatte nähdä Ihmisen Pojan istuvan Voiman oikealla puolella ja tulevan taivaan pilvien päällä." Jeesus tunnustautui Kristukseksi ja Jumalan Pojaksi. Sen Jeesus oli osoittanut moninlaisilla ihmeteoillaan. Jokaisen olisi pitänyt se tunnustaa. Juutalaiset eivät kuitenkaan halunneet Vapahtajaa. Mutta tässä näkyy Jumalan viisaus ja kaikkivalta. Epäuskoisten juutalaisten täytyi toteuttaa sitä, mitä Raamatussa oli Jeesuksesta ennustettu. Juuri silloin, kun he raivosivat Jeesusta vastaan ja hankitsivat hänen tappamistaan, he tahtomattaan loivat puitteet Jeesuksen sijaiskärsimiselle. Kun ylipappi kuuli Jeesuksen valalla vahvistaman todistuksen, hän sanoi: "Hän on pilkannut Jumalaa. Mitä me enää todistajia tarvitsemme? Katso, nyt kuulitte hänen pilkkaamisensa. Miten teistä on?" Ja Neuvosto vastasi: "Hän on vikapää kuolemaan."

Jos kuka muu tahansa kuin Jeesus olisi sanonut olevansa Jumalan Poika, hän olisi Mooseksen lain mukaan ansainnut kuoleman (3 Moos. 24:16). Mutta Jeesus oli ja on yhä ja iankaikkisesti kirkkauden Herra. Jeesus alistui tällaiseen vääryyteen, että meillä rauha olisi. Paatumus ja epäusko pimittävät tuskien tieltä säteilevän Jumalallisen kirkkauden ja syntisen autuuden. Ne johtavat hirvittäviin tekoihin. Mutta missä Pyhä Henki valaisee tuskien tien sydämelle, siellä paatumus vaihtuu synnintunnoksi ja murhe autuuden iloksi.

118. PIETARI ITKI KATKERASTI

PITKÄNÄPERJANTAINA

Joskus voimme oppia yhtenä päivänä enemmän kuin koko elämämme aikana. Sellainen sisällökäs aika oli apostoli Pietarin elämässä Jeesuksen kärsimispäivä. Hän syveni sekä itsensä että Jeesuksen tuntemisessa. Paastonaika koituisi meillekin suureksi siunaukseksi, jos meidän kävisi samoin.

Jeesus oli kutsunut Pietarin apostolikseen. Innolla Pietari oli kuunnellut Mestarinsa opetusta. Hän oli sanavalmis ja saattoi esiintyä koko apostolijoukon edustajana. Pietarin sydämessä oli kuitenkin väärää itsevarmuutta ja ylpeyttä. Kun Jeesus ennen kärsimistään sanoi kaikkien apostolien jättävän hänet, Pietari vannoi omasta puolestaan: "Vaikka kaikki loukkaantuisivat sinuun, niin minä en koskaan loukkaannu." Siitä Pietarin alamäki alkoi. Kun Jeesus käski häntä valvoen rukoilemaan Getsemanen yrttitarhassa, hän nukahti. Siellä Pietari tarttui omavaltaisesti miekkaan ja sivalsi korvan ylimmäisen papin palvelijalta. Ylimmäisen papin talon esipihassa Pietari kielsi Jeesuksen kolme eri kertaa. Ylpeys oli aiheuttanut kokonaisen lankeemusten ketjun. "Kopeus käy kukistumisen edellä, ylpeys lankeemuksen edellä" (Snl. 16:18).

Pietarin lankeemuksen syvimpään rotkoon kuului kukon laulu. Aamu oli alkanut sarastaa ja luomakunta virota. Se merkitsi päivän koittoa myös Pietarin pimeyteen. Ylpeätä Pietaria muistuttaa Vapahattajan kieltämisestä – ei toinen samanarvoinen – vaan kukko, jonka herraksi ihminen luotiin! Oli siinä nöyryytystä kerrakseen. Ja kuitenkin Pietarin täytyi ottaa nuhde vastaan. Palauttakoon jokainen päivänsarastus meillekin mieleen heikkoutemme ja varottakoon se meitä ylpeyden kavalasta synnistä.

Kukon laulettua Jeesus kääntyi ja katsoi Pietariin. Jeesuksen verta hionneen otsan alla ovat silmät, joihin Pietari oli monasti katsonut. Nytkin hän katsoo niihin ja näkee niistä hehkuvan sen rakkauten, joka oli valmis juomaan pohjaan saakka kärsimyksen maljan hänen syntiensä tähden. Se murtaa Pietarin, ja hän menee ulos ja it-

kee katkerasti. Jeesuksen kärsimyksen katseleminen voi murtaa meidänkin ylpeän sydämemme katumukseen.

Jeesus oli rukoillut, ettei Pietarin usko raukeaisi tyhjiin. Hän oli myös sanonut: "Kun palajat, niin vahvista veljiäsi." Nöyränä, oman heikkoutensa tunnustavana veljenä Pietarin sanavalmius palveli toisia. Itse syvälle langenneena ja anteeksisaaneena hän osasi vahvistaa toisia heikkoja. Hän oli tullut tuntemaan Jumalan armon pohjattoman syvyyden. Kokemuksesta hän osasi myös varoittaa: "Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon. Nöyrtykää siis Jumalan väkevän käden alle, että hän ajallansa teidät korottaisi" (1 Piet. 5:5–6).

119. TODISTUKSIA RISTIN VAIHEILTA

PITKÄNÄPERJANTAINA

Sitten kun juutalaiset olivat tuominneet Jeesuksen kuolemaan, he jättivät hänet Pilatuksen käsiin. Sinä samana päivänä tapahtui paljon. Nyt pysähdymme kuuntelemaan eräitä todistuksia, joita silloin Jeesuksesta lausuttiin.

Ensimmäisen todistuksen antoi Juudas, Jeesuksen kavaltaja: "Minä tein synnin, kun kavalsin viattoman veren." Ahneus johdatti Juudaksen katalimpaan tekoon. Mutta omatunto todisti lahjomattomasti: minä kavalsin viattoman veren. Jeesuksessa ei ollut syytä. Kun Jeesus oli opettanut apostolejansa, Juudas ei ollut kuunnellut kuulevin korvin. Hän oli ajatellut vain sitä, miten saisi yhteisestä kukkarosta näpistetyksi omaansa. Ja niin hän ei tuskassaan muista viattoman veren voimaa, vaan yrittää epätoivossaan hyvittää tekonsa omalla kuolemallaan, kavaltajan verellä. Juudaksen kuolema oli turha. Se oli syvimmän epätoivon teko. Jeesuksen kuolema sen sijaan avasi taivaan portit ja hyvitti kaikki meidän pahat tekomme. Paitsi Juudas myös monet muut todistivat Jeesuksen viattomaksi, nimittäin Pilatus, hänen vaimonsa, ristin ryöväri, sadanpäämies ja Joosef ari-matialainen.

Joosef arimatialaisen todistus ansaitsee erityistä huomiota. Hän oli Suuren neuvoston jäsen, "hyvä ja hurskas mies, joka ei ollut suostunut heidän neuvoonsa ja tekoonsa". Hän oli tosin ollut arka tunnustautumaan Jeesuksen opetuslapseksi, mutta Neuvoston jäsenenä hän pysyi totuudessa ja kesti paineen. Kestettyään yhden koe-tuksen hän sai lisää rohkeutta ja hautasi Jeesuksen yhdessä Niko-deemuksen kanssa. Se oli julkinen uskon tunnustus. Kun opetuslapset pakenivat ja jättivät Jeesuksen, niin oli myös niitä, joiden usko vahvistui pitkänperjantain murheellisissa tapahtumissa. Toinen ryö-väri jopa kääntyi julkeasta pilkkaamisesta tunnustavaksi uskovaksi. Pakanallinen sadanpäämies nähtyään Jeesuksen kuoleman tunnusti: "Totisesti tämä ihminen oli Jumalan Poika." Tällaista vaikuttaa Jee-suksen kuoleman katseleminen.

*"Tutkimaan, oi Jeesus, auta
Kärsimystä katkeraa,
Kuolemaasi kauheaa,
Että sieluni sen kautta
Levon vaivoissansa saa,
Uskossa sun omistaa."*

Virsi 48: 1

120. RISTIINNAULITTU

PITKÄNÄPERJANTAINA

Eräässä virressä rukoilemme:

*Sä Jeesus mulle kirkasta,
Minua siitä vakuuta,
Hän että kärsi tähteni,
Ja kantoi kaikki syntini,
Hän verellään mun lunasti,
Niin minua hän rakasti.*

Virsi 105: 4

Luonnostamme me emme halua itsellemme kärsivää, ristiinnaulittua Vapahtajaa. Kun Jeesus alkoi ilmoittaa opetuslapsilleen, että hän kärsisi ristin kuoleman ja nousisi ylös kolmantena päivänä kuolleista, Pietari loukkaantui tähän puheeseen. Hän otti Jeesuksen erilleen ja alkoi nuhdella häntä!

Pietari nuhteli Jeesusta!

Meitä varmaan hämmästyttää Pietarin menettely. Mutta samoin huutaa yhä maailma: ei yksinkertaista sanaa ristikästä ja armosta, ei sellaista Jeesusta! Mutta miten nolosti kävikään Pietarin. Jeesus sanoi hänelle: "Mene pois minun edestäni, saatana, sinä olet minulle pahennukseksi; sillä sinä et ajattele sitä, mikä on Jumalan, vaan sitä, mikä on ihmisten" (Matt. 16:23). Mies, joka hylkää Ristiinnaulitun, ei sovi Jeesuksen apostoliksi. Ei silloin eikä nytkään. Pietarin omaantuntoon osui kuitenkin Jeesuksen nuhde. Hän otti sen varteen, nöyrytyi ja uskoi. Hänestä tuli sittenkin apostoli ja hän julistaa näin: "Ette ole millään katoavaisella, ette hopealla ettekä kullalla lunastetut turhasta, isiltä peritystä vaelluksestanne, vaan Kristuksen kalliilla verellä, niin kuin virheettömän ja tahrattoman karitsan" (1 Piet. 1:18–19). Niin tulee yhä saarnata.

Meidän syntiemme tähden Jeesus kuoli. Ilman hänen kärsimyksiään meillä olisi vain iankaikkinen kadotus, tuska ja vaiva. Jeesuksen kärsimys ei ollut vain tavallista inhimillistä kipua, vaan Jumalan vihan alla olemista. Hänhän huusi: "Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?" Hän tunsu sielussaan ja ruumiissaan, mitä se merkitsi. Hänelle oli luettu syyksi meidän syntimme. Ne hän kantoi. Meidän edestämme. Meidän sijaisenaamme. Hänen kärsimyksensä oli sovittavaa, meidät autuuttavaa. Nyt meidän syntimme ovat sovitettut. Kerta kaikkiaan. Iäksi. Sen osoitukseksi Jeesus nousi kuolleista voittajana. Jumalan rakkaus on ilmestynyt ristiinnaulitussa. Mutta huomattavaamme: ei missään muualla. Vain Kristuksen turviin pakenemalla pelastumme vihasta.

Lunastuksemme hinta on kallis: Jumalan Pojan veri. Suuri on myös autuutemme. Iloitkaamme siitä. Usko sinäkin, vaikka luulisitkin, ettei syntien anteeksiantaminen sinua koske. Heitä verukkeet sikseen. Tartu vain lujasti kiinni Jumalan armoon ja pidä siitä kiinni

kuin hukkuva pelastusrenkaasta. Se on sinua varten. "Kristus... antoi itsensä lunnaiksi *kaikkien* edestä" (1 Tim. 2:6).

121. KOKO MAAILMA ON LUNASTETTU

PÄÄSIÄISENÄ

LUNNAAT ON MAKSETTU

Kristuksen kärsimyksen, kuoleman ja voitollisen ylösnousemuk-
sen suuri juhla on taas käsillä. Ensiksi hiljennymme ristin juurelle
katselemaan kuinka lunastuksemme lunnaat, Jumalan Pojan pyhä
viaton veri, vuotaa maahan ja puhuu meille parempaa kuin Aabelin
veri. Kun Jumala ottaa meidät kiinni synneistämme ja asettaa tilille
lakinsa edessä, me koemme kauhuja ja omantunnon tuskia. Halu-
amme päästä niistä vapaiksi, ja joka on sellaista kokenut, ei tunne
suurempaa tuskaa. Mutta mitä on kärsiä koko maailman syntejä, mitä
on kantaa niiden tähden Jumalan vihaa ja olla Jumalan hylkäämä?
Sitä emme voi edes aavistaa, vain Jeesus tietää sen. Hänet, joka oli
ilman syntiä, tehtiin synniksi meidän edestämme. Häntä rangaistiin,
että me olisimme rangaistuksesta vapaat. Hänen tuskansa ei ollut
vain ruumiillista eikä vain sielullista, vaan se oli kärsimyksen täysi
malja viimeistä pisaraa myöten. Se oli koko maailman ansaitsema
kärsimys yhden miehen päällä.

Silloin aurinko pimeni, kalliot halkesivat ja maa vapisi surusta.
Jos jo luonto näin eli myötä hänen tuskassaan, niin eikö siihen olisi
syytä meillä paljoa enemmän? Olemmehan me syypäitä hänen kuole-
maansa. Sillä jos hän on kuollut meidän syntiemme tähden, niin
me olemme silloin syyllisiä Jumalan Pojan kuolemaan. Meillä on
aihetta mennä Jeesuksen ristin juurelle katumuksessa ja katsoa hänen
haavojansa ja verta, josta punertui ristin puu.

Ristin ryöväri joutui katselemaan tätä hirvittävää näkyä. Itse hän
kärsi omasta syystänsä, mutta Jeesus ei ollut mitään pahaa tehnyt.
Hän kuuli Jeesuksen esirukouksen: "Isä, anna heille anteeksi, sillä he
eivät tiedä, mitä he tekevät." Hänen paatumuksensa vaihtui katu-

mukseksi ja uskoksi. Hän tunsu Jeesuksen lunastajakseen ja niin hän, toinen kuoleva, rukoili toiselta kuolevalta: "Jeesus, muista minua, kun tulet valtakuntaasi." Niin voi rukoilla vain se, joka uskoo elämän jatkuvan kuoleman toisella puolella ja Jeesuksen voittavan. Vaikka syntimme uhkaisivatkin pimittää meiltä taivaan, niin katsokaamme kärsivää Jeesusta. Silloin näemme taivaan avoinna, niin avoinna, että sinäkin voit astua sen porteista sisälle uskon kautta Jeesukseen. Ryöväri todistaa, että pelastus on armosta.

VOITTO ON SAATU

Pitkänperjantain jälkeen tulee aivan kohta pääsiäisaamu. Kun täydenkuun kelmeä valo antaa himmeän hohteen maisemalle, Jeesus astuu ulos kalliopaadesta, kirkastettuna, voittajana, minkään estämättä. Synti on saanut palkkansa. Kuolema on voitettu. Kristus on nousut esikoisena ja on takeena siitä, että jokainen, joka häneen uskoo elää iankaikkisesti. Vaikkamuskova kokeekin ajallisen kuoleman, niin se ei vie häntä kuoleman valtaan, vaan Jeesuksen tykö. Aikanaan, viimeisen pasuunan soidessa, tulee Jeesus kunniassa enkelien kanssa ja kokoaa kaikki kuolleet eteensä. Voi silloin niitä, jotka ovat häntä täällä vastustaneet. He eivät löydä paikkaa, mihin paeta. Mutta oi niiden autuutta, jotka ovat häneen panneet toivonsa. Poissa on synti, poissa sen jäljet, poissa viimeinenkin omantunnon syytös. Jäljellä on vain Jumalan lasten iankaikkinen autuus, onni olla Jumalaa lähellä.

Tuosta autuudesta Jeesus haluaa jokaisen tulevan osalliseksi. Aroille opetuslapsilleen hän julisti ylösnoustuaan: "Rauha teille!" Hän ei tuominnut heitä, ei syytellyt eikä ajanut pois luotaan. Vaan hän antoi heille omantunnon rauhan syntien anteeksisaamisessa. Saman rauhan hän antaa nytkin. Sitä varten hän lähetti opetuslapset maailmaan julistamaan evankeliumia. Oli kiire viedä pelastuksen sanoma kaikkialle maailmaan. Kaikki oli valmista autuuttamme varten, mutta vain harva tiesi siitä ja vain harva uskalsi uskoa sen omalle kohdalleen. Samoin nyt on kiire evankeliumilla.

Ehkäpä nytkin joku ajattelee, ettei hänestä ole taivaaseen. Ei meistä kenestäkään ole, sikäli kuin katsotaan tekojamme. Mutta Kristus "on alttiiksi annettu meidän rikostemme tähden ja kuolleista

herätetty meidän vanhurskauttamisemme tähden". Tämän nojalla saamme käydä armoistuimen eteen, tunnustaa syntimme ja uskoa ne anteeksi annetuiksi. Jeesuksen ylösnousemus on maailman synnin-päästö. Siitä on takeena Jumalan sana.

Kun uskomme pääsiäisen sanoman, meilläkin on rauha Jumalan kanssa. Jo nyt olemme autuaita. Saamme laulaa:

*Kristus jo voitti,
Riemuitse oi!
Autuus jo koitti,
Kiitos nyt soi!
Kuoleman alta
Noussut hän on,
Murtui jo valta
Murtamaton.*

SK 1961 nro 59:3

122. TUNNETKO JUHLARIEMUA?

PÄÄSIÄISENÄ

"Sillä onhan meidän pääsiäislampaamme Kristus teurastettu. Viettäköämme siis juhlaa" (1 Kor. 5:7,8). Tämän kehotuksen mukaisesti Jumalan uskova kansa on muistellut Jumalan armotekoja ja tuntenut juhlariemua. "He riemuitsevat sinun nimestäsi kaikkina päivinänsä" (Ps. 89:17) Rohkenemme riemulla kohottaa sydämemme Jumalan puoleen Jeesuksen tähden.

Israelin kansa vietti vuosittain pääsiäisjuhlaa Egyptin orjuudesta vapautumisen muistoksi. He teurastivat virheettömän karitsan ja valmistivat siitä pääsiäisaterian. Tämän esikuvan mukaisesti Jeesuksesta tuli meidän pääsiäislampaamme. Jeesus, Jumalan Karitsa, oli viaton, "ilman syntiä". Hänelle luettiin syyski meidän syntimme. Niistä hän kärsi. "Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnit", sanoi Johannes Kastaja ja osoitti Jeesusta. Alkukieli käyttää poisottamisesta kantamista merkitsevää sanaa. Johannes Kastaja näki

Jeesuksen siis karitsana, jonka päälle oli sälytetty maailman syntitaakka. Se hartioillaan Jeesus kävi kärsimykseen ja kuolemaan. "Synnin palkka on kuolema." Koska Jeesuksella ei ollut omaa syntiä, oli hänen kärsimisensä sijaiskärsimystä.

Jeesus ei jäänyt hautaan. Hän nousi ylös kuolleista. Mitä se meille merkitsee. Se on voitto synnistä ja kuolemasta. Se on todiste siitä, että meidän syntimme ovat saaneet palkkansa. Riittävä maksu on suoritettu. Sillä jos yksikin synti olisi jäänyt sovittamatta, Jeesus olisi yhä haudassaan. Niin todellisesti hänelle luettiin syyksi meidän syntimme. Niin todellisesti meidät on päästetty synneistämme. Jeesus "on alttiiksi annettu meidän rikostemme tähden ja kuolleista herätetty meidän vanhurskauttamisemme tähden" (Room. 4:25). Se, joka nyt uskoo Poikaan, on siirtynyt kuolemasta elämään eikä joudu tuomittavaksi. Jo pyhässä kasteessa meidät on haudattu Kristuksen kanssa kuolemaan ja myös yhdessä hänen kanssaan herätetty uskon kautta.

Syytä on riemuun ja juhlaan. Veriruskeat syntimme eivät voi enää meitä kadottaa. Kristus on verellään puhdistanut ne lumivalkeiksi. Ne ovat anteeksiannetut. Kuoleman valta on murrettu. Jeesus on noussut esikoisena kuoloon nukkuneista. Viimeisenä päivänä on oleva suuri pääsiäinen. Kaikki Kristukseen uskovat herätetään vapaina synnin ja kuoleman kahleista nauttimaan sitä autuutta, johon heidät kastettiin. Ne, jotka eivät ole uskoneet, herätetään "häpeään ja iankaikkiseen kauhistukseen" (Dan. 12:2). Sen tähden viettäkäämme nyt uskossa pääsiäistä, että voisimme viettää sitä iankaikkisesti.

123. KRISTUS ELÄÄ

PÄÄSIÄISENÄ

"Minulla on valta antaa henkeni ja minulla on valta ottaa se takaisin. Sen käskyn olen saanut Isältäni." Näin Jeesus todisti kuolemastaan ja ylösnousemuksestaan. Meillä ei ole valtaa antaa henkämme. Meidän on pakko antaa se, kun kuolema ajallaan tulee. Syntisinä saamme synnin palkan, joka on kuolema. Meillä ei ole voimaa

myöskään herätä henkiin. Vain Kristuksella oli se valta. Hän sanoi: "Sen tähden Isä minua rakastaa, koska minä annan henkeni, että minä sen jälleen ottaisin. Ei kukaan sitä minulta ota, vaan minä annan sen itsestäni. Minulla on valta antaa se, ja minulla on valta ottaa se jälleen; sen käskyn minä olen saanut Isältäni." Joh. 10:17–18). Mutta kun hän kantoi meidän syntimme ristinpuulle ja sovitti Jumalan vihan, hän hankki meille voiton kuolemasta. Jo kasteessa meidät on haudattu Kristuksen kanssa ja myös yhdessä hänen kanssaan herätetty. Kun siis uskomme Jeesukseen, olemme kuoleman voittajia ja elämme jo nyt uutta elämää. Tämä elämä on vielä uskon varassa. Sillä silmämme näkevät toista: Emme ole päässeet irti synnistä, koemme ahdistusta, pelkäämme tulevaa, sairastamme, vanhenemme ja kerran meidän on kuoleminen. Mutta tämän vastapainoksi usko asettaa Kristuksen, ja hän on pelkkää anteeksiantamusta, lohdutusta, rauhaa, iloa, elämää, voimaa ja rohkeutta. Sillä hän elää ja on aina omiensa kanssa, ei vain riemun ja menestyksen päivänä, vaan suurimmassakin surussa, jopa kuolemassa. Sen tähden riemuitsemme hengessämme, vaikka lihassa huokaisimmekin.

Kristus herätti kuolleita ajallisen elämänsä aikana ja osoitti siten valtansa ja kirkkautensa. Mutta nämä virkosivat entiseen synnin ja kuoleman alaiseen ruumiiseensa. Ylösnousemus on toista. Kun Kristus nousi kuolleista, hänellä on nyt uusi olotila. Tosin hänellä on sama ruumis kuin ennenkin. Hän näytti haavansa opetuslapsilleen, ja epäilevä Tuomas sai käsin kosketellen todeta hänet Jeesukseksi. Jeesus ei ollut henki, vaan hänellä oli ruumis, lihaa ja luuta. Silti hän oli toisenlainen kuin ennen. Hänen ruumiinsa on kirkastettu. Samanlaisen olotilaan saavat nousta ne, jotka täältä lähtevät uskossa. Silloin aika ja paikka eivät kahlitse, vilu ja nälkä eivät vaivaa, tämän elämän lankeemukset ja murheet eivät muistu mieleen, on täydellinen ilo ja rauha Pyhässä Hengessä. Silloin olemme korkeammassa asemassa kuin Adam paratiisissa. Hän lankesi, mutta taivaassa ei kukaan lankea.

Pääsiäisen sanoma on riemun sanoma. Jeesus sanoo: "Minä olen ylösnousemus ja elämä; joka uskoo minuun, hän elää, vaikka olisi kuollut."

124. HÄN ON YLÖSNOUSSUT

PÄÄSIÄISENÄ

Jeesus nousi kuolleista. Niin silminnäkiäjät todistavat meille Raamatussa. Se ruumis, joka maraana riippui ristillä ja pantiin haudataan, nousi kirkastettuna ylös täynnä elämää. Opetuslapset tosin luulivat näkevänsä hengen. Mutta Jeesus sanoi heille: "Miksi nousee sellaisia ajatuksia teidän sydämeenne? Katsokaa minun käsiäni ja jalkojani ja nähkää, että minä itse tässä olen. Kosketelkaa minua ja katsokaa, sillä ei hengellä ole lihaa eikä luita, niin kuin te näette minulla olevan." Tämän jälkeen hän näytti heille kätensä ja jalkansa. Ja kun he eivät vielääkään uskoneet, hän söi heidän nähtensä. Hän sanoi heille: "Tätä tarkoittivat minun sanani, kun minä puhuin teille ollesani vielä teidän "kanssanne, että kaiken pitää käymän toteen, mikä minusta on kirjoitettu Mooseksen laissa ja profeetoissa ja psalmeissa" (Luuk. 24:36).

Nykyaikana on voittanut alaa uusi virtaus, jonka piirissä Jeesuksen ylösnousemus ymmärretään kuvaannollisesti. Virtauksen kannattajat ovat sitä mieltä, että Jeesuksen luut ovat yhä haudassa. He katsovat ylösnousemuksen tarkoittavan, että ihmiset saavat haudata entisen ja ryhtyä mitä yltiöpäisimpiin yrityksiin uskoen, että kyllä siitä jotakin hyvää tulee. He tekevät uskonnosta yhteiskuntapoliittisen ohjelman ja kieltävät kristinuskon keskeisen opinkohdan.

Jeesuksen ruumiillinen ylösnousemus on tuonut meille täyden lohdutuksen ja rauhan. Jeesus on kukistanut kuoleman. Sillä hän kantoi meidän syntimme ja kuoli niiden tähden. Mutta hän nousi ilman syntiä. Sille matkalle jäivät syntimme. "Kristus on alttiiksi annettu meidän rikostemme tähden ja kuolleista herätetty meidän vanhurskauttamisemme tähden" (Room. 4:25). Herättämällä Kristuksen kuolleista Jumala tunnusti Poikansa sovintouhrin riittäväksi ja antoi maailmalle synnit anteeksi. Meidänkin syntimme.

Nyt voimme olla varmoja siitä, että kaikki Kristukseen uskovat nousevat iankaikkiseen elämään. Jeesus sanoo: "Minä olen ylösnousemus ja elämä; joka uskoo minuun, hän elää, vaikka olisi kuollut" (Joh. 11:25). Apostoli Paavali osoittaa, miten tärkeä asia Jeesuk-

sen ylösnousemus on. Hän sanoo; "Mutta jos Kristus ei ole noussut kuolleista, turha on silloin meidän saarnamme, turha myös teidän uskonne" (1 Kor. 15:14). Mutta nytpä saarna ei ole turha eikä usko hyödytön. "Kuolema on tullut ihmisen kautta, niin on myöskin kuolleitten ylösnousemus tullut ihmisen kautta" (1 Kor. 15:21).

Eikö ihminen antaisi mitä tahansa voittaakseen kuoleman vallan? Jeesus antoi kaikkensa, jotta hän hankkisi meille voiton kuolemasta. Nyt saamme uskon riemulla sanoa: "Kuolema, missä on sinun voitosi? Kuolema missä on sinun otasi?" (1 Kor. 15:56). Synti toi kuoleman. Mutta kun synti on Kristuksen uhrilla sovitettu, ei kuolemalla ole valtaa. Uskokaamme siis vain rohkeasti ristiinnaulitussa ja ylösnousseessa Vapahtajassamme syntimme anteeksiannetuiksi. Hän sanoo meille: "Rauha teille"!

125. RAKASTA VAIMOASI

ÄITIENPÄIVÄNÄ

Äitienpäivänä nostamme lipun salkoon kansallisen juhlapäivän merkiksi ja kunnioitukseksi äideille heidän työstään kodin hyväksi ja uuden sukupolven kasvattamisessa isänmaalle. Kohottakaamme myös Jumalan Sanan lippua omientuntojemme seurattavaksi.

Apostoli Paavali kirjoittaa kauniisti äidin kutsumuksesta:

"Hän on pelastuva lastensynnyttämisen kautta, jos hän pysyy uskossa ja rakkaudessa ynnä siveydessä" (1 Tim. 2:15).

Lastensynnyttäminen ei ole ansio autuuden saavuttamiseksi. Se on äidin elämänosa, polku, jota hän elämän taipaleensa taittaa. Kristitty äiti ottaa sen vastaan Jumalan kutsumuksena. Hän yhtyy Raamatun sanaan: "Katso, lapset ovat Herran lahja, ja kohdun hedelmä on anti" (Ps. 127:3). Äidin onnesta huolimatta tähän elämänosaan liittyy monta vastusta. Äiti joutuu luopumaan omasta mukavuudestaan, vapaudestaan, jopa terveydestäänkin. Monen äidin henki on ollut alttiina uuden elämän tähden.

Elämäntehtävänsä täyttäessään äiti voi sanoa Jumalalle: "Sinä olet antanut minulle tämän osan. Niin minä olen hyvällä omallatunnolla puolisona ja äitinä. Anna minulle voimaa pysyä vaikeuksissakin kärsivällisenä."

Monella meistä on ollut uskova äiti tai mummo. Muistamme, miten he uutterasti ja tunnollisesti hoitivat ajalliset tehtävänsä unohtamatta iankaikkisia. Nykyajan äitikin saa panna turvansa Jumalan armoon. Paavali puhuukin siitä, että uskova äiti on *pelastuva*. Tämä elämä kestää vain hetken, samoin sen ahdistus. Viimeisenä päivänä Kristus on pelastava omansa vihasta iankaikkiseen iloon. Äitikin pelastuu Kristuksen tähden. Autuus on armosta, ei teoista. Sitä ei voi teoilla saavuttaa, mutta kylläkin epäuskon teoilla ja katumattomuudella menettää. Sen tähden apostoli sanoo: "Hän on pelastuva... Jos hän pysyy uskossa ja rakkaudessa ja pyhityksessä ynnä siveydessä."

Äidin usko ja siitä johtuva rakkaus ja siveä elämänasenne voittavat miehen kunnioituksen ja lasten rakkauden. Ne ovat vaikuttaneet monen miehen kääntymykseen.

Paljon äiti antaa kodille. Äitienpäivänä olisi hyvä myös muistuttaa meitä miehiä velvollisuuksistamme. Raamattu sanoo: "Miehet, rakastakaa vaimojanne, niin kuin *Kristuskin* rakasti seurakuntaa ja antoi itsensä alttiiksi sen edestä" (Ef. 5:25). Oikea rakkaus on valmis uhrauksiin; se ei ole itsekkyyttä.

Perheen päänä oleminen ei ole tyrannimaista mielivaltaa. Raamattu kehottaa meitä tällaiseen avioelämään: "Miehet, eläkää *taidollisesti* kukin vaimonne kanssa, niin kuin heikomman astian kanssa, ja osoittakaa heille *kunnioitusta*, koska he ovat elämän armon perillisiä niin kuin tekin; etteivät teidän rukouksenne estyisi" (1 Piet. 3:7).

Ymmärtäväinen mies ottaa huomioon, että vaimo joutuu kantamaan yhteisen elämän seurauksia aivan eri tavalla kuin mies. Koti on tarkoitettu keitaaksi elämän erämaahan. Sitä se ei voi olla yksin äidin ponnistuksin. Miehen on ymmärrettävä vastuunsa. Hänen täytyy käsittää, että mies ja vaimo eivät ole samanlaisia vaan erilaisia. Tämä johtaa elämänasenteeseen, jossa mies pyrkii elämään taidollisesti vaimonsa kanssa ja osoittamaan hänelle kunnioitusta. Tämä on helppompaa silloin, kun puolisoilla on yhteinen usko. Silloin he voivat tukea toinen toistansa elämän armon perillisinä.

126. ÄIDIN KUTSUMUS

ÄITIENPÄIVÄNÄ

Jumala johdattaa meidän ajallista elämäämme antamalla meille kullekin omat tehtävämme ja oman paikkamme. Äitienpäivänä muistamme erityisesti sitä kutsumusta, jonka hän on antanut äidille. Lasten synnyttäminen, vaaliminen ja kasvattaminen on jalo tehtävä. Lapsille Jumala on antanut suuren ajallisen lahjan, kun heillä ori rakastava äiti.

Suurissa tehtävissä tarvitaan itsensä kieltämistä ja uhrautumista. Niissä on monta huolta ja murhetta. Niin on äidilläkin. Hän muistaa lapsensa, mutta unohtaa itsensä ja ponnistelee heidän hyväksensä. Raamattu arvostaa äidinrakkauden niin korkealle, että on ottanut siitä kuvan ilmentämään Paavalin miehistä sananjulistusta ja seurakunnan hoitoa: "Me olimme lempeät teidän keskuudessanne niin kuin imettävä äiti, joka vaalii lapsiansa; niin mekin teitä hellien halusimme antaa teille, ei ainoastaan Jumalan evankeliumia, vaan oman henkemmekin, sillä te olitte meille rakkaiksi tulleet" (1 Tess. 2:7–8).

Vaikka äidinkutsumus on ajallisesti arvokas, se ei voi kuitenkaan häntä pelastaa. Pelastus on armosta, uskon kautta Jeesuskeen. Se ei ole teoista. Tämän kanssa ei ole ristiriidassa se, mitä Paavali sanoo vaimosta: "Mutta hän on pelastuva lasten synnyttämisen kautta, jos hän pysyy uskossa ja rakkaudessa ja pyhityksessä ynnä siveydessä" (1 Tim. 2:15). Paavali ei esitä tässä lasten synnyttämistä pelastuksen syyksi, vaan hän kuvaa vaimon elämänosaa, jossa eläen äiti kilvoittelee uskontaistelussaan. Se on samaa, josta Raamattu toisaalla yleisesti sanoo: "Monen ahdistuksen kautta meidän on meneminen sisälle Jumalan valtakuntaan."

Uskova äiti on lapsille aarre. Hän ei vain anna omaa rakkauttaan, vaan hän opettaa lapsensa tuntemaan sen rakkauden, jolla Jumala on meitä rakastanut Jeesusuksessa. Tässä ovat suurina esikuvina Timoteuksen äiti Eunike ja isoäiti Loois (2 Tim. 1: 5), jotka olivat opettaneet pojan tuntemaan Pyhät Kirjoitukset jo lapsuudesta lähtien. Kunpa Jumala antaisi lapsille sellaisia äitejä!

127. JEESUS PUOLUSTAA SINUA

KRISTUKSEN TAIVAASEEN ASTUMISEN PÄIVÄNÄ

Laulussa sanotaan: "Kun Jeesus mennyt on taivaaseen, on taivas auki nyt aarteineen." Apostoli Johannes sanoo: "Mutta jos joku syntiä tekeekin, niin meillä on puolustaja Isän tykönä, Jeesus Kristus, joka on vanhurskas. Ja hän on meidän syntiemme sovitus; eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien" (1 Joh. 2:1,2).

Jeesus meni Isän tykö katkeran kärsimisen ja kuoleman kautta. Hän kantoi meidän syntimme ristinpuuhun. Vielä nytkin on niitä, jotka tarvitsevat tätä sanomaa. Itse asiassa jokainen sitä tarvitsee. Kristus on koko maailman syntien sovitus. Tästä omatunto löytää lohdutuksen. Jumala ei kysy meidän arvollisuuttamme eikä kelvollisuuttamme, vaan hän lahjoittaa arvottomille ja kelvottomille oman Poikansa vanhurskaudeksi, jossa hänelle kelpaamme. Kristus on sovitannut jokaisen ihmisen synnit. Kukaan ei voi sulkea itseään pois siitä. Jeesus on noussut ylös kuolleista. Ja ilmestyttyään opetuslapsilleen neljäkymmenen päivän aikana Jeesus nousi ylös taivaaseen Isän oikealle puolelle. Siellä hän on meidän puolustajamme.

Me tarvitsemme puolustajaa. Sillä kiusaaja syyttää meitä — eikä ilman syytä, sillä me olemme syyllisiä. Mutta kiusaaja tahtoo pimitää meiltä Kristuksen uhrin. Kiusaajalla ei ole mitään sitä vastaan, että ihmisille saarnataan lakia, kunhan evankeliumi heiltä peitetään. Lain saarnalla hän voi ajaa ihmisiä epätoivoon. Mutta nyt Jeesus tulee meidän puolustajaksemme. Sen parempaa puolustajaa emme voi löytää. Hän on voittanut kiusaajan. Ja sen lisäksi hän on meidän edestämme kantanut meidän syntimme. Kun hän lahjoittaa meille armonsa, kukaan ei voi mitään väittää vastaan. Taivaallinen Isä on hyväksynyt Poikansa uhrin herättämällä hänet kuolleista. Hän myös mielellään kuulee Poikansa esirukouksen. Kun me heikkoudessamme teemme syntiä ja kun omatuntomme syyttää meitä, meitä lohduttaa sanomattomasti se, että meillä on puolustaja Isän tykönä. Kun hän avaa taivaan, sitä ei kukaan sulje.

128. KÄÄNTYKÄÄ

HELLUNTAINA

Toiset hämmästelevät Jeesuksen puheita ja tekoja. Toiset kunnioittavat. Toiset pilkkaavat. Näin oli ensimmäisenä helluntaina parisen tuhatta vuotta sitten. Niin on nyt.

Asenteet eivät ole kuitenkaan pysyviä. Jumala voi muuttaa niitä. Hänelle ei ole mikään mahdotonta.

Ensimmäisenä helluntaina Pietari puhui niille, jotka vain viitisenkymmentä päivää aikaisemmin olivat huutaneet: "Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse." Nämä huutajat olisivat aikanaan hyväksyneet Jeesuksen leipäkuninkaakseen. Mutta siihen he loukkaantuivat, että Jeesus oli Vapahtaja. He etsivät Messiasta, joka täyttäisi heidän maalliset toiveensa. Siihen Jeesus ei suostunut, sillä sitä varten hän ei ollut tullut. Jumalan Poika oli tullut sovittamaan syntimme. Sellaisena hän halusi itseensä uskottavan. Tämä synnytti silmittömän vihan iankaikkista Rakkautta kohtaan. Niin he tappoivat hänet.

Moni on pettynyt Jeesukseen ja vihaa häntä. Moni näkee hänessä toiveittensa esteen ja haluaa raivata hänet tieltään. Monen julistajan sydän vapisee pelosta, kun tätä halveksittua Jeesusta pitäisi saarnata ihmisille. Arkuudesta moni on muuttanut Jumalan sanomaa ihmisten mielen mukaan. Niin yrittivät ensin apostolitkin selviytyä, mutta sitten he eivät Herran seurakuntaa rakentaneet. Juudas kavalsi Jeesuksen. Pietari kielsi hänet. Johannes yritti "säilyttää kasvonsa" suhteilla, hän näet oli ylimmäisen papin tuttava.

Toisin oli helluntaina. Pyhä Henki oli antanut apostoleille rohkeuden puhua. Pietari todisti: "Jumala on hänet Herraksi ja Kristukseksi tehnyt, tämän Jeesuksen, jonka te ristiinnaulitsitte" (Apt. 2:36). Kansa sai piston sydämeensä. He olivat rikkoneet Jumalaa vastaan tappamalla hänen Poikansa. Synnintuntoa mekin tarvitsemme Jumalan edessä. Siinä emme selviä pilkkapuheilla. Hänen edessään ei kelpaa puolinaisuus, ei teeskentely. Pyhä Henki saa meidät kysymään: "Mitä meidän pitää tekemän?" Tällaiselle kysyjälle Herran apostoli vastaa: "Tehkää parannus ja ottakoon kukin teistä kasteen Jeesuksen Kristuksen nimeen syntienne anteeksisaamiseksi" (Apt.

2:38). "Tehkää parannus" eli "Kääntykää, muuttakaa mielenne!" Ennen olette olleet epäuskoisia, ehkä suoranaisesti pilkanneet Jeesusta. Älkää enää niin tehkö! Jeesus on sovittanut teidän syntinne. Hän on teitä rakastanut ja antanut kaikkensa teidän edestänne. Turvatkaa häneen. Niin pelastutte. Hänessä saatte rauhan synnin syytteiden tilalle.

Niille, joita ei ole vielä kristillisellä kasteella kastettu, soveltuu tämä: "Ottakoon kukin teistä kasteen Jeesuksen Kristuksen nimeen syntienne anteeksisaamiseksi." Mutta entä ne lapsena kastetut, jotka ovat joutuneet tuhlaajapojan tielle? Pitääkö heidät kastaa uudesti? Ei. Luther vertaa sattuvasti kastetta laivaan, joka pysyy ehjänä, vaikka me putoaisimmekin siitä. Hän osoittaa, että meidän tästä kasteen armosta pois jouduttuamme tulee tulla siihen takaisin: "Eihän laiva säry, sillä tässä on kysymys Jumalan järjestyksestä eikä meidän teostamme. Saattaa kyllä käydä niin, että jalkamme luiskahtaa ja me putoamme siitä. Mutta jos joku putoaa laivasta, pyrkiköön uimaan takaisin sen luo ja pitäköön siitä kiinni, kunnes taas pääsee siihen ja olkoon siinä sitten niin kuin ennenkin." Kasteessa Jumala on tehnyt armoliiton kanssamme. "Jos me olemme uskottomat, pysyy hän kuitenkin uskollisena, sillä itseänsä kieltää hän ei saata" (2 Tim. 2:13). Turvamme on Kristuksen sovitusyössä ja Jumalan uskollisuudessa. Siinä syntinen löytää rauhan.

Ensimmäinen helluntai oli kolmelle tuhannelle kääntymyksen ja omantunnon rauhan päivä. Sitä olkoon helluntai myös meille.

129. PYHÄN HENGEN JUHLA

HELLUNTAINA

Ensimmäisenä helluntaina vuodatettiin Pyhä Henki näkyvin merkein. Arat apostolit saivat rohkeuden julistaa ristiinnaulittua ja ylösnoussutta Jeesusta. Kolme tuhatta sai piston sydämeensä ja sen jälkeen varmuuden syntiensä anteeksisaamisesta Jeesuksen nimessä. Se oli ihmeellistä aikaa. Kääntyneet eivät jääneet omaan koloonsa, vaan he pysyivät apostolien opetuksessa, rukouksessa, viettivät pyhää ehtoollista ja olivat kuin yksi sydän ja yksi sielu. Syntyi ensimmäinen kristillinen seurakunta.

Tätä muistelemme helluntaina. Jumala ei kuitenkaan tahdo, että helluntai olisi meille vain menneisyyden juhla, vaan hän haluaa lahjoittaa meille oikean helluntain yhä nytkin. Tärkeintä ja keskeisintä siinä on Jeesuksen tunteminen. Moni kyllä tietää paljon Jeesuksesta, mutta ei silti tunne häntä siksi, joka hän on. Jotta oppisimme oikealla tavalla tuntemaan hänet, meidän täytyy ensiksikin tuntea itsemme Jumalan lain valossa. Olemme syntisiä, jotka tarvitsimme Jumalan Pojan uhrin edestämme. Vähempi ei riittänyt. Suuret ovat siis syntimme. Kristus kärsi meidän syntiemme tähden ja niin sopii meillekin Pietarin sana: "Elämän ruhtinaan te tapoitte." Ketkä? Juuri me. Juutalaiset tosin tekivät yhdessä roomalaisten kanssa sen ulkonaisesti eikä meitä siitä panna tilille. Mutta Jeesuksen kuoleman todellinen syy oli meidän syntimme. Lyökäämme siis rintoihimme publikaanin tavoin ja sanokaamme: Jumala, ole minulle syntiselle armollinen. Tässä sanassa ilmeneekin se toinen asia, mikä liittyy Jeesuksen tuntemiseen. Hän on hankkinut meille armon, ja Jumala on nyt meille armollinen Jeesuksen tähden. Pyhä Henki kirkastaa meille sanansa kautta Jeesuksen syntiemme sovittajaksi. Saamme rauhan sydämeemme.

Jos olemme oppineet tuntemaan Jeesuksen syntiemme sovittajaksi, olemme autuaita. Haluamme jakaa sen myös muiden kanssa. Se tapahtuu kahdella tavalla. Ensiksikin kokoonnumme uskonveljeydessä puhtaan Jumalan sanan ympärille kristillisenä seurakuntana. Siten vahvistamme ja tuemme toinen toistamme ja Pyhä Henki

ravitsee meitä kaikella Jumalan sanan ruoalla. Toiseksi tunnustamme uskoamme maailmassa ja ohjaamme nöyrällä tavalla ja rakkauden hengessä muitakin autuuden lähteille. Niin Pyhän Hengen tuulet puhaltavat ja sydämet virvoittuvat.

130. PYHÄ KOLMIYKSEYS – AUTUUTEMME JUMALA

PYHÄN KOLMIYKSEYDEN PÄIVÄNÄ

Pyhän Kolmiykeyden päivänä Jumalan kansa tutkii syvässä kunnioituksessa sitä ihmeellistä tietoa, että meidän autuutemme Jumala on yksi ja kuitenkin tässä yhdessä jumaluudessa on kolme eri persoonaa. Tällaista jumalantuntemusta emme voi saavuttaa itse, vaan Jumala on sen meille ilmoittanut. Jumala on niin suuri, niin paljon meidän käsityskykymme yläpuolella, että meidän on tunnustettava oma rajoittuneisuutemme käsittää hänen olemuksensa syvyyttä. Me olemme sen varassa, mitä Jumala itse on ilmoittanut itsestään.

Raamattu sisältää yhtenäisen jumalakuvan. Mooses kirjoittaa: "Herra, meidän Jumalamme, Herra on yksi" (5 Moos. 6:4). Paavali todistaa: "Ei ole muuta Jumalaa kuin yksi" (1 Kor. 8:4). Jeesus käskää kastamaan "Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen". On siis vain yksi Jumalan nimi, joka on Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimi. Jumalan nimi ei ole samaa kuin nimitys, vaan se ilmaisee Jumalaa sellaisena kuin hän on itsensä ilmoittanut. Vaikka Jumala on yksi, jumaluudessa on kuitenkin kolme eri persoonaa. Apostoli Johannes sanoo Jeesusta "tosi Jumalaksi" (1 Joh. 5:20). Apostoli Pietari moitti Ananiasta siitä, että tämä yritti pettää Pyhää Henkeä ja sanoi: "Et sinä ole valhetellut ihmisille, vaan Jumalalle" (Apt. 5:3–4). Raamattu omistaa jokaiselle persoonalle Jumalan nimen, teot ja kunnian.

Kristillinen kirkko tunnustaa *Athanasiosen* uskontunnustuksessa järkkymättömän uskonsa:

"Jokaisella, joka tahtoo autuaaksi tulla, täytyy ennen kaikkea olla yleinen usko; se, joka ei sitä puhtaana ja ehyenä säilytä, joutuu epäi-

lemättä iankaikkiseen kadotukseen. Yleinen usko taas on tämä: me kunnioitamme yhtä ainoaa Jumalaa kolminaisuudessa ja kolminaisuutta ykseydessä sekoittamatta persoonia ja hajottamatta perusolemusta. Sillä toinen on Isän persoona, toinen Pojan, ja toinen Pyhän Hengen, mutta Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen jumaluus on yksi ainoa: kunnia yhdenvertainen, majesteetti yhtä iankaikkinen... eikä kuitenkaan ole kolmea Jumalaa, vaan yksi ainoa Jumala."

Tällainen on siis autuutemme Jumala. Hän on meidät luonut ja tahtoo, että me, hänestä pois langenneet kapinoitsijat, palaamme hänen tykönsä. Sitä varten Jumalan Poika tuli ihmiseksi ja sovitti syntimme. Jeesus sanoo: "Minä olen tie ja totuus ja elämä. Ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani" (Joh. 14:6). Kun Pyhä Henki meitä kutsuu, käykäämme Kristuksen tykö, jossa meillä on syntiemme anteeksisaaminen. Vain siten palaamme jälleen Jumalan yhteyteen.

131. VALKEUDEN JUHLA JA PIMEYDEN TEOT

JUHANNUKSENA

Juhannuksena, valon ja kesäisen kauneuden juhlanä, kristitty mielellään ihailee Jumalan luomistekoja. Kirkollisesti juhannus on kuitenkin Johannes Kastajan päivä, josta se saa nimensäkin. Alkuvaikeaisen autiomaan profeetan julistus on yhä ajankohtaista tänä moraalittomuuden aikana.

Johannes ruoski aikansa syntejä ankaralla saarnalla. Ulkokullatuille hän julisti: "Te kyykäärmeitten sikiöt, kuka on neuvonut teitä pakenemaan tulevaista vihaa?" (Matt. 3:7). He teeskentelivät olevansa Jumalan lapsia, mutta heidän tekonsa osoittivat toista. Johannesin julistus meni ytimeen. Hän ei ollut moralisti, vain ulkonaisten tekojen tuomitsija ja elämän parannuksen vaatiija. Hän oli Kristuksen edelläkävijä: katumuksen ja uskon julistaja. Nuhteen tarkoituksena oli synnyttää synnintunto. Johannes kasti anteeksiantamuksen kas-

teella ne, jotka tunnustivat syntinsä (Matt. 3:6; Mark. 1:4). Katumattomat pysyivät "kyykäärmeitten sikiöinä" eli kiusaajan lapsina.

Moralisti ei käsitä anteeksiantamista. Hänelle riittää elämän ulkonainen silaaminen. Hän ei voi vapauttaa pahasta omastatunnosta. Jokainen ihminen on luonnostaan moralisti. Uskon kannalta pahimpia moralisteja ovat ne, jotka tahtovat tehdä ihmisistä hyviä siten, etteivät julista mitään asiaa pahaksi.

Nyt tarvitaan julistusta, jossa synty sanotaan synniksi kaikkivaltiaan ja pyhän Jumalan edessä – etsimättä verukkeita ja lieventäviä asianhaaroja. Meidän ei tarvitse pelätä synnintunnon aikaansaamista. Onhan meillä synnintuntoiselle lohdutus. Johannes osoitti Jeesusta ja sanoi: "Katso, Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnin" (Joh. 1:29). Sen Jeesus on jo tehnyt. Jumala on antanut anteeksi syntimme.

Tätä armoa Johannes julisti. Se ei synnyttänyt estoja, vaan se toi portot ja publikaanit Jumalan valtakuntaan. Jeesus todisti aikansa moralisteille, ylipapeille ja kansan vanhimmille: "Publikaanit ja portot menevät ennen teitä Jumalan valtakuntaan... te ette uskoneet häntä (Johannesta), mutta publikaanit ja portot uskoivat häntä" (Matt. 21:31,32). Kaikki eivät uskoneet, vaan toiset paaduttivat sydämensä. Sellainen oli myös neljännesruhtinas Herodes. Jumala ei katso henkilöön, ja henkilöön katsomatta hänen profeettansa julisti: "Sinun ei ole lupa pitää häntä" (Matt. 14:4), naista, joka ei ole sinun vaimosi. Tätä saarnaa tarvitaan tänäkin juhannuksena. Avioliiton pyhyyttä ei ole lupa loukata.

Ihmismielen mukaan Johannes huusi liian suurta vastaan. Jumalan Sana ei Herodesta hellyttänyt, "juhannustanssit" kylläkin. Ei tosin parannukseen, vaan noudattamaan rakastajattarensa jumalaton mieltä. "Huutavan äänen" kaula katkaistiin, mutta sillä huutavan ääni ei vaiennut. Herodes oli suuri ihmismielen mukaan, mutta "ei ole vaimoista syntyneitten joukosta noussut suurempaa kuin Johannes Kastaja" (Matt. 11:11). Johanneksen kuoleman jälkeen "huutavan ääni" kaikui entistä voimakkaampana avionrikkojan omassatunnossa. Kun Herodes kuuli Jeesuksen ihmeteoista, hän sanoi, suorastaan taikauskaisen pelon vallassa: "Se on Johannes Kastaja. Hän on noussut ylös kuolleista" (Matt. 14:2). Herodes myi hyvän omantunnon ja

mielenrauhan lyhytaikaisen nautinnon hinnalla. Niin tekee moni nykyin, mutta miksi?

Tätä joudumme kysymään: Miksi on "juhannustanssien" viemiä? Miksi on niitä, jotka yrittävät vaimentaa Jumalan Sanan äänen. Miksi on niitä, jotka eivät halua taivaaseen, miksi niitä, jotka eivät soisi sinne muidenkään menevän? On aika punnita arvot uudestaan. Hetken nautinto ja iankaikkinen vaiva vai hyvä omatunto ja iankaikkinen ilo? Jumala ei ole luonut keskikesän valkeutta pimeyden tekoja varten. Jeesus sanoo Sanan valkeudesta: "Niin kauan kuin valkeus teillä on, uskokaa valkeuteen, että te valkeuden lapsiksi tulisitte" (Joh. 12:36).

132. KUKA ON PYHÄ

Luterilaiset kristityt viettävät pyhäinpäivää muistellen niitä pyhiä, jotka ovat siirtyneet täältä riemuitsevaan seurakuntaan. Maa ja taivas, taistelu ja voitto kiidättävät ajatuksiamme, kun laulamme:

*Oi Jeesus, kiitos nimellesi sun,
Kun pyhilles soit levon siunatun
Ja rauhan jälkeen tuskan, taistelun.
Halleluja!
Oi yhteys sä kaikkein pyhien,
Me vaivassa, he maassa autuuden,
Herrassa yhdymme me yhtehen.
Halleluja!*

VK 1938 nro 129:1,4

Keitä ovat nämä pyhät? Ovatko he joitakin harvinaisuuksia, erityisen nuhteettomia ihmisiä, joiden hyviä tekoja maailma kiittää?

Harvinaisia he voivat olla, sillä usko on käynyt vähiin. Heidän joukossaan voi olla myös esimerkillisiä ihmisiä, jotka Jumalan armon antamalla voimalla ahkeroivat tehdä kaikkea hyvää. Mutta useinkaan heitä ei maailma kiitä. Monet hyväntekijät, jotka ovat saa-

neet arvostusta maailman silmissä, ovat olleet omavanhurskaita ja kieltäneet Jumalan Pojan. Mutta mikä sitten on se asia, joka tekee ihmisen pyhäksi?

Apostoli Paavali osoittaa Korinttolaiskirjeensä "Jumalan seurakunnalle, Kristuksessa Jeesuksessa pyhitetyille, jotka ovat kutsuturja pyhät". He olivat ihmisten silmissä usein halveksittuja, enimmäkseen orjia. Jalosukuisia ei ollut monta sen ajan seurakunnissa. Menneisyys heillä oli sellainen, jota he nyt uskoon tultuaan häpesivät. Vieläkin heissä oli luonteenvikoja, monenlaista kärsittävää ja anteeksiannettavaa, vaikka he eivät enää maailmassa vaeltaneetkaan. Silti he olivat pyhiä. Kun he uskoivat Jeesukseen, he omistivat hänen pyhyytensä. Jeesuksen, Jumalan Pojan, veri puhdisti heidät kaikesta synnistä. Samoin mekin, perisyntien turmelemat heikot ihmiset, olemme Jumalan edessä pyhiä ja hänelle otollisia uskon kautta Jeesukseen.

Usko vaikuttaa oikeita ja hyviä tekoja. Ne eivät ole erikoislaatuista kuten ulkonaisia hurskausmenoja tai jonkun keräyksen tukemista omantunnon lepytteeksi silloin tällöin, vaan jatkuvaa uskon mukaista elämää sekä arkena että juhlena, sekä työssä että levossa, miehenä ja vaimona, lapsena ja vanhempana, kunhan vain kukin pyhittää tämän kaiken uskolla ja rukouksella.

133. MAAILMANLOPPU TULEE

TUOMIOSUNNUNTAINA

Maailmanloppu tulee. Kristus tulee tuomiolle. Päivää emme tiedä, emme vuotta emmekä edes vuosisataakaan. "Nyt on viimeinen aika", sanoivat jo apostolit. Siitä asti lopun merkit ovat olleet nähtävissä ja sen jälkeen lisääntyneet ja tihentyneet. Mutta kun Kristus tulee, kaikki näkevät hänet. Kristuksen tulemus ei tapahdu salassa. "Hetki tulee, jolloin kaikki, jotka haudoissa ovat, kuulevat hänen äänensä ja tulevat esiin, ne, jotka ovat hyvää tehneet, elämän ylösnousemukseen, mutta ne, jotka ovat pahaa tehneet, tuomion ylös-

nousemukseen" (Joh. 5:29). Kaikki kuolleet herätetään samaan aikaan. Tuomio alkaa. Meidänkin tuomiomme.

Oikealla puolella oleville Jeesus sanoo: "Tulkaa, minun Isäni siunatut, ja omistakaa se valtakunta, mikä on ollut teille valmistettuna maailman perustamisesta asti." Ihmeellinen tuomio! Ei sanaakaan synnistä, lankeemuksista, laiminlyönneistä. Vapahtaja puhuu vain hyvistä teoista, joilla he ovat häntä palvelleet. Mistä tuomiopäivänä löytyy sellaisia? Ovathan kaikkien viat täällä selvästi nähtävissä. Kukaan ei ole täydellinen. Kuitenkin pelastuvia on suuri joukko, jota kukaan ei taida lukea.

Arvoituksen ratkaisu on tämä: He ovat "Isän siunaamia". Isä on siunannut heitä niin, etteivät he enää silloin ole syntisiä. He ovat kirkastettuja. Täällä alhaalla he ovat olleet syntisiä, kuten ristin ryöväri tai rintoihinsa lyönyt publikaani. Isä on heitä niin siunannut, että hän on "vetänyt heidät tykönsä". He ovat saaneet uskon lahjan. He ovat panneet turvansa Jumalan armoon Kristuksessa. "Niin ei nyt siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat" (Room. 8:1). He ovat uskoneet tämän sanan mukaan: "Niin päätämme siis, että ihminen vanhurskautetaan uskon kautta ilman lain tekoja" (Room. 3:28).

Pelastuvien teot otetaan tuomiolla esille. Niistä Jumala osoittaa, että pelastuvilla on ollut elävä, vaikuttava usko. Teoillansa he eivät ole ansainneet autuutta. Vaan ne, jotka tekojen vastakohtana "perustautuvat uskoon, siunataan". (Gal. 3:9). Pelastuvien tuomio tapahtuu armon järjestyksen mukaan. Olisipa tämä kaikkien meidänkin tuomiomme! Ja se on, kunhan vain uskomme Jumalan sanan, että Jeesus on syntimme sovittanut. Niin yksinkertainen on uskon asia.

Vasemmalla puolellaan oleville Jeesus sanoo: "Menkää pois minun tyköäni, te kiroitut, siihen iankaikkiseen tuleen, joka on valmistettu perkeleelle ja hänen enkeleillensä" (Matt. 25:41). Nämä ovat niitä, jotka eivät ole Jeesukseen uskoneet, vaan he ovat turvanneet omiin tekoihinsa. Mutta siinä onkin ollut heidän pettevä perustansa. Tuomari osoittaa, että heiltä puuttuvat hyvät teot. Heillä ei ole ollut rakkautta Kristuksen "vähimpiä" kohtaan. Nämä vähimmät ovat Jeesukseen uskovia ja hänen sanansa julistajia. "Joka profeetan ottaa tykönsä profeetan nimen tähden, saa profeetan palkan, ja kuka ta-

hansa antaa yhdelle näistä pienistä maljallisen kylmää vettä hänen juodaksensa, *opetuslapsen nimen* tähden, totisesti minä sanon teille: hän ei jää palkkaansa vaille" (Matt. 10:41,42). Jeesus osoittaa kadotukseen joutuvien epäuskon heidän teoistaan. Mutta mistä teoista? Ei yleensä kurjassa asemassa olevan lähimmäisen auttamisesta. Siihen voi myös monella epäuskoisella olla alttiutta, joskus jopa enemmän kuin uskovilla. Mutta maailman pilkatessa ja vainotessa uskovaa ei auta "opetuslapsen nimen tähden" kukaan muu kuin toinen uskova.

Kadotukseen joutuvat ovat täällä eläessään kerskanneet teoistaan; tuomiolla heillä ei kuitenkaan ole yhtään tekoa, joka olisi Jeesukselle tehty. Heidät tuomitaan lain järjestyksen mukaan. "Sillä kaikki, jotka perustautuvat lain tekoihin, ovat kirouksen alaisia; ei kukaan tule vanhurskaaksi lain kautta Jumalan edessä, koska vanhurskas on elävä uskosta" (Gal. 3:10,11). Niin kirotaan meidätkin, jos pysymme lain alla. Käykäämme siis Vapahtajan tykö armon alle ja omistakaamme autuus hänessä nyt, kun vielä on armon aika.

NUORISO

134. RAAMATTU JA NYKYAJAN NUORISOLEVOTTOMUUDET

Varsinkin nuorison keskuudessa pyritään saamaan yhteiskunnassa aikaan muutoksia eräänlaisin voima- ja painostuskeinoin tarttumalla asioihin suoraan ja sivuuttamalla ne menettelytavat, joita maan lait, asetukset ja hyvät totunnaiset tavat edellyttävät. Tätä nuorison osaa ei voida pitää koko nuorison edustajana, vaan se lienee vähemmistö. Vaikutusvaltaa sille antavat yleiset tiedotusvälineet, joiden näyttää olevan vaikeata esittää tapahtumia todellisuuden mukaisissa suhteissa.

Maailmasta opittua toimintatapaa ("suora toiminta") on pyritty soveltamaan myös kristillisen kirkon piiriin. Kirkon tehtäväksi ei ole nähty ainoastaan sosiaalisten epäkohtien parantamista, vaan on haluttu pyrkiä siihen poikkeavin menettelytavoin.

Kokemuksen ja tiedon puutetta

Nuoriso hakee ihanteita. Se on taipuvaista aatteellisuuteen, monasti samalla kertaa innostunutta, toimintatarmaa uhkuvaa, aatteilleen purkautumistietä etsivää. Tässä ei ole sinänsä vielä mitään moraalista, ei pahaa eikä hyvää. Asian moraalinen hyväksyttävyyys tai hylättävyyys riippuu siitä, ovatko ihanteet oikeita vai vääriä ja ovatko niiden toteuttamis- ja ajamiskeinot moraalisesti hyväksyttäviä vai hylättäviä. Sanotaanhan eräässä nuorten laulussakin: "Tässä on intosi paikallaan ja hyödyksi laulusi raikas."

Nuoruuteen liittyy pakosta kokemuksen puutetta: ei tunneta sitä, miten parannusta voidaan saada aikaan, eikä aina edes sitä, mitkä kanavat ovat oikeita ja jo valmiina olemassa. Osaksi myös kokemuksen puutteen tiliin voidaan lukea pinnallinen käsitys ihmisen turmeluksesta ja lapsellinen uskomus, että tätä maailmaa voidaan käden

käänteessä parantaa ja saada yhtäkkiä muutoksia asioihin, joilla on vuosisataiset juuret. Pettymys aiheuttaa katkeruutta, jonka perussyystä pettynyt itse ei tajua. Myös kristityiltä nuorilta voi usein puuttua käsitystä siitä, mitkä ovat todella niitä Jumalan asettamia voimia, joilla kahlehditaan perisynnialaista ihmistä, maailmaa, joka on "pahan vallassa"(1 Joh. 5:19), niin ettei ihminen voi toteuttaa kaikkea sitä pahaa, mitä hän sydämessään ajattelee.

Kristitty ja lain sivuuttaminen

Raamattua tuntevalle kristitylle on itsestään selvää, että lain sivuuttaminen ja jopa sitä vastaan nouseminen, on vastoin Jumalan tahtoa ja hänen sanaansa. "Joka asettuu esivaltaa vastaan, se nousee Jumalan säättämystä vastaan; mutta jotka nousevat vastaan, tuottavat itselleen tuomion... Siksi tulee olla alamainen, ei ainoastaan rangaisituksen tähden, vaan myös omantunnon tähden" (Room. 13:2,5).

Raamattu tuntee kyllä poikkeukselliset olot, joissa on "toteltava Jumalaa enemmän kuin ihmisiä" (Apt. 5:29). Mutta tällaisia oloja apostolien aikana ei ollut edes orjuus. Vastoin esivallan käskyä saivat kyllä toimia apostolit, kun heitä kiellettiin saarnaamasta Jumalan sanaa, samoin egyptiläiset kättilöt, jotka eivät surmanneet heprealaisia poikalapsia (2 Moos. 1:17). Lainsäädännössä on eri maissa pakanallisen maailmankatsomuksen vaikutuksesta tehty muutoksia, jotka eivät suojele orastavaa elämää. Mutta siihen levoton nuoriso ei kiinnitä huomiota. Sen sijaan kun vertaamme apostolisen ajan epäkohtiin, esim. orjuuteen, niitä epäkohtia, joihin he tarttuvat, voimme helposti nähdä, etteivät olot ole siinä mielessä poikkeuksellisia, että laki saataisiin sivuuttaa.

Mihin levottomuuksilla pyritään?

Levottomuuksien lietoajat näkevät nykyisen yhteiskunnan kaiken pahan alkuna ja juurena. Siksi heidän mielestään yhteiskunta on uudistettava turmelemalla ja hävittämällä vanha tai muuten sitä vastustamalla. Minkälaiseksi yhteiskunta olisi uudistettava, jää usein avoimeksi. Vanhan hävittämisellä uskotaan päästävän parempaan yhteiskuntaan, jonka laadusta ei kuitenkaan voida vielä olla perillä.

Onpa olemassa sellainenkin aatesuunta, jonka mukaan ei ole mitään pysyvää, johon olisi pyrittävä. Tavoitteet, elämänmuoto ja moraalit voivat muuttua jatkuvasti. Tänäpä sen edustajat voivat olla tätä mieltä, huomenna toista.

Jumalan sanan mukaan on kuitenkin olemassa eräitä järjestyksiä, joilla on jumalallinen olemassaolonoikeus ja joita vastaan ei voi nousta vetämättä ylleen Jumalan vihaa. Tällaisia järjestyksiä ovat:

- 1) koti, perhe ja avioliitto
- 2) esivalta, laki, yhteiskunta, valtio, isänmaa
- 3) Jumalan Sana ja kristillinen kirkko.

Näistä kaksi ensimmäistä kuuluu maallisen elämän alueelle ja kolmas hengellisen elämän piiriin.

Nykyisessä halussa repiä vanha alas, ei ole kysymys pelkästä uudistamisesta, jota olojen muuttuessa jatkuvasti tarvitaan, vaan kysymys on yllämainittujen jumalallisten perusjärjestysten repimisestä eli kapinasta Jumalaa vastaan.

Syytöksiä

Tuolta pohjalta nostetaan syytöksiä yhteiskuntaa vastaan. Sen väitetään harjoittavan byrokratiaa ja poliisivaltaa, olevan hidasliikkeistä sekä suosivan luokkarajoja ja rotuerottelua. Jotakin tällaista saattaa esiintyä paikoittain ja ajoittain tai henkilöstä riippuen. Se ei kuitenkaan johdu siitä, että kaikki vanha olisi pahasta eikä asiaa korjata siten, että perusarvot hylätään. Yhteiskunnassamme on monia hyväksyttäviä keinoja saada parannusta aikaan. Kypsyneellä kansalaisella ja varsinkin kristityllä pitäisi olla myös kärsivällisyyttä. Synnisisistä ihmisistä ei voida luoda synnitöntä yhteiskuntaa.

Kirkko ja yhteiskunnalliset epäkohdat

Aikanamme pyritään kristillinen kirkko näkemään yhteiskunnan sektoriksi ja myös jopa yhteiskunnalliseksi painostusryhmäksi. Se selittää sen, että kirkkoon pyritään tuomaan maailman menettelytapoja. Apostolit osasivat erottaa hengelliset ja maalliset toisistaan. Apostolinen kirkko ei ollut painostusryhmä eikä yhteiskunnan sekto-

ri. Tämä käy ilmi mm. apostolien suhteesta orjuuteen. Paavali kirjoittaa: "Jos olet kutsuttu orjana, älä siitä murehdi. Mutta jos voit päästä vapaaksi, niin käytä se mahdollisuus hyväksesi" (loppuosa käännetty Lutheria, Bibliaa ym. seuraten, 1 Kor. 7:21). Raamatun mukaan kristillisen kirkon tehtävänä ei ole puuttua yhteiskunnallisiin epäkohtiin. Kirkko vain kehottaa jäseniään toimimaan oikein ja edellyttää sitä heiltä.

Yllä siteerattu Paavalin kehoitus orjille antanee paljon miettimisen aihetta, sillä hengellisten ja maallisten valtapiirien (regimenttien) rajat ovat ihmisten mielissä sotkeutuneet. Alkukirkon kristityt olivat kuuliaisie esivallalle. Painostamatta orjien isäntiä ja yllyttämättä orjia isäntiään vastaan kristillinen usko – kuten yleisesti tunnustetaan – oli omiaan ajan oloon vaikuttamaan orjuuden poistumiseen, vaikka sen ohjelmaan ei orjuuden poistaminen kuulunutkaan. Mikähän yleinen siunaus mahtaisikaan nousta siitä, jos kristikunnassa nykyäänkin, pidettäisiin hengelliset ja maalliset asiat toisistaan erillään?

Levottomuudet ja rauhanaate

Eräät radikaalit ovat pasifistien tavoin ottaneet rauhanaatteen ohjelmaansa. He vastustavat asepalvelusta sillä perusteella, että he siten luulevat voivansa vastustaa sotaa.

Raamatun mukaan Jumala on antanut esivallalle miekan ja samalla vallan käskeä alaisiaan sitä käyttämään. Kristillinen usko ei sisällä sellaista käsitystä, että aseet ja asepalvelus olisivat sinänsä pahasta. Kristitty tosin haluaa elää rauhassa kaikkien kanssa. Mutta se on eri asia.

Kysymys esivallan miekasta on aivan toinen. Jumala on antanut miekan esivallalle tässä pahassa maailmassa sitä varten, että hän sen avulla estäisi pahan karkeata ilmenemistä. Esivallan miekka on suunnattu Jumalan puolesta pahantekijöitä vastaan alamaisten onnen hyväksi. Isänmaan puolustus on myös esivallan miekan käyttämistä. Syntyisi anarkia, jos valtakunnasta puuttuisivat armeija, poliisit, lait ja rangaistukset. Ihmisen turmeltuneisuus edellyttää tätä kaikkea. Syy sotiin ei ole armeijassa ja aseissa, vaan ihmisessä. Raamatun mukaan tänne ei koskaan saada pelkkää uskovien valtakuntaa, vaan

päinvastoin suuri enemmistö on uudestisyntymättömiä. Kokemus osoittaa myös, ettei ns. uskovienkaan rauhantahtoon voi aina luottaa. Onhan jokaisella vanha ihminen.

Pietari tarttui omavaltaisesti miekkaan esivaltaa vastaan. Jeesus sanoi hänelle: "Pistä miekkasi tuppeen; sillä kaikki, jotka miekkaan tarttavat, ne miekkaan hukkuvat" (Matt. 26:52). Usein on jäänyt kysymättä, kenen miekkaan kapinoitsija Pietari hukkuisi. Eikö juuri esivallan miekkaan? Siihenpä tietenkkin. Näin Jeesus asetti apostolin esivallalle kuuliaiseksi, jopa sen miekan alaiseksi! (vrt. katolinen kirkko ja sen mahtivaatimukset). Jeesus ei ottanut miekkaa esivallalta, vaan säilytti sen sillä.

Mitä on levottomuuden takana?

Nykyajan levottomuuksiin liittyy tavoitteita, jotka ovat luonteeltaan eräänlaisia ihanteita: ajetaan köyhien etua, tasa-arvoa, suvaitsevaisuutta. Mutta samoilla henkilöillä, jotka puhuvat näistä esiintyy samalla halua nousta kaikkia jumalallisia perusarvoja vastaan. Raamatun mukaan kiusaaja pukeutuu valkeuden varuksiin, niin että hänen toimintansa näyttäisi moraalisesti hyväksyttävältä. Sellaisten kulissien takana on helpompaa toteuttaa perusarvojen, ihmiselämän perustuksen, murtamista. Tuolla eräänlaisella ihanteellisuuden naamarilla tavoitetaan helpommin varsinkin nuoria, koska nuori etsii ihanteita, jos ei jaloja, niin ainakin vääristyneitä. Jotkut radikaalit kuitenkin moittivat esimerkiksi Runebergin idealismia. Tuskinpa se Runebergillekään oli itsetarkoitus, ehkäpä vain opetustapa ja viestintäkeino, joka suojasi ja vahvisti elämän perusarvoja. Kun nuorilta puuttuu kokemusta ja arviointikykyä, heitä voidaan johtaa helposti harhaan puolitotuuksilla.

Neljäs käsky

"Mutta tiedä se, että viimeisinä päivinä on tuleva vaikeita aikoja. Sillä ihmiset ovat silloin itserakkaita... vanhemmilleen tottelemattomia, kiittämättömiä" (2 Tim. 3:1-2). Tämä apostolin sana on käynyt toteen nykyisissä levottomuuksissa. Neljäs käsky on antanut vanhemmille vallan ja velvoituksen vaatia kuuliaisuutta lapsiltaan. Jos

jollekulle on annettu jokin valta, on synti jättää sen velvoitukset täyttämättä tai antaa sen luisua sellaisiin käsiin, joissa sen käyttöä ei voi valvoa. Jos lapset eivät opi kotona kunnioittamaan käskyjä ja kieltoja, järjestyksiä ja sopimuksia sekä vanhempiaan, vaikeata on lasten oppia sopeutumaan kodin ulkopuolellakaan.

Vastuu

Elämme nopeata teollisen kehityksen ja teknisen muutoksen aikaa. Vanhanaikaisuuden käsite siirretään helposti sinne, minne se ei kuulu: luomisjärjestysten, moraalien ja kristillisen opin piiriin. Helposti unohtuu, että rakennamme tuhansien sukupolvien työlle, jota ilman nykyinen kehitys ei olisi mahdollista. Olemme myös vastuussa siitä, miten tätä perintöä käytämme ja minkälaisena sen edelleen luovutamme tuleville polville. Tästä olemme vastuussa sen Luojan edessä, jolta olemme saaneet kulttuuritehtävän (1 Moos. 2:15).

RUKOUS

135. SIUNAA ITSESI

Kristitty uskoo itsensä rukouksessa Jumalan huomaan. Se taito on valitettavasti monelta ruostunut. Tarvitsemme opastusta. Lainaan tähän Martti Lutherin klassilliset ohjeet.

"Kuinka perheenisän tulee opettaa huonekuntaansa rukoilemaan aamuin ja illoin.

Aamurukous

(Kun nouset aamulla vuoteeltasi, niin siunaa itsesi näin:)

Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Amen.

(Sen jälkeen lausu joko polvistuneena tai seisoen uskontunnustus ja Isä meidän. Sen lisäksi voit vielä lausua tämän rukouksen:)

Minä kiitän sinua, Jumala, rakas taivaallinen Isäni, Jeesuksen Kristuksen, sinun rakkaan Poikasi kautta, että olet armollisesti varjellut minut tänä yönä kaikesta vahingosta ja vaarasta; ja rukoilen sinua: varjele minua tänä päivänä synneistä ja kaikesta pahasta, niin että kaikki toimeni ja elämäni sinulle kelpaisivat. Sillä minä annan itseni, ruumiini ja sieluni ja kaikki, mitä minulla on, sinun haltuusi ja huomaasi. Sinun pyhä enkelisi olkoon kanssani, niin että paha vihollinen ei minusta mitään voittaisi. Amen.

(Vielä voit laulaa virren tai virvoittaa sieluasi, miten sopivaksi näet. Sitten voit ilolla ryhtyä työhösi.)

Iltarukous

(Ehtoolla, kun käyt levolle, siunaa itsesi näin:)

Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Amen.

(Sen jälkeen lausu joko polvistuneena tai seisoen uskontunnustus ja Isä meidän. Sen lisäksi voit vielä lausua tämän rukouksen:)

Minä kiitän sinua, rakas taivaallinen Isäni, Jeesuksen Kristuksen, rakkaan Poikasi kautta, että olet armollisesti varjellut minua tänä päivänä. Minä rukoilen sinua: anna minulle anteeksi kaikki syntini ja varjele minua armollisesti tänä yönä. Sillä minä annan itseni, ruumiini ja sieluni ja kaikki, mitä minulla on, sinun haltuusi ja huomaasi. Pyhä enkelisi olkoon kanssani, niin että paha vihollinen ei minusta mitään voittaisi. Amen.

(Sitten riennä iloisin mielin levolle.)"

HAKEMISTO

Numerot viittaavat kirjoitusten järjestysnumeroihin

AABEL	110	Israelin orjuus E:ssä	122
AABRAHAM	62	EHDONVALLANASIA	43
ABORTTI	27, 47	EKUMENIA	45
ADVENTTI	108, 109	ELÄMÄ	
AIKA a:n käyttö	68	Jumala on luonut e:n, onko e:ä	
AJALLISET a:iin kuuluu muutos	2	avaruudessa	55
AISTIT		ELÄMÄNTAITO kristillinen e.	68
näkö	103	ENKELI henkiolennot,	
kuulo	104	hyvät ja pahat	99
maku	105	ihmiset e:inä	99
hajua	107	"Herran Enkeli"	99
ALKEISVOIMAT	16	EPAFRAS	84
ALKUKERTOMUKSET	46	ESIVALTA	134
ANTEEKSIANTAMUS		e:n miekka	9, 134
kuuluu suurimmallekin syntiselle	26	ETSIKONAIKA	82
a:n ehdoksi ei saa panna tekoja	74	EUNIKE	126
ARKIPYHÄT	48	EVANKELIUMI	40
ARMO	5, 35	nojaa alkukertomuksiin	46
antaa voimaa pyhitykseen	10	ei ole kaanaankieltä	59
a:a ei saa peittää	74	tuoksuu elämälle	106
ASUNTOPOLITIIKKA		FILEMON	84
Raamatun a.	22	GETSEMANE	117
ATEISTIT	17, 34	GOLGATA	117
AUTUUS a:n ilo	96	HAARNISKA	100
AVAINENVALTA	47	HELLUNTAI	128, 129
AVARUUS	55	HERODES	27, 132
AVIOLIITTO	77, 78, 79, 134	HOOSIANNA	108
AVIOERO	79	HULLUUS	
AVIOPUOLISOT	125	Jumalan h.	34
BEETLEHEM B:n lastenmurha	75	ihmisten h.	34
DAAVID	76	IHANTEET	134
EGYPTI		IHMEET	
lastenmurha	27	tarkoitus	6, 12
		opetuslasten i:t oikeita	13
		esiintyvät murrosaikoina	12
		elämän i:t	17
		IHMINEN	

korkea moraalinen olento	47	JUUDAS	119
turmeltunut	61	JUUTALAISET osa j:ista kääntyy	88
IHMISEN POIKA	21	JÄÄVUORI	10
ILO		KAITSIJA	
Herrassa	14	seurakunnan k:n tehtävä	74
maailman i:t	14	palkkاپaimenet	107
kahlevangin i.	58	paimen	32
autuuden i.	95	KANSANKIRKKO	45
i:n kirje	58	KASTE	
i:n sanoma	30	antaa synnit anteeksi	128
ISRAEL	88	lapsik.	19
ITSEKKYYS	38	k. Moosekseen	80
JAAKOB	8	kilvoittelu on k:ssa vaeltamista	95
JEESUS		KIHLAUS	77
J:n nimet	21	KILPI	100
sukuluettelot	62	KILVOITTELU k. on kasteessa vaelta-	
tosi Jumala	93	mista	85
JOB	53	KIRKOLLISVERO	49
JOHANNES KASTAJA	115, 131	KOETTELEMUKSET	53
JOOAS	115	KOLMIYHTEYS	93, 130
JOONA	42	KOLOSSA	84
JOOSEF		K:n seurakunta	84
ARIMATIALAINEN.....	119	KONSTIT	43
JOOSEF Jeesuksen kasvatusisä	62	KRISTINUSKO	
JOULU	110–114	k:n ainutlaatuisuus	101
JOULUKUUSI.....	112	KULTTUURITEHTÄVÄ	2, 134
JUHANNUS.....	131	KUOLEMA	
JUMALA		ensimmäinen k.	51
J:n olemassaolo	17, 34	toinen k.	51
J. on kolmiyhteinen	93, 130	KUULO	104
JUMALAN POIKA	21	KYPÄRÄ	100
JUMALAN SANA		KÄSKYT	
muuttumaton	2	Jumalan k.	68
luova sana	91	kolmas k.	15
ei häviä	92	kuudes k.	77
JUMALAN TUNTEMUS		KÄÄNNOSTYÖ	
luonnollinen	34	Raamatun k.	90
kristillinen	34	LAKI	

Kristus on täyttänyt I:n	1	NUORISO	43, 97, 134
Jumalan l.	1, 27	NÄKÖ	103
maallinen l.	27, 35	OLYMPIALAISET	85
LAMPAANKORVA	82, 107	OMATUNTO	7
LAPSET		o:n häätä	50
l:n usko	98	o:n rauha	82
l:n murha	27	säilytä hyvä o.	83
l:n kaste	19	o:n vapaus	47
LEIPÄ jokapäiväinen l.	2	OPPI	
LEPOPÄIVÄ	15	ei vanhene	2, 134
LINNUT pahat l:t	98	samaa kuin usko	41
LOHDUTUS	66	synnyttää elämää	60
LOOIS	126	ORJUUS	134
LUOMISJÄRJESTYKSET	134	PAIMEN	32, 74
LUOMISKERTOMUS	46, 55	palkkapaimen	107
LUTERILAINEN	24	PAPPI, PAPPEUS	32
LUTHER	24, 135	PARANNUS	65, 128
LUUKAS "rakas lääkäri"	6	PASTEUR	17
LÄÄKÄRI	6	PELASTUS	
oikeus kieltäytyä abortin teosta	47	yksin armosta	5, 35, 72
MAAILMANLOPPU	133	yksin Kristuksen tähden	36, 68, 72
MAKU	105	yksin uskosta	44
MAMMONA	89	lahjaksi ilman tekoja	37
MARIA Betanian M.	89	ei uskon tähden	44
MARKUS M:n äiti	22	perustuu valmiiseen sovitukseen	72
MIEKKA		PELOTTELU kristinusko ei ole p:a ...	87
hengen m.	134	PENSEYS	11
m. ristinä	1	PIETARI	
esivallan m.	9	P. ja miekka	9, 134
MILETO	6, 12	P. itki	118
MORAALI	47, 77, 134	P. nuhteli Jeesusta	120
MORALISTI	131	PIHLAJA	64
MUISTI		PIISPAT p: n teesit	95
Jumalan m.	70	PILATUS	119
MÜLLER, MAX	101, 100	POLITIikka	40
NEUVOSTO suuri n.	119	PRESIDENTTI p:n armahdus	5
NARDUSVOIDE	89	PROFETIAT nykyiset p:t	25
NIKODEEMUS	21	PUNAINEN MERI	80

PUOLUSTAJA Jeesus	127	RUNEBERG	134
PYHITYS		SAARNAVIRKA	32
elämän parantamisena	10	SAASTE	
voima p:een	10	saastunut vesi	3
PYHÄ HENKI		s.-ongelma	28
tosi Jumala	93	SAIRAUS	6, 13
Pyhän Kolmiyhteyden persoona	93	SALOMO	76
kirkastaa Jeesusta	129	SANA ks. JUMALAN S.	
PYHÄT, JUHLAT	48	SAPATTI	15, 48
PYHÄT, IHMISET	132	SAUL	75
PYHÄTYÖ	15	SEURAKUNTA	45, 47, 49
PÄÄSIÄINEN	120–124	Jerusalemiin s.	22
RAAHAB	76	Kolossan s.	84
RAAMATTU		SIELU	54
erehtymätön	4, 42, 69, 86	SIVIILIVIHKIMYS	78
elävää sanaa	4	SODOMA	20
uskon ainoa ohje	42	SOTA, SOTILAS	9
syntynyt PH:n vaikutuksesta	69	SOTA-ASU kristityn s.	100
R:a vastaan hyökätään	86	STEFANUS	75, 115
Piispojen teesit	95	SUKULUETTELOT Jeesuksen s.	62
R:n kääntäminen	90	SUKUPOULIELÄMÄ	77
RAKKAUS		SUORA TOIMINTA	134
pysyvyyteen nähden suurin	44	SYDÄN	
r:n sisällön määrää Jumalan sana	29	Jumalan s.	61
RAUHA, AJALLINEN		ihmisen s.	61
rukouksen kohde	9, 67	kapinoiva s.	23
RAUHA, HENGELLINEN	11	Jumala on suurempi kuin meidän s:mme	
r. Jumalan kanssa	61	81
r. Jumalan sydämessä	61	SYNNINTUNTOINEN	82
r. rakentuu evankeliumille	67	SYNTI	
miten syntinen saa r:n	81	taivaaseen asti huutava s.	27
r:ntekijät	100	s. Pyhää Henkeä vastaan	39
RIISTI, JEEUSKSEN	64	suurin s.	16
RIISTI, KRISTITYN	11, 20	SYNTIINLANKEEMUS	45
RIISTIINNAULITTU	120	SYNTINEN Jeesus kutsuu s:iä	71
RUKOUS		TAIDE	31
Jumala kuulee r:n	18	TAITEILIJAN VAPAUS	31
aamur. ja iltar.	135	TEKNIikka	17, 28, 68

TELEVISIO	68	u:n arvo	44
TEOLLISUUS	68	u:n perustus	57
TEOLOGIT voivat erehtyä	4	kullakin tulee olla oma u.	47
TEOT, hyvät teot		USKONPUHDISTUS	
hyvät t. eivät auta taivaaseen	8	u:n elpyminen on tarpeen	2
t:ista osoitetaan vanhurskaaksi		USKONTO kristinusko ja muut	101
ihmisten edessä	8	USKOTTOMUUS	79
Jaakob ja teot	8	UUSI LUOMUS	2
uskon hedelmää	8	UUDESTIKASTAJAT	19
Jumalan käskemiä	29	UURIA	76
lähtevät rakkaudesta	9	UUSPAKANA	111
tarvitsevat armoa	29	VAKUUTUS sielun v.	52
Jumala palkitsee t:t	29	VALASKALA	42
TEOT, pahat teot	29	VALHE	63
TOIVO	44	VALTION JA KIRKON ERO	56
TOSI puhu totta.....	63	VANHAT.....	94
TROFIMUS	6, 12	VANHEMMAT	97
TUHAT VUOTTA	51	VANHURSKAS	37, 71
TUNNUSTUKSELLISET		VANHURSKAUTTAMISOPPI	73
SEURAKUNNAT	45	VANHURSKAUTUS	37, 73
TUNNUSTUS	41	VANKI Paavali v:na	58
TUNNUSTUSKIRJAT,		VAPAUS	
LUTERILAISET	72, 79	kristillinen v.	68
TUOMIOPÄIVÄ	133	taiteilijan v.	31
TURMELUS		VERO kirkollisv.	49
ihmisen t. on kuin jäävuori	10	VESI	
TUOKSU	106	pelastuksen lähde	3
TUSKA	102	ks. myös kaste	
TÄHTITIEDE	17	VIISAUS Jumalan v.	34
UHRAAMINEN	49	VYÖ.....	100
USKO		YHTEYS	45
turvaamisena	41	YHTEISKUNTA	40, 134
oppina	41	YLIPAIMEN	82
heikko u.	33	YLÖSNOUSEMUS	51, 121–124
oikea u.	33	YMPÄRILEIKKAUS	19
kuollut u.	8	ÄITI	125, 126
yksityisasiana	47	ÄÄNESTÄÄ	7
u:a vahvistavat välineet	33		

SISÄLLYS

ESIPUHE	3
1. Sun askelissas Jeesus	4
2. Uutta vai uutuuksia?	6
3. Raikasta vettä saatavana	7
4. Pitääkö Raamattu paikkansa?	9
5. Presidentin armahdus – Jumalan armo	10
6. "Rakas lääkäri"	13
7. Omatunto	14
8. Auttavatko, teot taivaaseen?	16
9. Mihin miekkaan Pietari olisi hukkunut?	17
10. Mistä voimaa pyhitykseen?	19
11. Rauha – miekka	20
12. Miksi opetuslapset tekivät ihmeitä?	22
13. "Valta tallata kaikkea vihollisen voimaa"	23
14. "Iloitkaa aina Herrassa	24
15. Onko pyhätyö syntiä?	25
16. Miten pääsemme eroon suurimmasta synnistä?	27
17. Ateistit, käsi sydämelle	28
18. 'Avuksesi huuda minua hädän päivänä"	29
19. Lapsikaste perustuu Raamattuun	30
20. Onko ristiä kartettava?	32
21. Mitä nimeä Jeesuksesta?	34
22. Raamatun asuntopolitiikkaa	36
23. Kapinoiva sydän	38
24. Luterilainen – miksi tämä nimi?	39
25. Valheita Jumalan sanoina	40
26. Saako suuri syntinen anteeksi?	41
27. Niin turvaton on elon tie	43
28. Varoittavia ääniä tuhon edellä	44
29. Hyvät teot	45
30. Ilosanoma	46
31. Onko taiteilijan vapaus rajaton?	47
32. Papit ja paimenet	48
33. Pelastaako heikko usko?	49
34. Hulluus ja viisaus	51

35. Yksin armosta	52
36. Yksin Kristuksen tähden	53
37. Jumala vanhurskauttaa jumalattoman	55
38. Onko usko itsekkyyttä?	56
39. Mitä on synti Pyhää Henkeä vastaan?	58
40. Evankeliumi ja politiikka	59
41. Uskon molemmat puolet	60
42. Valaskalan vatsassa	61
43. Kaihtakaa konsteja	62
44. Kolme suurta	63
45. Että he olisivat yhtä	64
46. Evankeliumi nojaa alkukertomuksiin	66
47. Onko usko yksityisasiä?	68
48. Voiko kirkollisia arkipyhiä poistaa?	69
49. Kirkollisvero vai vapaaehtoinen uhri	70
50. Onko omantunnon hätää ?	72
51. "Tuhat vuotta"	73
52. Oletko vakuuttanut sielusi	74
53. Job – koettelemusten mies	75
54. Sinulla on kuolematon sielu	77
55. Onko elämää avaruudessa?	78
56. Valtion ja kirkon ero	79
57. Perustus kestää	80
58. Iloinen kahlevanki	81
59. Onko evankeliumi kaanaankieltä?	82
60. Oppia vai elämää?	83
61. Jumalan sydän on erilainen	84
62. Miksi Jeesuksen sukuluettelot ovat erilaisia?	86
63. Puhu totta	87
64. Syyspihlaja	88
65. Tee parannus	89
66. Lohdutus	90
67. Rauhantekijät	91
68. Kristillisestä elämäntaidosta	93
69. Raamattu ei erehdy	94
70. Jumalan muisti	96
71. Jeesus kutsuu tykönsä syntisiä	97
72. Jeesuksen tähden	98

73. Ettei armo peittyisi	99
74. Kaitsijan tehtävä	100
75. Äänesti väärin	101
76. Puistattava kirje	103
77. Kuudes käsky ja kristillinen moraalii	104
78. Avioliitto on Jumalan säädös	105
79. Avioero on arka asia	107
80. Kaste Moosekseen	108
81. Etsitkö tuntollesi rauhaa?	109
82. Usko sittenkin	112
83. Säilytä hyvä omatunto	113
84. Oletko kuullut Epafraasta?	114
85. Kristityn olympialaiset	116
86. Raamatusta taistellaan	117
87. Heikolla jäällä	118
88. Kääntyvätkö kaikki juutalaiset?	119
89. Kuuluisa hyvä teko	120
90. Raamatun kääntämisestä	122
91. Luova sana	123
92. Jumalan sana ei häviä	124
93. Pyhä Kolmiykseys	126
94. Vanhoille	127
95. Piispojen raamattuteesit	128
96. Autuuden ilo	129
97. Vanhemmille nuorista	130
98. Pahat linnut	131
99. Enkelit	132
100. Kristityn sota-asu	134
101. Kristinuskon ainutlaatuisuus	135
102. "Katso ihmistä!"	136
103. Näkö	137
104. Kuulo	139
105. Maku	140
106. Evankeliumi tuoksuu elämälle	141
107. Palkkapaimenet ja lampaankorva	142
JUHLA- JA PYHÄPÄIVIEN AIHEITA	
108. Mitä hoosianna tarkoittaa?	144

109. Adventti	145
110. Muistatko vielä?	147
111. Uuspakanan joulu	148
112. Joulukuusi puhuu lapsille	149
113. Seinien äärelle	151
114. Älä syö jouluna olkia	152
115. Kumman puolella olet?	153
116. Hyvät päätökset	155
117. Murhe iloksi	156
118. Pietari itki katkerasti	158
119. Todistuksia ristin vaiheilta	159
120. Ristiinnaulittu	160
121. Koko maailma on lunastettu	162
122. Tunnetko juhlariemua?	164
123. Kristus elää	165
124. Hän on ylösnoussut	167
125. Rakasta vaimoasi	168
126. Äidin kutsumus	170
127. Jeesus puolustaa sinua	171
128. Kääntykää	172
129. Pyhän Hengen juhla	174
130. Pyhä Kolmiyhteys – autuutemme Jumala	175
131. Valkeuden juhla ja pimeyden teot	176
132. Kuka on pyhä?	178
133. Maailmanloppu tulee	179
NUORISO	
134. Raamattu ja nykyajan nuorisolevottomuudet	182
RUKOUS	
135. Siunaa itsesi	188
HAKEMISTO	190
SISÄLLYS	195